

ΒΑΣΙΛΙΚΗ
ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ

Δ΄ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑ 1979

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Μέ ἀπόφαση τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως τά διδακτικά βιβλία τοῦ Δημοτικοῦ, Γυμνασίου καί Λυκείου τυπώνονται ἀπό τόν Ὀργανισμό Ἐκδόσεως Διδακτικῶν Βιβλίων καί μοιράζονται ΔΩΡΕΑΝ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ

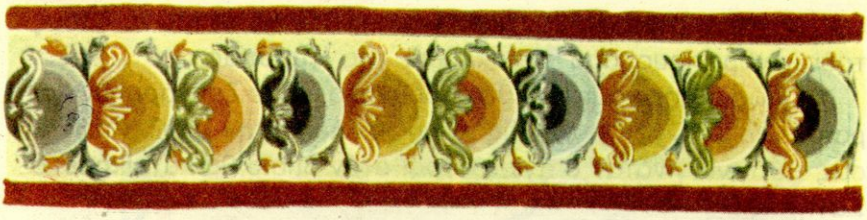
ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Δ΄ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑ 1979

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΜΕΡΟΣ Α

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Α΄ Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΜΑΡΙΑ

1. Γέννηση καί Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου

α) **Αναμένοντας τό Μεσσία.** Οἱ Πρωτόπλαστοι, μετά τό «Προπατορικό ἁμάρτημα», ἔχασαν τήν ἄμεση ἐπαφή τους μέ τό Θεό, πού εἶναι ἡ πηγή τῆς ζωῆς. Ὁ Θεός, ὡς Δίκαιος, τούς τιμώρησε. Ὡς πατέρας ὅμως ἀπάλυνε τόν πόνο τους. Τούς ὑποσχέθηκε – θυμᾶστε τό «Πρωτευαγγέλιο»; – πώς κάποτε, ἀπό μιά ἀπόγονο τῆς Εὔας, θά γεννηθεῖ Αὐτός, πού θά συντρίψει τόν πονηρό καί τά ἔργα του καί θά λυτρώσει τόν κόσμο ἀπό τήν ἁμαρτία.

Μέ τή μεγάλη αὐτή ἐλπίδα γαλουχοῦσαν τό λαό τοῦ Ἰσραήλ οἱ Πατριάρχες καί οἱ Προφῆτες. Ἔτσι ὁ λαός αὐτός βάδιζε μιά πορεία, πού πήγαινέ νά συναντήσει τή γυναίκα, πού θά γινόταν ἡ σκάλα γιά νά κατεβεῖ ὁ Θεός στή γῆ.

Τά χρόνια περνοῦσαν... Οἱ ἐθνικές περιπέτειες καί οἱ συμφορές τῶν Ἰσραηλιτῶν μεγάλωναν. Μεγάλωνε ὅμως καί ἡ λαχτάρα τους γιά τόν ἐρχομό τοῦ Λυτρωτῆ, τοῦ Μεσσία, ὅπως τόν ἔλεγαν. Καί τόν περίμεναν πιά σάν ἕνα πανίσχυρο βασιλιά, πού θά τούς ἐλευθέρωνε ἀπό τή σκλαβιά τῶν Ρωμαί-

ων. Ὄχι σάν ἕνα πνευματικό βασιλιά, πού θά λύτρωνε ὅλους τούς ἀνθρώπους ἀπό τή σκλαβιά τῆς ἁμαρτίας.

Ὁπωσδήποτε ὅμως κάθε ἀνδρόγυνο, κάθε ζευγάρι τῶν Ἰσραηλιτῶν, στή γέννηση μιᾶς κόρης ἔβλεπε τήν ἐλπίδα πώς ἴσως αὐτή νά γινόταν ὁ ἅγιος ναός, στόν ὁποῖο θά κατοικήσει ὁ Σωτήρας.

β) **Ἡ Γέννηση τῆς Θεοτόκου.** Μέ τήν ἴδια προσμονή ζοῦσε, κοντά στήν ἁγία πόλη τῆς Ἱερουσαλήμ, ἕνα ἐνάρετο ζευγάρι, ἐδῶ καί δυό χιλιάδες χρόνια περίπου. Ἦταν ὁ Ἰ ω α κ ε ί μ, πού καταγόταν ἀπό τό Δαβίδ, καί ἡ Ἄ ν ν α, πού καταγόταν ἀπό ἱερατική γενιά.

Σάν τούς ἄλλους Ἰσραηλίτες κι αὐτοί περίμεναν ἕνα παιδί, πού θά τούς ἀπάλασσε ἀπό τήν ντροπή τῆς ἀτεκνίας. Ἦταν δέ τότε ἡ ἀτεκνία μεγάλη ντροπή γιατί σήμαινε πώς ὁ Θεός δέν τούς θεωροῦσε ἄξιους ν᾽ ἀποκτήσουν τέκνα. Τά τέκνα τά θεωροῦσαν ὡς «δῶρο τοῦ Θεοῦ». Ἐξάλλου, χωρίς παιδί, πῶς νά ἐλπίζουν πώς ἀπό τή γενιά τους ἴσως νά γεννηθεῖ κι ὁ Μεσσίας;

Μέρα καί νύχτα λοιπόν παρακαλοῦσαν τό Θεό νά τούς χαρίσει ἕνα παιδί. Ἡ Ἄννα προσευχήθηκε στό Θεό νά τήν ἀξιώσει νά γίνει μητέρα κι ἔταξε ν᾽ ἀφιερώσει τό παιδί της σ᾽ Αὐτόν.

Εἶχαν γεράσει καί ποτέ δέν ἔχασαν τήν ἐλπίδα τους στήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Καί ὁ Θεός, πού ἔκρινε ὅτι ἦρθε τό «πλήρωμα τοῦ χρόνου» νά στείλει τόν Υἱό του στή γῆ, ἄκουσε τίς προσευχές τῶν καλῶν αὐτῶν ἀνθρώπων. Τούς ἔδωσε μιά κόρη, πού «ὅμοιά της οὔτε εἶχε γεννηθεῖ ποτέ στόν κόσμο, οὔτε θά γεννιόταν κατόπι».

Τήν ὀνόμασαν Μ α ρ ί α, πού σημαίνει: δῶρο, ἐλπίδα, Κυρία, ὡραία.

Ἡ Μαρία ἔφερε τή χαρά στούς γονεῖς της, ἀλλά καί σέ ὁλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα. Ἦταν ἡ πιό ἁγία γυναίκα καί γι᾽ αὐτό λέγεται Π α ν α γ ί α. Ἀξιώθηκε νά γίνει ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ καί Θεοῦ καί πῆρε καί τό ὄνομα Θ ε ο τ ό κ ο ς.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Τά Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου (Μονή Παντελεήμονος)

Ἔγινε τό πιό ἀγαπητό ὄνομα, πού βρίσκεται πάντα στά χείλη μας.

Τή Γέννηση τῆς Θεοτόκου γιορτάζουμε στίς 8 Σεπτεμβρίου.

γ) **Τά Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου.** Ὅταν ἡ Μαρία ἔγινε τριῶν χρονῶν, οἱ γονεῖς της τήν ἔφεραν στό Ναό, τό μοναδικό ναό πού εἶχαν οἱ Ἰσραηλίτες καί βρισκόταν στήν Ἱερουσαλήμ. Ἐκεῖ τήν ἀφιέρωσαν στό Θεό, ὅπως τό εἶχαν ὑποσχεθεῖ. Ἐξάλλου, δῶρο τοῦ Θεοῦ ὅπως ἦταν ἡ Μαρία, ἔγινε δῶρο κι εὐγενική προσφορά πρός τόν οὐράνιο Δωρητή καί Πατέρα.

Μέσα στό ναό ἔγινε ἡ προετοιμασία τῆς Μαρίας γιά τή μεγάλη της ἀποστολή. Ἔτσι ἔμαθε νά λατρεύει καί νά ὑπηρετεῖ τό Θεό. Νά μελετᾶ τά ἱερά βιβλία, νά ψέλνει ὡραίους ψαλμούς καί νά ἐμπιστεύεται στή θεία Χάρη.

Ἔζησε μιά ζωή πάναγνη κι ἀσκήθηκε σέ ὅλες τίς ἀρετές. Καί ἔχοντας στολίσει μέ τέτοια ὁμορφιά σῶμα καί ψυχή, μπόρεσε νά ἑλκύσει ἐπάνω της τό βλέμμα τοῦ Θεοῦ γιατί ἔγινε ἡ ἐκλεκτή γυναίκα ἀπό τήν ὁποία θά γεννιόταν ὁ Λυτρωτής τοῦ κόσμου.

Τήν εἴσοδο τῆς Θεοτόκου στό Ναό, τά Εἰσόδια, γιορτάζουμε στίς 21 Νοεμβρίου.

ΚΕΙΜΕΝΟ:

«...Καλότυχο ζευγάρι, Ἰωακείμ καί Ἄννα... Σεῖς γεννήσατε τήν Κυρία τῶν ἀγγέλων, τό Κρίνο πού ξεφύτρωσε ἀνάμεσα σ' ἀγκάθια, τό τριαντάφυλλο πού πλημμύρισε τά σύμπαντα μέ τό θεϊκό του ἄρωμα...»

(Ἰωάν. Δαμασκηνοῦ, Λόγος εἰς τό Γενέσιον σελ. 79)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Ποιοί εἶναι οἱ Πρωτόπλαστοι, ποιό τό «προπατορικό ἁμάρτημα καί ποιό τό «Πρωτευαγγέλιο»·

– Γιατί ὁ Ἰωακείμ καί ἡ Ἄννα εἶχαν καημό γιά τήν ἀτεκνία τους; Τί ἔκαναν γιά νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό αὐτή; Ποιές προσευχές ἀκούει ὁ Θεός;

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

– Γιατί ἦταν ἀπαραίτητη ἡ μακροχρόνια ἄσκηση κι ἀφοσίωση τῆς Θεοτόκου μέσα στό Ναό;

ΔΙΔΑΓΜΑ:
«Νά ἔχουμε ἀσάλευτη πίστη στό Θεό καί νά ζητοῦμε τή βοήθειά του μέ τήν πεποίθηση ὅτι θά μᾶς ἐλεήσει».

2. Ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου

Ἡ Μαρία ἔμεινε δώδεκα χρόνια μέσα στό Ναό. Τότε συνέβει νά χάσει τούς γονεῖς της. Οἱ ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ φρόντισαν νά τήν ἀρραβωνιάσουν μέ τόν ξυλουργό Ἰωσήφ. Ὁ Ἰωσήφ ἦταν μεγάλος στήν ἡλικία, ἀλλά ἡ εὐγενική του καταγωγή ἀπό τό Δαβίδ κι ὁ τίμιος χαρακτήρας του τόν ἔκαναν τόν καλύτερο προστάτη μιᾶς κόρης, πού ἔπρεπε νά μείνει ἁγνή κι ἀμόλυντη, ἀφοῦ προοριζόταν γιά μητέρα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἰωσήφ πῆρε τή Μαρία καί τήν ἔφερε στή Ναζαρέτ, ὅπου δούλευε ὡς ξυλουργός.

Καί μιά ἀνοιξιάτικη μέρα συνέβηκε ἕνα μεγάλο γεγονός, ἐκεῖ στό ταπεινό σπιτάκι, πού ἔμενε ἡ Παναγία. Ἦταν μόνη κι ἔγνεθε τήν κλωστή της, ἐνῶ σιγομουρμούριζε ρητά τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἀπό τά ὁποῖα ἤξερε τόσα πολλά. Ἔξαφνα τό δωμάτιό της γέμισε ἀπό ἀπόκοσμο φῶς. Μέσα σ' αὐτό ἡ Παρθένα ξεδιάλυνε τή μορφή τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριήλ καί ἄκουσε τή μελωδική του φωνή νά τῆς λέει:

«Χαῖρε, κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετά σοῦ· εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν...»

Δηλαδή: «Χαῖρε σύ, πού πῆρες πολλές κι ἐξαιρετικές χάρες ἀπό τό Θεό κι ἔχεις τόν Κύριο μαζί σου. Εἶσαι ἡ πιό εὐλογημένη ἀπό ὅλες τίς γυναῖκες...»

Ἡ Μαρία ταράχθηκε πολύ, ὅταν εἶδε τόν ἄγγελο. Ἀκούοντας δέ τά λόγια του, σκεπτόταν σάν ποιό νόημα νά εἶχε γι' αὐτήν ὁ ἀγγελικός αὐτός χαιρετισμός.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ο Εὐαγγελισμός (Π. Βαμπούλη)

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὁ ἀρχάγγελος τότε τῆς ἔδωσε θάρρος καί τῆς ἐξήγησε:

– Μή φοβᾶσαι, Μαρία... Σέ σένα στέλνει ὁ Θεός τή Χάρη του. Θά γεννήσεις παιδί καί θά τό ὀνομάσεις Ἰησοῦ... Εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, πού θά σώσει τούς ἀνθρώπους ἀπό τήν ἁμαρτία...

Ἡ Μαρία συνῆρθε ἀπό τήν ταραχή, ἀλλά μέ μεγάλη ἔκπληξη ρώτησε τόν ἀρχάγγελο:

– Καί πῶς θά γίνει αὐτό ἀφοῦ εἶμαι ἀνύπαντρη;

Ὁ Γαβριήλ τῆς φανέρωσε τό μυστήριο τοῦ Θεοῦ, πού ἦταν κρυμμένο ἀκόμα κι ἀπό τούς ἀγγέλους:

– Τό Ἅγιο Πνεῦμα θά σέ καθαρίσει καί θά σέ ἁγιάσει. Καί ἡ δύναμη τοῦ Ὑψίστου θά ρίξει ἐπάνω σου τήν προστατευτική σκιά της. Γι᾽ αὐτό καί τό ἅγιο βρέφος πού θά γεννηθεῖ μ᾽ αὐτόν τόν ὑπερφυσικό τρόπο, θά εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Μαρία δέχτηκε μέ ταπείνωση τή θεία ἀπόφαση. Γι᾽ αὐτό σταύρωσε τά χέρια της στό στῆθος, ἔσκυψε τό κεφάλι καί εἶπε:

– Εἶμαι δούλη τοῦ Θεοῦ κι ἄς γίνει τό θέλημά του...

Ἡ χαρμόσυνη ἀγγελία τοῦ ἀρχαγγέλου πρός τή Μαρία ὅτι θά γίνει μητέρα τοῦ Χριστοῦ, λέγεται «Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου». Γιορτάζεται στίς 25 Μαρτίου καί τότε ψέλνουν στίς ἐκκλησίες τό ἑξῆς ἀπολυτίκιο:

«Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τό κεφάλαιον καί τοῦ ἀπ᾽ αἰῶνος μυστηρίου ἡ φανέρωσις. Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ Υἱός τῆς Παρθένου γίνεται καί Γαβριήλ τήν χάριν εὐαγγελίζεται. Δι᾽ ὅ καί ἡμεῖς σύν αὐτῷ τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν: Χαῖρε, Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετά σοῦ...»

Δ η λ α δ ή:

Σήμερα εἶναι ἡ ἀρχή καί τό θεμέλιο τῆς σωτηρίας μας κι ἡ φανέρωση τοῦ κρυμμένου ἐπί αἰῶνες μυστηρίου. Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ γίνεται υἱός τῆς Παρθένου κι ὁ Γαβριήλ φέρνει τή χαρμόσυνη εἴδηση στή Θεοτόκο. Γι᾽ αὐτό κι᾽ ἐμεῖς μαζί του ἀναφωνοῦμε πρός τή Θεοτόκο: Χαῖρε, ἐσύ πού εἶσαι γεμάτη ἀπό τή Χάρη τοῦ Θεοῦ. Ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου...»

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:
– Ποιά ἦταν ἡ στάση τῆς Μαρίας κατά τόν Εὐαγγελισμό; Πῶς τόν δέχτηκε τόν ἄγγελο καί γιατί ταράχτηκε; Τί ἐξήγηση τῆς ἔδωσε ὁ Γαβριήλ;

ΔΙΔΑΓΜΑ:
«Ὁ Θεός ἀνταμείβει τήν ἀγνότητα καί τήν ταπεινοφροσύνη».

ΕΡΓΑΣΙΑ:
– Νά γράψετε μέ καλλιγραφικά γράμματα τό:
«Χαῖρε, κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετά σοῦ· εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξί».

3. Ἡ Κοίμηση τῆς Θεοτόκου

Ἡ Θεοτόκος Μαρία γέννησε τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, τόν ἀνέθρεψε καί τόν μεγάλωσε. Εἶδε τά θαύματά του κι ἄκουσε τή διδασκαλία του. Ἔγινε βασίλισσα τοῦ πόνου μέ τά Ἅγια Πάθη καί τό Σταυρικό του Θάνατο. Ἔζησε τή χαρμόσυνη Ἀνάσταση καί τήν ἔνδοξη Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου. Παραβρέθηκε στήν ἁγία Πεντηκοστή, κατά τήν ὁποία ἱδρύθηκε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι εἶχε τελειώσει πιά τήν ἀποστολή της πάνω στή γῆ. Ἦρθε πιά ἡ ὥρα της νά φύγει ἀπό τήν πρόσκαιρη τούτη ζωή καί νά πάει στήν αἰώνια...

Κατά τήν ἐκκλησιαστική παράδοση ὁ Κύριος τήν εἰδοποίησε πώς θά τήν ἔπαιρνε κοντά του. Ἡ Παναγία προσευχήθηκε κι εὐχαρίστησε τό Θεό. Ἔπειτα ἑτοιμάστηκε γιά τό ταξείδι πρός τήν αἰώνια ζωή...

Φωτεινά σύννεφα ἅρπαξαν τούς Ἀποστόλους ἀπό τά πέρατα τοῦ κόσμου, ὅπου κήρυτταν τό Εὐαγγέλιο, καί τούς μετέφεραν κοντά της. Καί ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ παρέδωσε τήν ἁγία ψυχή της στόν Υἱό καί Θεό της.

Οἱ Ἀπόστολοι κήδεψαν τό ἄχραντο σῶμα της σέ τάφο

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

«Κοίμηση τῆς Θεοτόκου» (Μονή Ἁγ. Διονυσίου)

τῆς Γεθσημανῆ, ἐνῶ ἔψαλλαν ἐπιτάφιους ὕμνους. Μαζί τους ἔψελναν ἀπό τόν οὐρανό καί οἱ ἄγγελοι γιά νά προπέμψουν τήν «τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ»...

Ὅταν οἱ Ἀπόστολοι τήν τρίτη μέρα ἀπό τήν ταφή τῆς Θεοτόκου πῆγαν στόν τάφο της νά προσκυνήσουν, τόν βρῆκαν ἀδειανό. Εἶχε γίνει μετάσταση τῆς Μητέρας τοῦ Χριστοῦ στούς οὐρανούς μαζί μέ τό ἅγιο σῶμα της..

Τό θάνατο ἡ Ἐκκλησία μας τόν ὀνομάζει «τελευτή» ἤ «κοίμηση». Τό θάνατο τῆς Θεοτόκου ὅμως τόν λέει μόνο Κοίμηση, γιατί κι ἄν ἔκλεισε τά ὑλικά της μάτια, ἄνοιξε σέ μᾶς τά πνευματικά της μάτια ὥστε νά ἀγρυπνοῦν γιά χάρη τῆς προστασίας τοῦ κόσμου.

Ἡ Κοίμηση τῆς Θεοτόκου γιορτάζεται στίς 15 Αὐγούστου.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Παναγία Ὁδηγήτρια
(Π. Βαμπούλη)

ΚΕΙΜΕΝΑ:

...Καί μέ τόν ἥλιο πρόσωπο,
μέ τό φεγγάρι στῆθος,
ἀπάνω ἀπό τόν οὐρανό,
μέ τό Θεό στό γόνα,
πάλε καί πάντα, Παναγιά,
στῆ δόξας Σου τή χάρη...

(Κ. Παλαμᾶς)

...Καί τόν Δεκαπενταύγουστο μοσχοβολᾶ ὅλη ἡ χώρα μας ἀπό τή μυστική εὐωδιά τῆς Θεοτόκου.. Ὁ ἀέρας, τά βουνά, οἱ θάλασσες, τά χωριά, οἱ πολιτεῖες γεμίζουν εὐωδιά ἀπό τό «χρυσοῦν θυμιατήριον», πού ἔχει μέσα «μύρον ἀκένωτον».

Οἱ γυναῖκες μας εἶναι στολισμένες μέ τ᾽ ὄνομά της. Τά χωριά, τά βουνά, οἱ κάμποι, τά νησιά εἶναι ἁγιασμένα ἀπο τά ἐρημοκλήσια κι ἀπό τά μοναστήρια. Τά καίκια καί τά καράβια μας ἔχουν γραμμένο πάνω στή μάσκα καί στήν πρύμνη τους τό γλυκό τ᾽ ὄνομά της.

Ὅποιος ταξιδεύει στά ἑλληνικά νερά τήν ἡμέρα τῆς Παναγίας, τήν ὥρα πού γλυκοχαράζει, θ᾽ ἀκούσει καμπάνες νά ψέλνουν... Ἄλλες ἀκούονται ἀπό τό Ἅγιον Ὄρος, πού τό λένε περιβόλι τῆς Παναγίας. Ἄλλες ἀπό τήν Τῆνο, πού γιορτάζει ἡ Μεγαλόχαρη. Ἄλλες ἀπό τή Μυτιλήνη, ἀπό τήν Πάρο, ἀπό τή Σίφνο, ἀπό τή Φανερωμένη τῆς Σαλαμίνας...

Ἄλλες ἀπό τή Χίο, ἀπό τήν Κρήτη, ἀπό τήν Κέρκυρα, ἀπό τά

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Δωδεκάνησα. Κι ἄλλες ἀπό τήν Κύπρο, πού ἔχει τό ξακουσμένο μοναστήρι τοῦ Κύκκου...

Ὤ, τί θάνατος εἶναι αὐτός, πού γέμισε τήν Οἰκουμένη μέ τή χαρά τῆς ἀθανασίας!...

(Φ. Κόντογλου)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Γιατί στίς προσευχές μας ἐπικαλούμαστε πιό πολύ τό ὄνομα τῆς Παναγίας σέ κάθε περίσταση;

– Γιατί τό γλυκό της πρόσωπο δίνει ἐλπίδα στούς ἀπελπισμένους, χαρά κι ἀνάπαυση στούς κουρασμένους, εἰρήνη στούς ταραγμένους;

ΕΡΓΑΣΙΑ:

– Νά συγκρίνετε τήν Παναγία μέ τήν Εὔα, τά δυό πρόσωπα πού πῆραν ἐξαιρετική θέση στήν πανανθρώπινη ἱστορία.

ΔΙΔΑΓΜΑ:

Ἡ ἁγνή κι ἅγια ζωή πάνω στή γῆ ὁδηγεῖ στήν ἔνδοξη μακαριότητα, μετά τό θάνατο, στούς οὐρανούς.

Β΄ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

1. Η γέννηση τοῦ Προδρόμου

Σέ μιά ἄλλη μικρή πόλη τῆς Παλαιστίνης, ζοῦσε ἕνα ἄλλο ζευγάρι καλῶν ἀνθρώπων. Ἦταν ὁ Ζαχαρίας καί ἡ Ἐλισάβετ. Πιστοί κι αὐτοί στίς προφητεῖες γιά τόν ἐρχομό τοῦ Μεσσία, εἶχαν τόν ἴδιο καημό μέ τόν Ἰωακείμ καί τήν Ἄννα: Ἦταν ἄτεκνοι!...

Παρακαλοῦσαν, λοιπόν, τό Θεό νά τούς δώσει παιδί. Καί γέρασαν χωρίς νά χάσουν τήν πίστη τους καί τήν ἐλπίδα στό Θεό, πώς κάποτε θ' ἀκούσει τίς προσευχές τους.

Ὁ Ζαχαρίας ἦταν ἱερέας στό Ναό. Πολλοί ἱερεῖς ἔμεναν στά περίχωρα τῆς Ἱερουσαλήμ καί μετά τήν ἐφημερία τους πήγαιναν στά σπίτια τους. Τό ἴδιο ἔκανε κι ὁ Ζαχαρίας.

Σέ μιά τέτοια ἐφημερία ἦρθε ἡ σειρά τοῦ Ζαχαρία νά προσφέρει τή «Θυσία τοῦ θυμιάματος».

Ὁ Ζαχαρίας μπῆκε στό Ναό κι ἄρχισε τήν προσφορά τῆς θυσίας στό βωμό, ἐνῶ ἔξω ὁ λαός προσευχόταν μέ μεγάλη κατάνυξη.

Ξάφνου φῶς ἀπόκοσμο θάμπωσε τά μάτια τοῦ Ζαχαρία. Μέσα σ' αὐτό ξεχώρισε τή μορφή ἀγγέλου. Ὁ Ζαχαρίας ταράχθηκε καί φοβήθηκε. Μά ὁ ἄγγελος τόν καθησύχασε λέγοντάς του:

– Μή φοβᾶσαι, Ζαχαρία. Ὁ Θεός δέχτηκε τίς προσευχές

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

σου. Ἡ Ἐλισάβετ θά γεννήσει γιό. Νά τόν ὀνομάσεις Ἰωάννη. Τό παιδί αὐτό θά ἔχει τή μεγάλη ἀποστολή ν' ἀνοίξει τό δρόμο καί νά προετοιμάσει τό λαό ὥστε νά δεχτεῖ τό Μεσσία...

Τά λόγια αὐτά τοῦ ἀγγέλου γέμισαν ἀπό χαρά τό Ζαχαρία. Ὅμως δίστασε νά τά πιστέψει, μιά κι ἡ Ἐλισάβετ εἶχε γεράσει τόσο. Ἔδειξε ἀμφιβολία στή δύναμη τοῦ Θεοῦ πώς μπορεῖ νά κάμει δυνατά τά ἀδύνατα. Γι' αὐτό κι ὁ ἄγγελος, πού ἦταν ὁ ἴδιος ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ, τοῦ εἶπε:

–Ἀφοῦ σοῦ φαίνονται ἀπίστευτα τά ὅσα σοῦ εἶπα, θά μείνεις κουφός καί ἄλαλος ὥσπου νά γεννηθεῖ το παιδί καί νά τοῦ δώσεις τό ὄνομά του!...

Κι ὁ ὡραῖος ἄγγελος χάθηκε..

Ἔξω ὁ λαός περίμενε τήν εὐλογία κι ἀποροῦσε γιά τήν

Γέννηση τοῦ Προδρόμου (Μονή Διονυσίου)

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τόση ἀργοπορία. Ὁ Ζαχαρίας βγῆκε ἔξω, ἀλλά τοῦ ἦταν ἀδύνατο νά μιλήσει. Προσπάθησε μέ νοήματα νά τούς ἐξηγήσει τί τοῦ συνέβη. Μέ νοήματα ἐξήγησε καί στήν Ἐλισάβετ τή χαρμόσυνη ἀγγελία, γυρίζοντας στό σπίτι...

Ὕστερα ἀπό ἐννιά μῆνες ἦρθε στόν κόσμο τό παιδί, σύμφωνα μέ τό μήνυμα τοῦ ἀγγέλου.

Ὀκτώ μέρες ἀργότερα, στήν τελετή τῆς περιτομῆς, θά δινόταν τό ὄνομα στό νεογέννητο. Ὅλοι οἱ συγγενεῖς μαζεύτηκαν στό σπίτι τοῦ Ζαχαρία κι ἔλεγαν νά δοθεῖ στό παιδί τό ὄνομα τοῦ πατέρα του. Ὁ Ζαχαρίας ζήτησε ἕνα πινάκιο, ἀλειμμένο μέ κερί, καί χάραξε σ᾽ αὐτό τό ὄνομα: «Ἰωάννης». Ἀμέσως ἄνοιξαν τά αὐτιά καί λύθηκε ἡ γλώσσα τοῦ καλοῦ ἱερέα.

Ἄρχισε τότε νά δοξολογεῖ τό Θεό καί νά προφητεύει γιά τό μέλλον τοῦ παιδιοῦ του. Καί, γεμάτος ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, ὅπως ἦταν κείνη τήν ὥρα, εἶπε:

– Κι ἐσύ, γιέ μου, θ᾽ ἀνοίξεις τό δρόμο τοῦ Κυρίου καί θά ἑτοιμάσεις τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων γιά νά δεχτοῦν τή σωτηρία πού Ἐκεῖνος θά φέρει στόν κόσμο...

Τή γέννηση τοῦ Προδρόμου γιορτάζουμε στίς 24 Ἰουνίου.

ΔΙΔΑΓΜΑ:

«Ὅσα θεωροῦνται ἀδύνατα στούς ἀνθρώπους εἶναι δυνατά στό Θεό. Γι᾽ αὐτό οὔτε στιγμή δέν πρέπει νά κλονίζεται ἡ πίστη μας πρός Αὐτόν.»

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὁ Ἰωάννης κηρύττει (Μονή Διονυσίου)

2. Ἡ ζωή καί τό κήρυγμα τοῦ Προδρόμου στόν Ἰορδάνη

Ὁ Ἰωάννης μεγάλωνε στό σῶμα καί μαζί ἰσχυροποιοῦνταν οἱ ἠθικές καί πνευματικές του δυνάμεις μέ τή φώτιση κι ἐνίσχυση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Πῆγε τότε στήν ἔρημο τῆς Ἰουδαίας. Ἐκεῖ, μέσα στή μοναξιά καί τή σιωπή, προετοιμάστηκε ὥστε νά γίνει ὁ ζωντανός κήρυκας τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Σωτήρα.

Ζοῦσε ὡς ἐρημίτης. Ἕνας μανδύας, καμωμένος ἀπό τρίχες καμήλας, ἦταν τό ροῦχο του. Μιά δερμάτινη ζώνη ἔσφιγγε τή μέση του. Κορυφές ἀπό χόρτα καί μέλι ἀπό τά ἀγριομελίσσια ἦταν τό φαγητό του. Προσευχή καί μελέτη ἦταν ἡ Ζωή του..

Ὕστερα ἀπό μιά τέτοια προετοιμασία, φανερώθηκε στό λαό

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

κι ἄρχισε τό κήρυγμά του κοντά στόν Ἰορδάνη ποταμό μέ τό ἑξῆς:

– Μετανοεῖτε· ἤγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν...

Δηλαδή: Νά ἀλλάξετε τή σκέψη καί τή ζωή σας γιατί πλησιάζει ὁ καιρός, πού ὁ Μεσσίας θά φέρει στή γῆ τή βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἡ φήμη τοῦ Ἰωάννη διαδόθηκε γρήγορα σέ ὅλη τήν Παλαιστίνη κι ἀπό παντοῦ κατέφθαναν ἄνθρωποι νά τόν ἀκούσουν. Ἐξάλλου εἶχαν αἰῶνες νά ἰδοῦν προφήτη. Βασανισμένοι, ὅπως ἦταν, ἀπό τήν τυραννία τῆς Ρώμης καί τή σκληρότητα τοῦ βασιλιᾶ τους Ἡρώδη, νοσταλγοῦσαν νά βρεθεῖ κάποιος πού νά τούς δείξει τό σωστό δρόμο.

Γι' αὐτό πολλοί τόν θεωροῦσαν ὡς τόν Προφήτη Ἠλία κι ἄλλοι ὡς τόν ἴδιο τό Μεσσία. Μά ἐκεῖνος, μέ ὅλο τό μεγαλεῖο τῆς ἁγιοσύνης του, τούς ἀπαντᾶ:

– Δέν εἶμαι ὁ Χριστός, οὔτε ὁ Ἠλίας. Εἶμαι μιά φωνή μέσα στήν ἔρημο, πού καλεῖ ὅλους νά προετοιμάσουν τίς ψυχές τους, ὥστε νά δεχτοῦν τόν Κύριο. Γι' αὐτό ἐγώ σᾶς βαπτίζω μέ νερό, ἐνῶ ἐκεῖνος θά σᾶς βαπτίσει μέ Πνεῦμα Ἅγιο...

Οἱ ἄνθρωποι τῶν Φαρισαίων τόν ρωτοῦν πῶς βαπτίζει, ἀφοῦ δέν εἶναι ὁ Μεσσίας. Κι ἐκεῖνος τούς ἀπαντᾶ:

– Αὐτόν, πού ζητᾶτε, θά τόν βρεῖτε ἀνάμεσά σας. Ἐγώ δέν εἶμαι ἄξιος οὔτε νά σκύψω καί νά λύσω τά κορδόνια ἀπό τά ὑποδήματά του.

Ὅλοι ρωτοῦν νά μάθουν τί ἔπρεπε νά κάμουν, ὥστε νά εἶναι ἕτοιμοι.

Κι ὁ Πρόδρομος τούς συμβουλεύει:

– Ὅσοι ἔχετε περισσότερη τροφή, ἀπό κείνη πού σᾶς χρειάζεται, νά δώσετε καί στούς πεινασμένους. Οἱ τελῶνες νά εἶναι δίκαιοι. Οἱ Γραμματεῖς, οἱ Φαρισαῖοι καί οἱ Σαδδουκαῖοι νά παρουσιάσουν δικά τους ἔργα καί μ' αὐτά θά σωθοῦν. Ὅλοι νά δείξετε μιά ἐσωτερική ἀλλαγή. Κι αὐτή θά τήν παρουσιάσετε μέ τή μετάνοια καί τό βάπτισμα.

Μερικοί τόν συντρόφευαν παντοῦ κι ἔγιναν μαθητές του.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἄλλοι περίμεναν σ᾽ ἀτέλειωτες σειρές στίς ὄχθες τοῦ Ἰορδάνη γιά νά βαπτιστοῦν.

Ἔτσι ὁ Ἰωάννης προετοίμαζε τό λαό γιά νά δεχτεῖ τή διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ. Γι᾽ αὐτό ὀνομάσθηκε Πρόδρομος. Λέγεται ὅμως καί Βαπτιστής, γιατί βάπτιζε ὅσους μετανοοῦσαν καί γιατί βάπτισε καί τόν ἴδιο τό Χριστό...

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Ἔπρεπε ἕνας ἱερέας τῶν Ἑβραίων νά θεωρήσει σάν ἀπίστευτα τά λόγια τοῦ ἀγγέλου;

– Σέ τί διαφέρει τό βάπτισμα τοῦ Ἰωάννη ἀπό τό δικό μας;

ΕΡΓΑΣΙΑ:

– Νά γράψετε μέ καλλιγραφικά γράμματα τό:

«Μετανοεῖτε· ἤγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν»

ΔΙΔΑΓΜΑ:

«Ἡ ἐξομολόγηση τῶν ἁμαρτιῶν μας καί ἡ εἰλικρινής μετάνοια μᾶς φέρνουν κοντά στό Θεό».

3. Ἀποκεφάλιση τοῦ Προδρόμου

Ὁ Ἰωάννης δέ δίδασκε μόνο τήν ἀλήθεια, ἀλλά κατέκρινε καί κάθε ἁμαρτωλή πράξη. Ὁ ἔλεγχός του γινόταν συχνά κατά τῶν Φαρισαίων, ἀλλά προχώρησε κι ὡς τό παλάτι τοῦ Ἡρώδη. Γιατί αὐτός ἦταν παράνομος ἄντρας τῆς Ἡρωδιάδας, πού τήν πῆρε ἀπό τόν ἀδερφό του.

Ὁ Ἡρώδης ἔβλεπε πώς ὁ λαός ἀγαποῦσε τόν Ἰωάννη καί δέν τολμοῦσε νά τόν πειράξει. Ὅμως οἱ Φαρισαῖοι δημιουργοῦσαν διαρκῶς ζητήματα κι ἀναγκάστηκε νά τόν φυλακίσει.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἡ ἀποτομή τῆς κεφαλῆς Ἰωάννη τοῦ Προδρόμου. Μικρογραφία ἀπό Εὐαγγελιστάριο τῆς Μονῆς Διονυσίου τοῦ Ἁγίου Ὄρους, 11ος αἰ.

Τότε ἡ Ἡρωδιάδα βρῆκε τήν εὐκαιρία νά τόν ἐκδικηθεῖ.

Στά γενέθλιά του ὁ Ἡρώδης ὀργάνωσε μιά μεγαλόπρεπη γιορτή. Ἔκαμε πλούσιο τραπέζι σέ ὅλους τούς ἐπίσημους τῆς Γαλιλαίας. Ὅ,τι καλύτερο εἶχε νά παρουσιάσει ἡ χώρα του σέ πλοῦτο, ἀξιώματα κι ὀμορφιά ἦταν ἐκεῖ καί διασκέδαζε ἀμέριμνα.

Τό κέφι εἶχε φτάσει στό κατακόρυφο, ὅταν ξαφνικά παρουσιάστηκε ἡ Σαλώμη, κόρη τῆς Ἡρωδιάδας, γιά νά χορέψει. Ὁ Ἡρώδης δέχτηκε μέ χαρά τήν προσφορά τῆς προγονῆς του, βέβαιος πώς θά παρουσίαζε στούς καλεσμένους του κάτι τό ἐξαιρετικό, τήν ἔκπληξη τῆς βραδιᾶς.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἡ Σαλώμη προχώρησε στό κέντρο κι ἄρχισε νά χορεύει, ντυμένη μ᾽ ἀραχνοΰφαντα πέπλα. Ἡ τέχνη κι ἡ ὀμορφιά της μάγεψε ὅλους. Ξετρελλαμένος κι ὁ Ἡρώδης, τήν κάλεσε κοντά του καί τῆς ὁρκίστηκε πώς θά τῆς δώσει ὅ,τι κι ἄν τοῦ ζητήσει, ἀκόμα καί τό μισό βασίλειό του.

Ἡ Σαλώμη συμβουλεύτηκε τή μητέρα της στό τί νά ζητήσει. Κι ἐκείνη, τυφλωμένη ἀπό τό μίσος, εἶπε στήν κόρη της νά ζητήσει «τήν κεφαλήν τοῦ Ἰωάννου ἐπί πίνακι».

Ὁ Ἡρώδης στηρίχθηκε στόν ὅρκο του, πού δέν εἶχε καμμιά ἰσχύ. Κάλεσε τό δήμιο καί τοῦ ἀνέθεσε τή θλιβερή αὐτή ἀποστολή, παρόλο πού οἱ νόμοι ἀπαγόρευαν τή θανατική καταδίκη, χωρίς δίκη.

Σέ λίγο ἡ Σαλώμη πῆρε τό δίσκο μέ τό φρικτό τρόπαιο καί τόν κατέθεσε στά πόδια τῆς μητέρας της. Ὁ τελευταῖος καί μεγαλύτερος προφήτης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης δέν ὑπῆρχε πιά στή ζωή. Συγκρούσθηκε μέ τήν κοσμική δύναμη κι ἀκολούθησε τή μοίρα κάθε ἁγίου.

Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τήν ἀποκεφάλιση τοῦ Προδρόμου στίς 29 Αὐγούστου.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Ποιά λόγια καί ποιά ἔργα δείχνουν ὅτι ὁ Ἰωάννης ἦταν ὁ Πρόδρομος τοῦ Χριστοῦ;

– Ποιό ἦταν τό ἔγκλημα τοῦ Ἡρώδη;

– Τί πρέπει νά κάνουμε σέ κάθε πίεση, ἀδικία ἤ τυραννία τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας;

ΔΙΔΑΓΜΑ:

Τό μίσος καί ἡ ἐκδίκηση σκοτίζουν τό μυαλό κι ὁδηγοῦν στά μεγαλύτερα ἐγκλήματα, ὅπως ὁδήγησαν τήν Ἡρωδιάδα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Γ΄ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. Η Γέννηση τοῦ Χριστοῦ

Τήν ἐποχή ἐκείνη ὁ αὐτοκράτορας τῶν Ρωμαίων ἔβγαλε διαταγή νά ἀπογραφοῦν ὅλοι οἱ ὑπήκοοί του. Οἱ Ἑβραῖοι ἔπρεπε νά πᾶνε στήν πόλη, ἀπό τήν ὁποία καταγόταν ὁ καθένας.

Πῆρε κι ὁ Ἰωσήφ τή Μαρία καί ξεκίνησαν ἀπό τή Ναζαρέτ γιά τή Βηθλεέμ. Ἐκεῖ εἶχε γεννηθεῖ ὁ Δαβίδ, ἀπό τόν ὁποῖο καταγόταν ὁ Ἰωσήφ.

Τό ταξίδι ἦταν μακρινό καί κουραστικό. Ὅταν ἔφτασαν, βρῆκαν πιασμένα ὅλα τά δωμάτια τοῦ πανδοχείου. Ἀναγκάστηκαν νά πᾶνε σ᾽ ἕνα σπήλαιο, πού χρησίμευε γιά στάβλος τῶν ζώων.

Εἶχαν περάσει ἐννιά μῆνες ἀπό τόν Εὐαγγελισμό κι ἡ Μαρία περίμενε ἀπό στιγμή σέ στιγμή νά γεννήσει. Καί τή νύχτα ἐκείνη, μέσα στό ταπεινό σπήλαιο, πραγματοποιήθηκε τό προαιώνιο σχέδιο τοῦ Θεοῦ: Γεννήθηκε ὁ Χριστός!

Ἡ Θεοτόκος τόν τύλιξε στά σπάργανα καί τόν ἔβαλε μέσα στή φάτνη, πού ἔβαζαν τήν τροφή τῶν ζώων.

Κατά τή Γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἕνα ἀπόκοσμο φῶς ξεχύθηκε στή φύση. Οἱ βοσκοί, πού ἄγρυπνοι φύλαγαν τά κοπάδια τους, θαμπώθηκαν καί φοβήθηκαν.

Ἕνας ἄγγελος ὅμως τούς καθησύχασε:

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Η Γέννηση

– Μή φοβᾶστε!... Ἀπόψε γεννήθηκε ὁ Χριστός... Πηγαίνετε στό σπήλαιο καί θά τόν βρεῖτε τυλιγμένο στά σπάργανα.

Μά ἄν ἡ γῆ πρόσφερε τό ταπεινό σπήλαιο σ᾽ Αὐτόν πού τήν περιβάλλει μέ νεφέλες, ὁ οὐρανός ἔστειλε τόν πνευματικό κόσμο νά δοξολογήσει τόν Αἰώνιο Θεό. Ἦταν οἱ στρατιές τῶν ἀγγέλων, πού ἀνεβοκατέβαιναν στόν οὐρανό, ψάλλοντας τό:

– «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπί γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία...»

Δηλαδή: «Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεός στούς οὐρανούς, ἄς βασιλέψει εἰρήνη πάνω στή γῆ κι ἄς ἔρθει στούς ἀνθρώπους ἡ σωτηρία».

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἔπειτα ἡ λάμψη ἔσβησε, ἡ μελωδία σταμάτησε κι οἱ ἄγγελοι χάθηκαν.

Οἱ βοσκοί συνῆρθαν ἀπό τό θάμπος, ἔτρεξαν στό σπήλαιο καί προσκύνησαν τό Θεῖο Βρέφος.

Ἔπειτα γύρισαν στά κοπάδια τους, συζητοῦσαν ὅλα αὐτά τά θαυμαστά, πού εἶδαν, καί εὐχαριστοῦσαν τό Θεό, πού τούς ἀξίωσε νά ἰδοῦν τό Σωτήρα...

Ὀκτώ μέρες μετά τή Γέννηση ἔγινε ἡ τελετή τῆς περιτομῆς καί δόθηκε τό ὄνομα στό νεογέννητο. Ὀνομάστηκε Ἰησοῦς, δηλαδή Σωτήρας, σύμφωνα μέ τήν ἐντολή τοῦ ἀρχαγγέλου.

Τά Χριστούγεννα τά γιορτάζουμε στίς 25 Δεκεμβρίου, καί τήν τελετή γιά τήν περιτομή καί ὀνομασία τοῦ Χριστοῦ, τήν 1η Ἰανουαρίου.

«Μή φοβεῖσθε!...» ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΟΤΤΟ III

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κατά τά Χριστούγεννα ψάλλονται τά ἑξῆς ὡραῖα τροπάρια:

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟ:

«Ἡ γέννησίς σου, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τό φῶς τό τῆς γνώσεως. Ἐν αὐτῇ γάρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες ὑπό ἀστέρος ἐδιδάσκοντο Σέ προσκυνεῖν τόν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης καί Σέ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν, Κύριε δόξα Σοι»

Δ η λ α δ ή:

«Ἡ γέννησή σου, Χριστέ καί Θεέ μας, ἀνέτειλε στόν κόσμο τό φῶς γιά τήν ἀληθινή γνώση τοῦ Θεοῦ. Μέ αὐτήν, ὅσοι λάτρευαν τά ἄστρα, ἔμαθαν ἀπό ἕνα ἄστρο νά προσκυνοῦν Ἐσένα, τόν ἥλιον τῆς ἁγιότητας καί τῆς ἀρετῆς, καί νά ἀναγνωρίσουν σέ Σένα μιά θεία ἀνατολή. Κύριε, ἄς εἶσαι δοξασμένος.

ΚΟΝΤΑΚΙΟ:

«Ἡ Παρθένος σήμερον τόν ὑπερούσιον τίκτει καί ἡ γῆ τό σπήλαιον τῷ ἀπροσίτῳ προσάγει. Ἄγγελοι μετά ποιμένων δοξολογοῦσι, μάγοι δέ μετά ἀστέρος ὁδοιποροῦσι· δι' ἡμᾶς γάρ ἐγεννήθη παιδίον νέον, ὁ πρό αἰώνων Θεός».

Δ η λ α δ ή:

«Ἡ Παρθένος σήμερα γεννᾶ τόν ἄυλο κι ἡ γῆ παρουσιάζει τό σπήλαιο σέ Ἐκεῖνον, πού δέν μπορεῖ νά τόν φτάσει κανένας. Οἱ ἄγγελοι μαζί μέ τούς ποιμένες τόν δοξολογοῦν καί οἱ μάγοι, ὁδηγούμενοι ἀπό τ' ἄστρο, ὁδοιποροῦν νά τόν προσκυνήσουν. Γιά ὅλους μας γεννήθηκε ὡς νεογέννητο παιδί ὁ Θεός, πού ὑπάρχει πρίν ἀπό ὅλους τούς αἰῶνες...»

2. Η προσκύνηση τῶν Μάγων

Ὅταν γεννήθηκε ὁ Χριστός, φάνηκε στόν οὐρανό ἕνα ὁλόλαμπρο ἄστρο. Αὐτό τό πρόσεξαν ἰδιαίτερα οἱ σοφοί ἀστρολόγοι τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Μερικοί μάλιστα ἀπό αὐτούς, οἱ Μάγοι, γιά τούς ὁποίους μιλάει τό Εὐαγγέλιο, ἀποφάσισαν νά τό ἀκολουθήσουν. Φόρτωσαν, λοιπόν, τίς καμῆλες τους μέ δῶρα καί ξεκίνησαν νά προσκυνήσουν τό νεογέννητο βασιλιά, ὅπως τόν πίστευαν.

Μέ ὁδηγό αὐτό τό ἄστρο ἔφτασαν στήν Ἱερουσαλήμ κι ἐκεῖ τό ἔχασαν. Ἄρχισαν τότε νά ρωτοῦν:

– Ποῦ εἶναι ὁ βασιλιάς σας, πού τώρα τελευταῖα γεννήθηκε; Εἴδαμε τό ἄστρο του κι ἤρθαμε νά τόν προσκυνήσουμε.

Ὅταν ἔμαθε τά λόγια αὐτά ὁ βασιλιάς Ἡρώδης, ἀνησύχησε πολύ. Ἔτρεμε γιά τό θρόνο του. Κάλεσε ἀμέσως τούς Ἀρχιερεῖς καί τούς γραμματεῖς καί ρώτησε νά τοῦ ποῦν ποῦ γράφουν τά ἱερά βιβλία πώς θά γεννηθεῖ ὁ Χριστός. Ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν πώς, σύμφωνα μέ ὅσα γράφουν οἱ Προφῆτες, πρόκειται νά γεννηθεῖ στή Βηθλεέμ.

Κάλεσε λοιπόν κρυφά τούς Μάγους καί τούς ρώτησε πόσος καιρός πέρασε ἀπό τότε, πού εἶδαν τ' ἀστέρι. Ἔτσι ὑπολόγισε περίπου τήν ἡλικία τοῦ Χριστοῦ καί τούς εἶπε:

Ὁ Μεσσίας γεννήθηκε στή Βηθλεέμ. Πηγαίνετε νά τόν βρεῖτε κι ἐλᾶτε πάλι ἐδῶ νά μοῦ πεῖτε ποῦ εἶναι γιά νά πάω νά τόν προσκυνήσω κι ἐγώ.

Μόλις ἔφυγαν ἀπό τό παλάτι οἱ Μάγοι, εἶδαν πάλι τό λαμπρό ἄστρο. Τό ἀκολούθησαν κι ἔφτασαν στή Βηθλεέμ. Ἐκεῖ στάθηκε πάνω ἀπό τό σπίτι τῆς Ἁγιας Οἰκογένειας. Μπῆκαν μέσα κι ἔπεσαν καί προσκύνησαν τό Θεῖο Βρέφος. Ἔπειτα τοῦ πρόσφεραν τά δῶρα τους: Χρυσάφι, ὡς σύμβολο τοῦ βασιλιᾶ ὅλων τῶν αἰώνων. Λιβάνι, πού προσφέρεται στό Θεό. Σμύρνα, τό πανάκριβο φυτικό ἄρωμα ἀπό βαλσαμόδεντρο. Μέ αὐτό ἄλειφαν τά σώματα τῶν νεκρῶν. Τήν πρόσφεραν στόν ἄνθρωπο– Ἰησοῦ, πού ἐπρόκειτο νά πεθάνει καί νά κηδευτεῖ ὡς νεκρός, ὁ ἀθάνατος.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

«... Καί ἐλθόντες εἰς τήν οἰκίαν εἶδον τό παιδίον...»
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΟΤΤΟ ΙΙΙ

Μετά τήν προσκύνηση αὐτή οἱ Μάγοι θέλησαν νά γυρίσουν στόν Ἡρώδη, γιά νά τοῦ ποῦν πώς βρῆκαν ποῦ εἶναι ὁ νεογέννητος βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων.

Ὅμως ἕνας ἄγγελος τοῦ Θεοῦ παρουσιάστηκε στόν ὕπνο τους καί τούς φανέρωσε τά κρυφά σχέδια τοῦ Ἡρώδη. Τούς συμβούλεψε νά γυρίσουν στίς πατρίδες τους ἀπό ἄλλο δρόμο. Ἔτσι ὁ Ἡρώδης δέν ἔμαθε τίποτε περισσότερο γιά τή Γέννηση τοῦ Κυρίου.

Μέ τήν προσκύνηση τῶν Μάγων ἀρχίζει ν' ἀποκαλύπτεται ὁ Σωτήρας Χριστός καί στόν εἰδωλολατρικό κόσμο. Οἱ Μάγοι γίνονται οἱ πρῶτοι ἱεραπόστολοι... Τό ἔργο αὐτό θ' ἀναλάβει ἀργότερα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

3. Ἡ φυγή στήν Αἴγυπτο καί ἡ σφαγή τῶν νηπίων

Ὅταν ἔφυγαν οἱ Μάγοι, ἄγγελος Κυρίου φάνηκε σέ ὄνειρο στόν Ἰωσήφ καί τοῦ εἶπε:

– Σήκω, πάρε τό παιδί καί τή μητέρα του καί πήγαινε στήν Αἴγυπτο. Θά μείνεις ἐκεῖ ὡσότου σέ εἰδοποιήσω νά γυρίσεις. Ὁ Ἡρώδης θέλει νά βρεῖ τό παιδί γιά νά τό φονεύσει...

Ὁ Ἰωσήφ σηκώθηκε ἀμέσως, πῆρε τή Θεοτόκο καί τόν Ἰησοῦ κι ἔφυγαν προτοῦ νά ξημερώσει γιά τήν Αἴγυπτο.

Ὁ Ἡρώδης εἶδε πώς περνοῦσε ὁ καιρός χωρίς νά φανοῦν οἱ Μάγοι. Ὅπως ὑπολόγιζε, ὁ Χριστός θά ἦταν τό πολύ – πολύ δυό χρονῶν. Πρόσταξε λοιπόν τούς στρατιῶτες του νά σφάξουν ὅλα τά ἀγοράκια τῆς Βηθλεέμ καί τῶν περιχώρων της, πού ἦταν κάτω ἀπό τήν ἡλικία αὐτή. Ἔτσι δέ θά γλίτωνε ὁ Χριστός.

Οἱ στρατιῶτες τοῦ Ἡρώδη ἔτρεξαν νά ἐκτελέσουν τή διαταγή. Τότε ἀκούστηκαν σπαρακτικές φωνές καί κλάματα καί ὀδυρμοί ἀπό τίς ἄτυχες μητέρες πού ἔβλεπαν τά παιδιά τους νά σφάζονται.

Ὁ Ἡρώδης γιά τό ἔγκλημά του αὐτό τιμωρήθηκε σκληρά. Ἀρρώστησε βαριά καί πέθανε μέ φρικτούς πόνους, ὕστερα ἀπό δυό χρόνια.

Τούτη τήν ἐποχή ὁ ἄγγελος εἰδοποίησε τόν Ἰωσήφ νά ἐπιστρέψει μέ τή Θεοτόκο καί τόν Ἰησοῦ στή γῆ τοῦ Ἰσραήλ.

Δέν τούς πῆγε ὅμως στή Βηθλεέμ, γιατί ἐκεῖ βασίλευε ὁ γιός τοῦ Ἡρώδη, ὁ Ἀρχέλαος, πού ἦταν σκληρός καί τυραννικός σάν τόν πατέρα του. Τούς πῆγε στή Ναζαρέτ, πού βασίλευε ὁ ἀδερφός του Ἀντύπας καί ἦταν μαλακότερος.

Ἀπό τήν παραμονή του στή Ναζαρέτ ὁ Χριστός λέγεται καί Ναζωραῖος.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Μποροῦν οἱ ἄνθρωποι ν᾽ ἀλλάξουν τίς βουλές τοῦ Θεοῦ; Τό πέτυχε ὁ Ἡρώδης;

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΤΟ ὄνειρο τοῦ Ἰωσήφ κι ἡ φυγή στήν Αἴγυπτο.

ΔΕΞΙΑ Ὁ Ἡρώδης διατάζει τή σφαγή τῶν νηπίων. Οι στρατιῶτες ἀναχωροῦν γιά ἐκτέλεση τῆς διαταγῆς.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

– Ποιές ὑπηρεσίες προσέφερε ὁ Ἰωσήφ στήν Παρθένο Μαρία καί τό Θεῖο Βρέφος;

Τό ὄνειρο τοῦ Ἰωσήφ.

4. Ὁ Ἰησοῦς 12 χρονῶν στό Ναό

Κατά τίς μεγάλες γιορτές, ὅπως τό Πάσχα, τήν Πεντηκοστή καί ἄλλες, πολλοί Ἰουδαῖοι πήγαιναν στήν Ἱερουσαλήμ. Ἐκεῖ ἦταν ὁ μοναδικός Ναός τους, στόν ὁποῖο προσκυνοῦσαν. Ἀνάμεσα στούς προσκυνητές αὐτούς ἦταν συχνά καί ὁ Ἰωσήφ μέ τή Μαρία.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἔγινε δώδεκα χρονῶν, μποροῦσε νά παίρνει μέρος, ἐπίσημα πιά, στίς θρησκευτικές τελετές. Γι' αὐτό

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἐκεῖνο τό χρόνο ὁ Ἰωσήφ καί ἡ Μαρία τόν πῆραν μαζί τους.

Ξεκίνησαν λοιπόν ἀπό τή Ναζαρέτ μαζί μέ ἄλλους, συγγενεῖς καί φίλους. Τά παιδιά πήγαιναν μπροστά καί ἔψελναν ὡραίους ὕμνους. Ἔτσι τό ταξίδι ἦταν εὐχάριστο γιά ὅλους.

Ἔφτασαν στήν Ἱερουσαλήμ,καί παρακολούθησαν μέ εὐλάβεια ὅλες τίς τελετές καί θυσίες. Ἄκουσαν τούς σοφούς ἱερεῖς νά διηγοῦνται τήν ἱστορία τῶν πατέρων τους. Δέχτηκαν καί τήν εὐλογία τοῦ ἀρχιερέα, ἀνεβασμένοι στά σκαλοπάτια τοῦ Ναοῦ. Κάθε μέρα δημιουργοῦσε ὅλο καί περισσότερο ἐνδιαφέρον, ἰδίως στά παιδιά, πού δέν ἤθελαν νά τελειώσουν ποτέ οἱ γιορτές αὐτές.

Ἡ γιορτή τοῦ Πάσχα κράτησε ἑπτά ἡμέρες κι ἔπειτα οἱ ξένοι πῆραν τό δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Ὅσοι ἦταν ἀπό τή Ναζαρέτ ἔφυγαν καί πάλι ὅλοι μαζί. Ὁ Ἰωσήφ καί ἡ Μαρία βάδιζαν μαζί μέ τούς μεγάλους, εὐχαριστημένοι πού ἀξιώθηκαν νά φέρουν τόν Ἰησοῦ γιά πρώτη φορά στό Ναό. Φαντάστηκαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς θά πήγαινε μπροστά, μαζί μέ τά ἄλλα παιδιά.

Κατά τήν πρώτη διανυκτέρευση ὅλα τά παιδάκια ἔτρεξαν κοντά στούς γονεῖς τους. Μονάχα ὁ Ἰησοῦς δέ φάνηκε πουθενά. Ἀνήσυχοι οἱ γονεῖς του ρώτησαν τούς ἄλλους, ἀλλά κανένας δέν τόν εἶχε δεῖ ἀπό τότε πού ξεκίνησαν.

Ἀπελπισμένοι γύρισαν στήν Ἱερουσαλήμ καί ἔψαξαν νά τόν βροῦν. Ἐπί δυό μέρες ἔψαχναν, χωρίς νά μάθουν τίποτα γι᾽ αὐτόν. Τήν τρίτη μέρα πέρασαν κι ἀπ᾽ τό Ναό. Ἐκεῖ σέ μιά ἀπό τίς πολλές στοές του ἦταν συγκεντρωμένος κόσμος κι ἄκουε τούς σοφούς δασκάλους, πού ἐξηγοῦσαν τό Νόμο. Μέ μεγάλη τους ἔκπληξη εἶδαν καί τόν Ἰησοῦ νά κάθεται ἀνάμεσα στούς σοφούς τοῦ Ἰσραήλ, νά παίρνει μέρος στίς σοβαρές συζητήσεις καί νά τόν θαυμάζουν ὅλοι μέ τίς ἐρωτήσεις καί ἀπαντήσεις του.

Ὁ Ἰησοῦς βρῆκε τήν εὐκαιρία νά παρουσιάσει στούς γονεῖς του καί σέ ὅλο τόν κόσμο μιά καινούρια ἀντίληψη: Ὁ ἐρχομός του στό Ναό, στήν κατοικία τοῦ οὐράνιου Πατέρα του, σήμαινε πώς ἐξαρτιέται μονάχα ἀπό Ἐκεῖνον κι ὅλες οἱ ἄλλες σχέσεις του ἔρχονται σέ δεύτερη σειρά.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὁ Ἰησοῦς δωδεκαετής στό Ναό.

Ἡ Μαρία κι ὁ Ἰωσήφ ξαφνιάστηκαν μέ τή σοφία του, ἀλλά καί μέ τή διαγωγή του. Ἡ Μαρία ὅρμησε μέσα στό πλῆθος, πλησίασε τόν Ἰησοῦ καί μέ στοργή, ἀλλά καί πόνο, τοῦ εἶπε:

– Παιδί μου, γιατί τό ἔκαμες αὐτό; Τρεῖς μέρες τώρα σέ ἀναζητοῦμε μέ πληγωμένη καρδιά...

Ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπε:

– Γιατί μέ ζητούσατε; Δέν ξέρετε ὅτι πρέπει νά βρίσκομαι στό σπίτι τοῦ πατέρα μου;

Βέβαια τῆς ἀποκρίθηκε ὄχι σάν γιός της, ἀλλά ὡς υἱός τοῦ οὐράνιου Πατέρα του. Γι᾽ αὐτό καί τά λόγια του δέν μπόρεσαν νά τά καταλάβουν αὐτοί, πού εἶχαν ἀναλάβει τήν προστασία του. Ἔμειναν ὅμως εὐχαριστημένοι, πού τόν ξαναβρῆκαν. Ἐ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

κεῖνος πάλι τούς ἀκολούθησε πειθαρχικός καί ὑπάκουος. Ἦταν νωρίς ἀκόμα ν' ἀφοσιωθεῖ ὁλοκληρωτικά στό ἔργο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων.

5. Ἡ Βάπτιση τοῦ Κυρίου

Μέσα στή ζεστή ἀγάπη καί στοργή τῆς Θεοτόκου καί τοῦ Ἰωσήφ, ὁ Ἰησοῦς πρόκοβε στή σοφία καί χάρη τοῦ Θεοῦ. Κι ὅταν πιά ἔγινε τριάντα χρονῶν ἦρθε ὁ καιρός ν' ἀρχίσει τό ἔργο του, πού ἦταν ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Ἰησοῦς ἦρθε στόν Ἰορδάνη ποταμό γιά νά βαπτισθεῖ ἀπό τόν Ἰωάννη, ὅπως τόσοι ἄλλοι ἄνθρωποι. Ὁ Πρόδρομος, μόλο πού ἦταν συγγενής του, δέν τόν γνώριζε, γιατί δέ συναντήθηκαν ποτέ καί ζοῦσε ὁ ἕνας μακριά ἀπό τόν ἄλλο. Ὅμως, φωτισμένος ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, τόν ξεχώρισε μέσα ἀπό τό πλῆθος.

Ὁ Ἰησοῦς πλησίασε τόν Πρόδρομο καί τοῦ ζήτησε νά τόν βαπτίσει. Ὁ Ἰωάννης ἔμεινε κατάπληκτος. Αὐτός καλοῦσε τούς ἁμαρτωλούς νά μετανοήσουν καί νά βαπτισθοῦν καί ἦρθε ὁ ἀναμάρτητος Θεός νά βαπτισθεῖ;

Γι' αὐτό τοῦ εἶπε:

– Κύριε, ἐγώ ἔχω ἀνάγκη νά βαπτισθῶ ἀπό Σένα κι ἐσύ ἔρχεσαι σέ μένα;

Ὁ Χριστός ὅμως τοῦ ἐξήγησε πώς πρέπει νά βαπτισθεῖ κι' αὐτός σάν ἄνθρωπος, γιά νά γίνει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, πού ἐπίσημα θά τόν ἀναγνώριζε ὡς Μεσσία.

Χωρίς ἀντιρρήσεις πιά ὁ Ἰωάννης τόν βάπτισε μέσα στόν Ἰορδάνη ποταμό, ἀλλά δέν ἔμεινε μέσα στό νερό, ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, πού ἔλεγαν τίς ἁμαρτίες τους. Ὁ Ἰησοῦς βγῆκε ἀμέσως. Ὁ ἀναμάρτητος Κύριος ποιές ἁμαρτίες νά ἔλεγε;

Ἀμέσως τότε ἄνοιξαν οἱ οὐρανοί καί τό Ἅγιο Πνεῦμα, ὅμοιο μέ κάτασπρο περιστέρι, πῆγε καί στάθηκε πάνω ἀπό τό κεφάλι του. Τήν ἴδια στιγμή ἀκούστηκε ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ Πα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τέρα, πού ἔλεγε ἀπό τόν οὐρανό:

– Οὗτος ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός ἐν ᾧ εὐδόκησα...

Δηλαδή: «Αὐτός εἶναι ὁ ἀγαπημένος μου Υἱός, στόν ὁποῖο ἔχω ἀναθέσει τή σωτηρία τοῦ κόσμου».

Μέ τή μαρτυρία αὐτή τοῦ Οὐρανοῦ καί τό φανέρωμα τῆς Ἁγίας Τριάδας, ἀναγνωρίστηκε ἐπίσημα ὁ Ἰησοῦς ὡς ὁ Μεσσίας καί Λυτρωτής τοῦ κόσμου. Κι ἄρχισε τή δημόσια δράση του.

Ἡ Βάπτιση τοῦ Κυρίου γιορτάζεται στίς 6 Ἰανουαρίου. Λέγεται καί Θεοφάνια, ἐπειδή φανερώθηκε ὁ Θεός, ἡ Ἁγία Τριάδα: Ὁ Πατέρας πού μίλησε, ὁ Υἱός πού βαπτίσθηκε καί τό Ἅγιο Πνεῦμα πού παρουσιάστηκε σάν περιστέρι. Λέγεται ἀκόμα καί Φῶτα γιατί στά παλιά χρόνια τή μέρα αὐτή βαπτίζονταν ὅσοι ἤθελαν νά γίνουν χριστιανοί. Ὡς νεοφώτιστοι κρατοῦσαν στά χέρια ἀναμμένες λαμπάδες. Ἤθελαν μ᾽ αὐτό νά δείξουν πώς ἕνα καινούριο φῶς γέμιζε τήν ψυχή τους, τό ἀνέσπερο φῶς πού πήγαζε ἀπό τήν Ἁγία Τριάδα.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟ:	Δ η λ α δ ή:
«Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου, Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις. Τοῦ γάρ Γεννήτορος ἡ φωνή προσμαρτύρει Σοι, ἀγαπητόν Σε Υἱόν ὀνομάζουσα. Καί τό Πνεῦμα ἐν εἴδει περιστερᾶς ἐβεβαίου τοῦ λόγου τό ἀσφαλές. Ὁ ἐπιφανείς Χριστέ ὁ Θεός καί τόν κόσμο φωτίσας, δόξα Σοι».	Κατά τή Βάπτισή Σου, Κύριε, στόν Ἰορδάνη ποταμό, φανερώθηκε ὅτι πρέπει νά προσκυνοῦμε τήν Ἁγία Τριάδα. Διότι τότε ἡ φωνή τοῦ Πατέρα Σου Σέ ὀνόμασε ἀγαπητό του Υἱό καί τό Ἅγιο Πνεῦμα, μέ τή μορφή περιστεριοῦ ἐβεβαίωνε τήν ἀλήθεια αὐτή. Χριστέ καί Θεέ μας, πού φανερώθηκες καί φώτισες τόν κόσμο, ἄς εἶσαι δοξασμένος.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:
– Πῶς ὁ Θεός φανερώθηκε στή Βάπτιση τοῦ Χριστοῦ;
– Ποιούς βάπτιζε ὁ Ἰωάννης καί πῶς τούς βάπτιζε; Γιατί ζήτησε νά βαπτισθεῖ ὁ ἀναμάρτητος Κύριος;

ΔΙΔΑΓΜΑ:
– Πρέπει νά εἴμαστε ταπεινοί καί νά ἐκτελοῦμε τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ.

ΕΡΓΑΣΙΕΣ:
– Νά παρακολουθήσετε καί νά περιγράψετε τά «βαφτίσια» ἑνός μωροῦ. Νά προσέξετε ἰδιαίτερα τή στιγμή, πού ὁ ἱερέας λέει πῶς τό βαπτίζει «Εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός, τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», καί νά τά δικαιολογήσετε.
– Νά γράψετε μέ καλλιγραφικά γράμματα τό ἀπολυτίκιο τῶν Θεοφανείων καί νά τό ψάλλετε.

6. Ἡ ἐκλογή καί τό ἔργο τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου

Ἀφοῦ βαπτίσθηκε ὁ Κύριος, ἄρχισε τό κήρυγμά του. Σιγά-σιγά τραβοῦσε πολλούς κοντά του. Συνάντησε ὅμως καί τήν ἀντίδραση στό σωτήριο ἔργο του, κυρίως ἀπό τούς Γραμματεῖς καί τούς Φαρισαίους.

Χρειάστηκε, λοιπόν, νά σχηματίσει μιά ὁμάδα ἀπό μόνιμους μαθητές του. Αὐτοί θά ἀναλάβαιναν νά συνεχίσουν το ἔργο του καί ἔξω ἀπό τήν Παλαιστίνη. Ἔτσι ἄρχισε τήν ἐκλογή τῶν μαθητῶν του:

Ἐκεῖ πού περιπατοῦσε κοντά στή λίμνη τῆς Γενησαρέτ, εἶδε δυό ψαράδες νά στέκουν σκεφτικοί καί ἀπελπισμένοι. Ὅλη τή νύχτα ψάρευαν καί δέν ἔπιασαν οὔτε ἕνα ψάρι. Ἦταν ὁ Ἀνδρέας καί ὁ Πέτρος, παιδιά τοῦ Ἰωνᾶ καί μαθητές τοῦ Προδρόμου.

Ὁ Χριστός τούς πλησίασε καί τούς εἶπε:

–Ἐλᾶτε μαζί μου καί θά σᾶς κάμω νά ψαρεύετε ψυχές ἀνθρώπων.

Τά δυό ἀδέλφια παράτησαν τή βάρκα καί τά δίκτυα τους καί τόν ἀκολούθησαν.

Πιό πέρα εἶδε ἄλλα δυό ἀδέλφια, τόν Ἰάκωβο καί τόν Ἰωάννη, πού ἑτοίμαζαν τά δίχτυα τους μέσα σέ πλοιάριο, μαζί μέ τόν πατέρα τους Ζεβεδαῖο. Τούς κάλεσε κι αὐτούς νά τόν ἀκολουθήσουν. Κι αὐτοί παράτησαν πλοῖο καί πατέρα καί πῆγαν μαζί του.

Ἔτσι, τόν ἕνα μετά τόν ἄλλο, ὁ Ἰησοῦς διάλεξε δώδεκα μαθητές του, πού ὀνομάστηκαν Ἀπόστολοι.

Ἦταν οἱ ἀπεσταλμένοι ἀπό τό θεό νά μεταδώσουν τή διδασκαλία του στόν κόσμο. Κι ἦταν δώδεκα, ὅσες κι οἱ φυλές τοῦ Ἰσραήλ. Δώδεκα νέοι πνευματικοί ἡγέτες ὁλόκληρου τοῦ κόσμου.

Τά ὀνόματά τους εἶναι:

Ἀνδρέας καί Πέτρος, παιδιά τοῦ Ἰωνᾶ.
Ἰωάννης καί Ἰάκωβος παιδιά τοῦ Ζεβεδαίου.
Φίλιππος καί Ναθαναήλ ἤ Βαρθολομαῖος, οἱ δυό φίλοι.
Θωμᾶς ὁ Δίδυμος καί Ματθαῖος ὁ Τελώνης.
Ἰάκωβος, γιός τοῦ Ἀλφαίου, καί Θαδδαῖος ἤ Λεββαῖος.
Σίμων ὁ Κανανίτης καί Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης.

Μαζί τους ὁ Χριστός πήγαινε ἀπό πόλη σέ πόλη κι ἀπό χωριό σέ χωριό. Παντοῦ δίδασκε καί θεράπευε κάθε λογῆς ἀρρώστιες τῶν ἀνθρώπων.

Ἐκτός ὅμως ἀπό τούς Δώδεκα, ὁ Χριστός εἶχε κι ἄλλους μαθητές, κάπου Ἑβδομήντα. Αὐτοί δέν τόν ἀκολουθοῦσαν πάντα καί μερικοί δέ φανερώνονταν ἐπίσημα, ὅπως ὁ Νικόδημος κι ὁ Ἰωσήφ. Ἐξάλλου γυναῖκες ἀφοσιωμένες σ' Αὐτόν ἦταν ἀρκετές, ὅπως ἡ Μαρία, συγγενής τῆς Θεοτόκου, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Σαλώμη, οἱ ἀδελφές τοῦ Λαζάρου Μάρθα καί Μαρία.

Ἔργο, ἰδίως τῶν Ἀποστόλων, ἦταν:

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

– Νά διδάξουν ὅλα τά ἔθνη, ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Χριστοῦ μέσα στόν κόσμο, ὅταν ὁ ἴδιος θά ἔφευγε γιά τούς οὐρανούς.

– Νά μείνουν μάρτυρες τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου. Μιά ζωντανή μαρτυρία, πού ἀναβλύζει ἀπό τή γεμάτη πίστη ζωή τους.

– Ν᾽ ἀποτελέσουν τό θεμέλιο τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας πού θά συνέχιζε τό ἔργο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων πού ἄρχισε ὁ Χριστός.

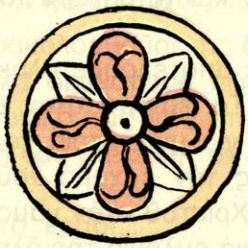
Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τή μνήμη τοῦ κάθε Ἀποστόλου σέ χωριστή ἡμερομηνία καί ὅλων μαζί στίς 30 Ἰουνίου.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Γιατί χρειάστηκε νά ἐκλέξει μαθητές ὁ Χριστός καί γιατί πῆρε δώδεκα;

– Σέ ποιούς καί πῶς πραγματοποιήθηκε ἡ προφητεία τοῦ Δαβίδ: «Εἰς πᾶσαν τήν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης τά ρήματα αὐτῶν» (Ψαλμ. 18-5);

– Τί ὑποχρεώσεις ἔχουμε πρός τούς Ἁγίους Ἀποστόλους ἐμεῖς σήμερα;

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Δ΄ ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. Ὁ γάμος στήν Κανά

Ὁ Χριστός ἔπρεπε νά δείξει στόν κόσμο πώς εἶναι «Υἱός τοῦ Θεοῦ» γιά νά πετύχει στό ἔργο του. Ἀλλά «Υἱός τοῦ Θεοῦ» σήμαινε τό Θεό τόν ἴδιο, τόν ἐξουσιαστή τῶν πάντων.

Ἄρχισε λοιπόν νά κάνει θαύματα, ὄχι γιά νά καταπλήξει ἀλλά νά δείξει τήν ἀγάπη του πρός τόν ἄνθρωπο. Νά τοῦ προσφέρει τήν πίστη. Τή φλόγα αὐτή δέν τήν ἔχουν ὅλοι μέσα τους. Δέν τήν εἶχαν πρό παντός οἱ Ἰουδαῖοι μέ τούς Γραμματεῖς καί τούς Φαρισαίους τους. Κι ὅμως ὁλάκαιρη ἡ Ζωή τοῦ Κυρίου πάνω στή γῆ ἦταν ἕνα ἀδιάκοπο θαῦμα!

Το πρῶτο θαῦμα τοῦ Κυρίου ἔγινε στή Κανά τῆς Γαλιλαίας. Ἦταν καλεσμένος σ᾽ ἕνα γάμο καί πῆγε μέ τούς μαθητές του. Ἐκεῖ συνάντησε καί τή μητέρα του, πού ἦταν συγγενής τῶν νεονύμφων.

Κάθε γάμος τότε ἀποτελοῦσε ὁλόκληρη γιορτή, πού κρατοῦσε μιά βδομάδα. Τά φαγητά ἦταν ἐκλεκτά καί τά κρασιά ἐπίτηδες φυλαγμένα γιά μιά τέτοια χαρά. Το κρασί ἄλλωστε συμβόλιζε γι᾽ αὐτούς τόν ἐρχομό τοῦ Μεσσία.

Ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στόν γάμο ἔδωσε ἰδιαίτερη χαρά σέ ὅλους. Ἦταν σά μιά εὐλογία τῆς ὅλης τελετῆς, πού θύμιζε τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ πρός τούς Πρωτοπλάστους νά αὐξάνουν καί νά πληθαίνουν μέσα στήν ἁγιασμένη ἀτμόσφαιρα τῆς οἰκογενείας.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Τό θαῦμα στήν Κανᾶ. (Τοιχογραφία, Μετέωρα).

Ἡ μητέρα του παρακολουθοῦσε τίς διάφορες ἀνάγκες τῆς γιορτῆς, ὁπότε ξαφνικά διαπίστωσε πώς σώθηκε τό κρασί.

Τότε ἡ Παναγία νομίζοντας πώς ἦταν μιά εὐκαιρία νά δείξει ὁ Ἰησοῦς τή θεϊκή του δύναμη, τόν πλησίασε καί τοῦ εἶπε σιγά:

– Τούς σώθηκε τό κρασί...

Ὁ Κύριος τῆς ἀπάντησε:

– Δέν ἦρθε ἀκόμα ἡ ὥρα μου...

Ἡ Παναγία φώναξε τούς ὑπηρέτες τοῦ σπιτιοῦ, ἔδειξε σ᾽ αὐτούς τό Χριστό καί τούς εἶπε:

– Κάμετε πρόθυμα ὅ,τι σᾶς πεῖ.

Ὁ Κύριος βγῆκε ἔξω ἀπό τήν αἴθουσα. Βρῆκε ἕξι στάμνες, ἀπό αὐτές πού εἶχαν τά σπίτια γιά νά πλύνουν οἱ καλεσμένοι τά χέρια τους πρίν ἀπό τό φαγητό. Εἶπε στούς ὑπηρέτες νά τίς γεμίσουν μέ νερό καί νά δώσουν ἀπό αὐτό στόν τραπεζοκόμο νά δοκιμάσει. Ἐκεῖνοι τό ἔκαμαν.

Ὁ τραπεζοκόμος δοκίμασε τό νερό, πού ἦταν πιά κρασί, τό βρῆκε ἐξαιρετικό καί εἶπε στό γαμπρό:

– Γαμπρέ μου, τό καλύτερο κρασί κράτησες γιά τό τέλος τῆς γιορτῆς; Ὅλοι αὐτό τό προσφέρουν πρῶτο..

Οὔτε ὁ γαμπρός ὅμως, οὔτε κανένας ἄλλος ἐκεῖ μέσα κατάλαβε πῶς τό νερό ἔγινε κρασί. Τό θαῦμα ἔγινε γιά νά δυναμώσει τήν πίστη τῶν μαθητῶν του. Αὐτοί καί εἶδαν καί πρόσεξαν τό θαῦμα μέ τό ὁποῖο ὁ Χριστός φανέρωσε τή δόξα του.

2. Ἡ θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν

Κάποτε ὁ Χριστός, ἐκεῖ πού περνοῦσε ἀπό μιά μικρή κωμόπολη, συνάντησε δέκα λεπρούς.

Οἱ δυστυχισμένοι αὐτοί ἦταν ὑποχρεωμένοι ἀπό τό Νόμο νά ζοῦν μακριά ἀπό τούς ἀνθρώπους, γιατί ἡ λέπρα, πού εἶναι σήμερα μιά συνηθισμένη ἀρρώστια καί θεραπεύεται εὔκολα, ἦταν τότε μιά ἀρρώστια πολύ μεταδοτική. Κι ἄν κάποιος τύχαινε νά τούς πλησιάσει, ἔπρεπε οἱ λεπροί νά τόν εἰδοποιήσουν φωνάζοντας σ᾽ αὐτόν: «Ἀκάθαρτος!», ὥστε ν᾽ ἀπομακρυνθεῖ.

Γιά τή θεραπεία τους περνοῦσαν ἀπό πολλές θρησκευτικές τελετές, πού γίνονταν μακριά, ἔξω ἀπό τά τείχη τῆς πόλης. Κι ἄν τύχαινε νά γιατρευτεῖ κάποιος, γιά νά γίνει δεκτός ἀπό τούς δικούς του καί τήν κοινωνία, ἔπρεπε νά πάρει πιστοποιητικό ἀπό τούς ἱερεῖς ὅτι γιατρεύτηκε.

Τώρα, πού περνοῦσε ὁ Χριστός, οἱ λεπροί ἄκουσαν βήματα πολλῶν ἀνθρώπων κι ἀγναντεύοντας εἶδαν νά ἔρχεται πλῆ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἴαση λεπροῦ

θος ἀσυνήθιστο γιά τήν ἐρημιά τους. Ρώτησαν ἀπό μακριά κι ἔμαθαν ὅτι ἔρχεται ὁ Χριστός, γιά τόν ὁποῖο εἶχαν ἀκουστά πώς κάνει θαύματα. Ἄρχισαν, λοιπόν, νά φωνάζουν καί νά τόν παρακαλοῦν: «Κύριε Ἰησοῦ, λυπήσου μας!»

Κι ὁ Χριστός τούς λυπήθηκε καί τούς εἶπε:

– Πηγαίνετε νά σᾶς δοῦν οἱ ἱερεῖς σας!

Ἔτρεξαν ἀμέσως πρός τούς ἱερεῖς, ἀλλά στό δρόμο εἶδαν πώς εἶχαν κιόλας γιατρευτεῖ. Πῆγαν τότε καταχαρούμενοι στούς δικούς τους. Μονάχα ἕνας σκέφτηκε νά γυρίσει πίσω καί νά εὐχαριστήσει τό Χριστό. Κι αὐτός ἦταν Σαμαρείτης!

Ὁ Χριστός, ὅταν τόν εἶδε νά πέφτει στά πόδια του καί νά τόν εὐχαριστεῖ μέ δάκρυα εὐγνωμοσύνης, εἶπε στούς μαθητές του:

– Μά δέ γιατρεύτηκαν κι οἱ ἄλλοι ἐννιά; Ποῦ εἶναι τώρα; Δέν ἔπρεπε κι αὐτοί νά εὐχαριστήσουν τό Θεό; Μονάχα αὐτός, ὁ ἀλλόφυλος Σαμαρείτης, τό σκέφθηκε;

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἔπειτα εἶπε στό Σαμαρείτη, πού ἦταν ἀκόμα πεσμένος στά πόδια τοῦ Κυρίου:

– Σηκώσου καί πήγαινε! Ἡ πίστη σου σέ ἔσωσε..

Δέκα ζήτησαν νά θεραπευθοῦν. Καί δέκα θεραπεύτηκαν! Ἡ πίστη εἶχε φουντώσει καί στῶν δέκα λεπρῶν τά σπλάχνα, τήν ὥρα πού ἔβγαλαν τήν ἀπεγνωσμένη κραυγή, ζητώντας τό ἔλεος τοῦ Σωτήρα. Καί τό ἔλεος τούς δόθηκε καί τό θαῦμα πραγματοποιήθηκε. Ὅμως ἕνας διατήρησε στά σπλάχνα του ἄσβηστη τή φλόγα τῆς πίστεως. Δέ φτάνει νά λάμψει μέσα μας γιά μιά στιγμή. Πρέπει νά κρατήσουμε γιά πάντα φωτεινή τήν ἑστία της. Κι αὐτό τό πέτυχε μονάχα ὁ ἕνας λεπρός. Ὁ Σαμαρείτης!

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Γιατί τότε προσπαθοῦσαν νά γιατρέψουν τή λέπρα κι ἄλλες ἀρρώστιες μέ τελετουργίες; Ὑπάρχουν ἀκόμα καί σήμερα λαοί, πού κάνουν το ἴδιο; Γιατί;

– Γιατί οἱ λεπροί φώναζαν ἀπό μακριά;

– Γιά ποιό σκοπό ὁ Κύριος ἔκανε θαύματα; Ποιός μπορεῖ νά ὠφεληθεῖ ἀπό αὐτά; Ὁ Χριστός εἶπε στό λεπρό: «Ἡ πίστη σου σέ ἔσωσε...»

– Ποιό εἶναι τό χρέος μας πρός ὅσους μᾶς εὐεργετοῦν καί κυρίως στόν μεγαλύτερο ἀπ᾽ ὅλους: τό Χριστό;

3. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου τῆς Βηθεσδᾶ

Ὁ Ἰησοῦς πῆγε στά Ἱεροσόλυμα γιά μιά μεγάλη γιορτή. Μπῆκε στήν πόλη ἀπό τήν «προβατική πύλη», δηλ. ἀπό τήν πύλη ἀπό τήν ὁποία ἔβαζαν τά πρόβατα γιά τή θυσία στό Ναό.

Ἐκεῖ ὑπῆρχε μιά δεξαμενή, πού τήν ἔλεγαν Βηθεσδά, δηλ. τῆς «εὐσπλαχνίας», ἐπειδή τά νερά της εἶχαν θεραπευτικές ἰδιότητες. Οἱ ἄρρωστοι ἦταν πολλοί καί γι᾽ αὐτό εἶχαν χωρίσει

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἡ κολυμβήθρα τῆς Βηθεσδᾶ. Μικρογραφία ἀπό Εὐαγγελιστάριο τοῦ 11ου αἰ. τῆς Μονῆς Διονυσίου τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

τή δεξαμενή σέ πέντε «στοές».

Ἡ σπλαχνική ματιά τοῦ Ἰησοῦ ἔπεσε πάνω σ᾽ ἕνα παράλυτο. Ἦταν ἐκεῖ κατάκοιτος τριάντα ὀκτώ χρόνια. Πέρασε ἀπό μπροστά του καί τόν ρώτησε: «Θέλεις νά γίνεις καλά;»

Κι αὐτός τοῦ εἶπε τό παράπονό του:

– Κύριε, δέν ἔχω κανένα δικό μου νά μέ βάλει στά νερά, μόλις τά ταράξει ὁ ἄγγελος. Ὥσπου νά κινηθῶ ἐγώ, μέ προλαβαίνει κάποιος ἄλλος!

Τά εἶπε αὐτά γιατί πότε-πότε ἕνας ἄγγελος κατέβαινε καί ἀνατάραζε τά νερά κι ὅποιος ἔμπαινε πρῶτος σ᾽ αὐτά, γινόταν ἀμέσως καλά.

Ὁ Χριστός τοῦ εἶπε:

– Τότε σήκω, πάρε τό κρεββάτι σου καί περπάτα...

Ὁ παράλυτος ἔνιωσε μιά δύναμη στά παράλυτα μέλη του. Σηκώθηκε, πῆρε τό κρεββάτι του κι ἔφυγε γιά τό σπίτι του.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἡ ἡμέρα πού ἔγινε το θαῦμα ἦταν Σάββατο καί σύμφωνα μέ τό Μωσαϊκό Νόμο, δέν ἐπιτρεπόταν νά γίνει τό Σάββατο καμιά ἐργασία, οὔτε ἀκόμα καί φιλανθρωπική πράξη. Γι᾽ αὐτό οἱ Ἰουδαῖοι, πού τόν εἶδαν νά φεύγει κουβαλώντας τό κρεββάτι του, τοῦ φώναξαν:

– Τί κάνεις ἐκεῖ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ; Σάββατο σήμερα κι ἐσύ φορτώθηκες τό κρεββάτι σου;

– Μά ἐκεῖνος πού μέ γιάτρεψε μοῦ εἶπε νά τό πάρω καί νά φύγω!

– Καί ποιός εἶναι αὐτός;

Ὁ παράλυτος ὅμως δέ γνώριζε τό Χριστό καί δέν ἤξερε τί ν᾽ ἀπαντήσει...

Ἀργότερα ὁ Χριστός συνάντησε τόν παράλυτο στό Ναό καί τοῦ εἶπε:

– Τώρα, πού ἔγινες καλά, πρόσεξε νά μήν κάνεις ἁμαρτίες καί πάθεις τό χειρότερο...

Ὁ παράλυτος τότε γνώρισε τό Χριστό κι ἀφοῦ τόν εὐχαρίστησε, ἔτρεξε νά πεῖ στούς Ἰουδαίους ποιός τόν γιάτρεψε.

Ἐκεῖνοι ὀργίστηκαν γιά τό θαῦμα κι ἀκόμα περισσότερο γιατί ὁ Χριστός ἔγινε κύριος τοῦ Σαββάτου καί τόλμησε νά παραβεῖ τήν ἀργία του, ἀντικαθιστώντας την μέ ἔργα ἀγάπης.

Ἄρχισαν, λοιπόν, νά τόν κατηγοροῦν ὡς παραβάτη τοῦ Νόμου τόσο, πού ἤθελαν νά τόν πιάσουν καί νά τόν θανατώσουν. Μά ἡ ὥρα Του δέν εἶχε ἔρθει ἀκόμα. Εἶχε μπροστά Του μεγάλο ἔργο νά τελειώσει. Γι᾽ αὐτό ἄφησε τήν Ἰουδαία καί πῆγε στή Γαλιλαία, ὅπου μποροῦσε νά ἐργασθεῖ πιό ἄνετα.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Οἱ Ἰουδαῖοι κατηγόρησαν τόν παράλυτο, ἐπειδή ἐργάστηκε μέρα Σάββατο καί τό Χριστό ἐπειδή τόν γιάτρεψε τή μέρα αὐτή. Ἦταν σωστές οἱ κατηγορίες;

– Τί δίδαξε ὁ Χριστός μέ τήν πράξη του: Ποιό εἶναι τό καλύτερο – καί τό θέλει ὁ Θεός – οἱ καλές πράξεις ἤ ἡ ὑποκριτική τήρηση τῶν ἐντολῶν, πού ἐξηγοῦνται «κατά γράμμα;».

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

4. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου τῆς Καπερναούμ

Ὁ Χριστός δίδασκε σ᾽ ἕνα σπίτι στήν Καπερναούμ. Μόλις τό ἔμαθαν αὐτό, πολλοί ἔτρεξαν στό σπίτι νά τόν δοῦν, γιατί εἶχαν ἀκούσει τόσο πολλά γιά τά θαύματα καί τή διδασκαλία του. Ἔτσι μαζεύτηκε τόσο πλῆθος, ὥστε δέν μποροῦσε νά σταθεῖ κανείς οὔτε στήν ἐξώπορτα. Ἀνάμεσα στόν κόσμο ἦταν καί μερικοί Γραμματεῖς καί Φαρισαῖοι.

Τότε οἱ συγγενεῖς καί φίλοι ἑνός παραλύτου, πῆραν τόν ἄρρωστο κι ἔτρεξαν πρός τόν Ἰησοῦ.

Πῶς νά τόν πλησιάσουν ὅμως μέσα σέ τόσο πλῆθος;

Ἀνέβηκαν λοιπόν μέ τόν παράλυτο στή στέγη, παραμέρισαν τά σανίδια, ἄνοιξαν μιά τρύπα καί κατέβασαν τόν παράλυτο

μέ σχοινιά κοντά στό Χριστό. Κατέβηκαν οἱ ἴδιοι καί τόν παρακάλεσαν νά τόν θεραπεύσει.

Ὁ Ἰησοῦς χαμογέλασε καί συγκινημένος ἀπό τήν πράξη τους, εἶπε στόν παραλυτικό:

– Παιδί μου, οἱ ἁμαρτίες σου εἶναι συγχωρεμένες...

Ἕνας ψίθυρος ἀκούστηκε τότε ἀπό τούς Γραμματεῖς καί Φαρισαίους, πού ἦταν ἐκεῖ. Πίστευαν πώς αἰτία γιά ὅλες τίς ἀρρώστιες εἶναι ἡ ἁμαρτία. Μά αὐτή μονάχα ὁ Θεός μποροῦσε νά τήν συγχωρέσει. Πῶς λοιπόν ὁ Χριστός δίνει μιά τέτοια «ἄφεση ἁμαρτιῶν»; Δέν ἔπρεπε νά κοιτάξει τήν ἀρρώστια τοῦ σώματος, ἀντί νά δείχνει πώς ἔχει ἐξουσία Θεοῦ; Εἶναι, λοιπόν, ἕνας βλάσφημος κατά τοῦ Θεοῦ, εἶπαν μέσα τους.

Ὁ Χριστός πού κατάλαβε τίς σκέψεις τους, τούς ρώτησε:

– Διαμαρτύρεσθε τάχα, πού συγχώρεσα τίς ἁμαρτίες τοῦ παράλυτου, ἐπειδή αὐτό τό δικαίωμα το ἔχει ὁ Θεός. Ἀλλά τί μοῦ ἦταν εὐκολότερο νά πῶ σ᾽ αὐτόν τόν ἄνθρωπο: «οἱ ἁμαρτίες σου εἶναι συγχωρεμένες» ἤ νά τοῦ πῶ «σήκω, πάρε το κρεββάτι σου καί πήγαινε σπίτι σου;»

Κανένας δέν τοῦ ἀπάντησε, γιατί ὅλοι τους ἐκεῖ μέσα τά ἔβλεπαν καί τά δυό σχεδόν ἀδύνατα. Γιά τό πρῶτο ἁρμόδιος ἦταν μονάχα ὁ Θεός. Ὅσο γιά τό δεύτερο, ἡ δύναμη τοῦ ἀνθρώπου ἦταν λειψή...

Κι ὁ Χριστός τούς εἶπε:

– Γιά νά μάθετε πώς μπορῶ νά τά κάμω καί τά δυό, τοῦ λέγω: «Σήκω, πάρε τό κρεββάτι σου καί πήγαινε στο σπίτι σου».

Ὅλοι τότε κράτησαν τήν ἀναπνοή τους. Τί θά γινόταν τώρα;

Καί νά, ὁ παράλυτος ἄρχισε νά κινεῖται, νά πηδᾶ ἀπό τό φορεῖο του, νά τό παίρνει καί νά φεύγει μέσα ἀπό τό πλῆθος.

Κι ὅλοι τότε δόξαζαν τό Θεό!... Κι ἔλεγαν:

– Ποτέ ὡς τώρα δέν εἴδαμε τόσο θαυμαστά πράγματα.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Τί πίστευαν οἱ Ἰουδαῖοι γιά κάθε πάθηση: Μήπως ἦταν τιμωρία

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τοῦ Θεοῦ γιά τίς ἁμαρτίες τοῦ ἀρρώστου;
– Γιατί ὁ Χριστός κατηγορεῖται ὡς βλάσφημος κατά τοῦ Θεοῦ;
– Ποιά λόγια καί ἔργα τοῦ Χριστοῦ δείχνουν πώς εἶναι πραγματικά ὁ Μεσσίας;
– Σέ τί μπορεῖ κι ἐμεῖς νά μιμηθοῦμε τούς τέσσερις συγγενεῖς καί φίλους τοῦ παραλύτου;

5. Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ τῆς Ἱεριχῶς

Μιά μέρα ὁ Χριστός ἔμπαινε στήν Ἱεριχώ καί τόν συνόδευε πλῆθος πολύ. Ἦταν οἱ ἄνθρωποι πού ἀκολουθοῦν κάποιο νικητή. Νικητής δέ τώρα ἦταν ὁ Ἰησοῦς. Νικητής τῆς ἀρρώστιας καί τοῦ θανάτου.

Ὁ θόρυβος αὐτός τοῦ πλήθους ἔκαμε ἐντύπωση σέ ἕνα τυφλό πού καθόταν σέ μιά γωνιά καί ζητιάνευε. Ρώτησε νά μάθει τί συμβαίνει. Κι ὅταν τοῦ εἶπαν ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς ἀπό τή Ναζαρέτ, ἡ ἐλπίδα φτέρωσε μέσα του. Ναί, ὁ τυφλός ἦταν ἕνας πολύ δυστυχισμένος ἄνθρωπος. Μποροῦσε νά χαρεῖ τό ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν, ἀλλά ποτέ δέν εἶχε δεῖ λουλούδια. Μποροῦσε ν' ἀκούσει τά τραγούδια τῶν πουλιῶν, ὅμως ποτέ του δέν εἶχε δεῖ πουλάκια. Καί μποροῦσε νά νιώσει τήν ἀγάπη τῆς μητέρας του, ἀλλά ποτέ του δέν τήν εἶχε δεῖ... Μά εἶχε ἀκούσει τόσα πολλά, πού ἔκανε ὁ Χριστός. Δέ θά μποροῦσε νά κάμει καί γι' αὐτόν κάτι; Γι' αὐτό ἄρχισε νά φωνάζει:

– Ἰησοῦ, γιέ τοῦ Δαβίδ, λυπήσου με!

Αὐτοί πού ἦταν κοντά του τοῦ ἔλεγαν νά σωπάσει. Εἶναι οἱ τύποι, πού ἐνοχλοῦνται ἀπό κάθε φωνή πού ἀποζητᾶ τό φῶς. Εἴτε ζητᾶ τό φῶς τῶν ματιῶν του, εἴτε διψᾶ γιά τό φῶς τῆς ψυχῆς του.

Αὐτούς ἦταν πού παραμέρισε ὁ Χριστός. Κι ὅπως ὁ τυφλός φώναζε περισσότερο, εἶπε να τόν φέρουν κοντά του. Ὅταν τό ἔμαθε αὐτό ὁ τυφλός, πέταξε τά ἐξωτερικά του

ροῦχα, γιά νά μήν τόν ἐμποδίζουν στό τρέξιμο, κι ἔφτασε στόν Ἰησοῦ, πού εἶχε σταματήσει καί τόν περίμενε.

– Τί θέλεις νά σοῦ κάμω; τόν ρώτησε μέ πόνο γιά τήν ἀνθρώπινη δυστυχία ὁ θεῖος διδάσκαλος.

– Δάσκαλε, θέλω νά ἀποκτήσω τό φῶς μου! ἀποκρίθηκε μέ λαχτάρα ὁ τυφλός.

– Πήγαινε στό σπίτι σου κι ἡ πίστη, πού ἔχεις ὅτι μπορῶ νά σοῦ δώσω τό φῶς σου, σέ ἔσωσε ἀπό τήν ἀθεράπευτη αὐτή πάθησή σου!

Μέ τά λόγια αὐτά τοῦ Ἰησοῦ ὁ τυφλός ἄρχισε νά βλέπει. Καί τό πρῶτο πράγμα, πού εἶδε, ἦταν τό γλυκό πρόσωπο τοῦ Κυρίου, πού χαμογελοῦσε, βλέποντας τήν εὐτυχία τοῦ τυφλοῦ.

Τόσος κόσμος τόν ἀκολουθοῦσε καί τόν κύκλωνε. Κι ὅμως μόνο ἕνας εἶχε τήν πίστη, πού ἀποζητοῦσε. Ἕνας μονάχα μποροῦσε ν᾽ ἀποκτήσει καινούριο φῶς, χάρη σ᾽ αὐτή τήν πίστη του.

Κι ὁ τυφλός ἀπό εὐγνωμοσύνη τόν ἀκολούθησε μαζί μέ τό ἄλλο πλῆθος, πού δόξαζε τό Θεό γιά τή μεγάλη δύναμη πού ἔδωσε στό Χριστό...

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Ποιά εἶναι ἡ δυστυχία τοῦ κάθε τυφλοῦ;

– Γιατί ὁ τυφλός τῆς Ἱεριχῶς δέν παύει νά παρακαλεῖ τό Χριστό, παρ᾽ ὅλες τίς συστάσεις τῶν ἄλλων;

– Πῶς ἔδειξε τήν εὐγνωμοσύνη του στό Χριστό;

– Τί μπορεῖ νά πετύχει κανείς μέ τήν ἀκλόνητη πίστη του στό Θεό;

6. Ἡ θεραπεία τοῦ «ἐκ γενετῆς» τυφλοῦ

Ἕνα Σάββατο βγῆκε ὁ Χριστός ἀπό τό Ναό, ὅπου εἶχε πάει μέ τούς μαθητές του γιά μιά μεγάλη γιορτή. Καθώς προχωροῦ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ. Μικρογραφία ἀπό Εὐαγγελιστάριο τοῦ 11ου αἰ. πού βρίσκεται στή Μονή Διονυσίου τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

σαν πρός τήν πόλη, συνάντησαν ἕνα «ἐκ γενετῆς» τυφλό.

Οἱ Ἀπόστολοι, σάν Ἰουδαῖοι πού ἦταν, πίστευαν πώς κάθε σωματικό ἐλάττωμα, εἶναι τιμωρία τοῦ Θεοῦ γιά τίς ἁμαρτίες πού ἔκαμε αὐτός πού εἶχε τήν πάθηση, ἤ εἶχαν κάμει οἱ γονεῖς του. Γι᾽ αὐτό ρώτησαν τό Χριστό:

– Δάσκαλε, ποιός ἁμάρτησε καί γεννήθηκε τυφλός αὐτός ὁ ἴδιος ἤ οἱ γονεῖς του;

Κι ὁ Χριστός τούς ἐξήγησε:

– Οὔτε αὐτός ἁμάρτησε, οὔτε οἱ γονεῖς του εἶχαν ἁμαρτίες. Γεννήθηκε τυφλός γιά νά φανερωθοῦν ἐξ᾽ αἰτίας του τά ἔργα τοῦ Θεοῦ.

Ἔπειτα ἔφτυσε στό χῶμα, ἔκαμε πηλό, ἄλειψε τά μάτια τοῦ τυφλοῦ μ᾽ αὐτόν καί τοῦ εἶπε:

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

– Πήγαινε τώρα στήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ, στή δεξαμενή πού σχηματίζεται ἀπό μιά πηγή ἐδῶ στά νότια τοῦ Ναοῦ, καί πλύσου σ᾽ αὐτήν.

Ὁ τυφλός πῆγε, πλύθηκε κι ὅταν γύρισε, ἔβλεπε:

Τό θαῦμα, ἀπό στόμα σέ στόμα, μαθεύτηκε σέ ὅλη τήν Ἱερουσαλήμ. Ὅσοι γνώριζαν τόν τυφλό, ἀποροῦσαν: «Μά, αὐτός δέν εἶναι ὁ τυφλός, πού ζητιάνευε; Πῶς τώρα βλέπει;...»

– Ναί, ἐγώ εἶμαι! βεβαίωνε ὁ τυφλός. Τώρα ἔγινα καλά. Μέ γιάτρεψε ὁ Ἰησοῦς!

Μερικοί δέν τόν πίστεψαν καί τόν ἔφεραν στούς Φαρισαίους. Ἀλλά καί σ᾽ αὐτούς ὁ τυφλός εἶπε τά ἴδια. Κι ἐκεῖνοι ἔλεγαν:

– Σίγουρα πρόκειται γιά ἁμαρτωλό ἄνθρωπο, ἀφοῦ δέν τηρεῖ τό Νόμο κι ἐργάζεται τό Σάββατο!

– Μά ἀφοῦ εἶναι ἁμαρτωλός, πῶς κάνει τέτοια θαύματα; ἀναρωτιόνταν ἄλλοι.

Ρώτησαν καί τόν τυφλό νά τούς πεῖ τή γνώμη του γιά τό θεραπευτή του.

– Ἐγώ νομίζω πώς εἶναι προφήτης! εἶπε ὁ τυφλός.

Οἱ Φαρισαῖοι, πού προσπαθοῦσαν νά ἀρνηθοῦν τό θαῦμα, κάλεσαν καί τούς γονεῖς τοῦ τυφλοῦ. Τούς ρώτησαν ἄν αὐτό εἶναι τό παιδί τους, ἄν ἦταν τυφλό καί πῶς γιατρεύτηκε.

Οἱ γονεῖς τοῦ τυφλοῦ φοβήθηκαν πώς θά τούς ἀποκλείσουν ἀπό τή Συναγωγή, ὁπότε θά εἶναι ἀναθεματισμένοι. Γι᾽ αὐτό ἀπάντησαν:

– Πραγματικά, αὐτό εἶναι τό παιδί μας καί γεννήθηκε τυφλό. Ποιός ὅμως τοῦ ἄνοιξε τά μάτια, δέν τό γνωρίζουμε. Νά ρωτήσετε τόν ἴδιο, γιατί καί ἡλικία ἔχει καί εἶναι σέ θέση νά σᾶς τό πεῖ.

Οἱ Φαρισαῖοι κάλεσαν πάλι τόν τυφλό καί τοῦ εἶπαν:

– Νά δοξάζεις τό Θεό, πού σέ γιάτρεψε κι ὄχι νά τόν βλαστημᾶς, λέγοντας πώς σέ γιάτρεψε ὁ Ἰησοῦς, ἕνας ἁμαρτωλός πού δουλεύει μέρα Σάββατο!

– Μά ποῦ ἀκούστηκε ἕνας ἁμαρτωλός ν᾽ ἀνοίγει τά μάτια ἀνθρώπου; τόλμησε νά πεῖ ὁ τυφλός.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μά οἱ Φαρισαῖοι προσπαθώντας ν᾽ ἀρνηθοῦν τό πραγματικό γεγονός, τῆς θεραπείας τοῦ τυφλοῦ, σταματοῦν στό ἄν αὐτός, πού γιάτρεψε, ἔπρεπε νά ἐργασθεῖ τό Σάββατο. Εἶναι ἐκεῖνοι πού δέν θέλουν νά δοῦν, καί πιό τυφλοί ἀπ᾽ ὅλους τοῦ λένε:

– Ἐσύ, πού εἶσαι χωμένος στήν ἁμαρτία ὡς τό λαιμό, ἔρχεσαι νά μᾶς κάμεις τό δάσκαλο;

Καί τόν πέταξαν ἔξω.

Ὁ Ἰησοῦς τά ἔμαθε ὅλα αὐτά κι ὅταν ἔτυχε νά συναντήσει τόν τυφλό, τόν ρώτησε:

– Σύ, πιστεύεις τώρα στόν Υἱό τοῦ Θεοῦ;

– Καί ποιός εἶναι, Κύριε, γιά νά τόν πιστέψω; ρώτησε ὁ τυφλός.

– Μά αὐτός, πού βλέπεις, καί σοῦ μιλεῖ! ἐξήγησε ὁ Χριστός.

– Πιστεύω, Κύριε! εἶπε γεμάτος εὐγνωμοσύνη ὁ τυφλός. Κι ἔπεσε καί τόν προσκύνησε.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Ὅταν οἱ Φαρισαῖοι προσπαθοῦσαν νά ἀρνηθοῦν τό θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ τυφλοῦ τί ἐπιδίωκαν καί γιά ποιό λόγο;

– Γιατί ὁ Χριστός δέν ἔκανε καμιά προσπάθεια νά ἀποφύγει τή θαυματουργία κατά τήν ἡμέα τοῦ Σαββάτου;

– Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ διαγωγή τοῦ τυφλοῦ μπροστά στούς Φαρισαίους;

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΟ:

«... Ἐγώ εἶμαι τό φῶς τοῦ κόσμου ὅλου. Ὅποιος μέ ἀκολουθεῖ, δέ θά βρεθεῖ ποτέ στό σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας, ἀλλά θά ἔχει μέσα του τό πνευματικό φῶς ἀπό τήν ἴδια τήν πηγή τῆς ζωῆς, τό Θεό...»
(Ἰωάννου η΄ – 12)

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὁ πολλαπλασιασμός τῶν πέντε ἄρτων. (Μονή Ἰβήρων).

7. Ὁ χορτασμός τῶν «πεντακισχιλίων»

Ὁ Χριστός δίδασκε τά πλήθη κοντά στίς γραφικές ὄχθες τῆς λίμνης τῆς Γενησαρέτ. Κι ἦταν τά λόγια του βάλσαμο γιά τούς πονεμένους, παρηγοριά γιά τούς ταπεινούς.

Πλησίαζε το βράδυ καί κανένας τους δέν ἤθελε νά φύγει. Τότε οἱ μαθητές εἶπαν στόν Κύριο νά τούς ἀφήσει νά φύγουν γιά τό χωριό τους, γιατί κανένας δέν εἶχε μαζί του τρόφιμα.

– Γιατί νά φύγουν; Νά τούς δώσετε σεῖς τροφή! ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς.

– Ἔχομε πέντε ψωμιά καί δυό ψάρια ὅλα κι ὅλα, τοῦ ἐξήγησαν. Αὐτοί ἐδῶ εἶναι ὡς πέντε χιλιάδες, χωρίς νά λογαριά-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

σουμε τίς γυναῖκες καί τά παιδιά τους. Ποιός θά πρωτοφάει;

Ὁ Χριστός κάλεσε τά πλήθη νά καθίσουν κάτω παρέες-παρέες. Ὕστερα πῆρε τά πέντε ψωμιά καί τά δυό ψάρια. Σήκωσε τά μάτια του πρός τόν οὐρανό, εὐχαρίστησε τόν Πατέρα του κι᾽ εὐλόγησε ψωμιά καί ψάρια. Ἔπειτα τά ἔκοψε, τά ἔκαμε κομμάτια καί τά ἔδωσε στούς μαθητές του νά τά μοιράσουν στόν κόσμο. Τό ἀξιοθαύμαστο ἦταν πού ἔφαγαν καί χόρτασαν ὅλοι, γιατί τά κομμάτια πολλαπλασιάζονταν διαρκῶς.

Κατόπιν ὁ Χριστός, γιά νά τούς διδάξει τήν τάξη καί τήν οἰκονομία, εἶπε νά μαζέψουν ὅλα τά περισσεύματα καί γέμισαν μ᾽ αὐτά δώδεκα κοφίνια.

Ἔτσι ὁ Κύριος, μετά τήν πνευματική τροφή, πρόσφερε στά πλήθη καί τήν ὑλική.

Αὐτοί δέ, πού εἶδαν τό θαῦμα, ἔλεγαν ἀναμεταξύ τους:

- Πραγματικά, αὐτός εἶναι ὁ Μεσσίας, γιά τόν ὁποῖο γράφουν τά ἱερά μας βιβλία πώς θά ἐρχόταν κάποτε στόν κόσμο..

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Μέχρι ποῦ καί γιατί ἀκολούθησαν τό Χριστό τά πλήθη; Γιατί δέν ἔνιωθαν κόπο καί πείνα;

– Τί νόμιζαν σωστό οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ νά γίνει μέ τά πλήθη καί τί ἔκαμε ὁ Χριστός;

– Τί ἔκαμε ὁ Χριστός προτοῦ μοιράσει τά ψωμιά καί τά ψάρια καί ποιό θαῦμα ἀκολούθησε;

– Ποιά εἶναι ἀνώτερη: ἡ πνευματική ἤ ἡ ὑλική τροφή καί γιατί;

ΕΡΓΑΣΙΑ:

– Νά γράψετε καί νά ἐξηγήσετε τόν ἐκκλησιαστικό ψαλμό:
«Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καί ἐπείνασαν· οἱ δέ ἐκζητοῦντες τόν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντός ἀγαθοῦ».

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

8. Ὁ Ἰησοῦς βαδίζει ἐπάνω στή θάλασσα

Μετά τό χορτασμό τους οἱ «πεντακισχίλιοι» ἤθελαν νά ἀνακηρύξουν τό Χριστό βασιλέα. Γιά νά μή παρασυρθοῦν οἱ Ἀπόστολοι ἀπό τόν ἐνθουσιασμό τοῦ λαοῦ, τούς εἶπε νά μποῦν σέ πλοιάριο καί νά περάσουν στό ἀπέναντι μέρος τῆς λίμνης. Αὐτός θά ἔμενε γιά λίγο νά διαλύσει τό πλῆθος.

Ὁ Ἰησοῦς, μετά τή διάλυση τοῦ πλήθους, ἀνέβηκε στό βουνό καί προσευχήθηκε μόνος του. Εἶχε πιά νυχτώσει κι οἱ μαθητές εἶχαν προχωρήσει ὡς τή μέση τῆς λίμνης. Τότε ἄρχισαν νά φυσοῦν σφοδροί ἄνεμοι. Σηκώθηκε τρικυμία μεγάλη κι ὅλοι κωπηλατοῦσαν. Ὅμως το πλοῖο δέν προχωροῦσε.

Ὁ Ἰησοῦς κατάλαβε τόν κίνδυνο, πού διέτρεχαν οἱ μαθητές του, κι ἔτρεξε νά τούς βοηθήσει. Κι ἐκεῖ πού πάλευαν μέ τά κύματα, διέκριναν μιάσκιά, νά περπατεῖ πάνω στή θάλασσα καί νά τούς πλησιάζει.

– Εἶναι φάντασμα! εἶπαν.

– Μή φοβᾶσθε, ἐγώ εἶμαι! τούς μίλησε ὁ Ἰησοῦς.

Τόν γνώρισαν ἀπό τή φωνή του καί θέλησαν νά τόν πλησιάσουν καί νά τόν πάρουν στό πλοῖο τους. Μά ὁ Πέτρος ἀνυπόμονος πάντα, τοῦ φώναξε:

– Κύριε, πρόσταξε νά περπατήσω κι ἐγώ πάνω στά κύματα καί νά ἔρθω κοντά σου;..

Ὁ Κύριος τοῦ εἶπε: «Ἔλα!».

Πραγματικά δέ ὁ Πέτρος κατέβηκε ἀπό τό πλοῖο κι ἄρχισε νά περπατεῖ πάνω στά νερά, πλησιάζοντας τόν Ἰησοῦ. Μπροστά ὅμως στό δυνατό ἀέρα κλονίστηκε κι ἄρχισε νά βουλιάζει.

Τότε φώναξε δυνατά: «Κύριε, σῶσε με!. Πνίγομαι..»

Ὁ Χριστός, πού εἶχε πλησιάσει πιά, τόν ἔπιασε καί τοῦ εἶπε: «Ὀλιγόπιστε, γιατί δείλιασες;»

Ὅταν ἀνέβηκαν στό πλοῖο, ὁ ἀέρας κόπασε ἀμέσως, κι ἀπλώθηκε ἡ γαλήνη. Ἄλλο θαῦμα τοῦτο! Οἱ μαθητές ἔβλεπαν ὅτι ὁ Χριστός ἐξουσιάζει τή φύση καί γιαυτό τόν προσκύνησαν καί τοῦ εἶπαν: «Ἀληθινά εἶσαι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ».

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Τί ἔκαμε ὁ Χριστός μετά τόν χορτασμό τῶν «πεντακισχιλίων»; Γιατί ἔστειλε μόνους τούς μαθητές στό πλοῖο;

– Γιατί ὁ Πέτρος μιά βάδιζε πάνω στή θάλασσα καί μιά βούλιαζε;

– Τί πρέπει νά κάνομε σέ κάθε δυσκολία τῆς ζωῆς;

ΔΙΔΑΓΜΑ:

– Ἀφοῦ καί τά ἄψυχα ὑπακούουν στόν παντοδύναμο Δημιουργό, πόσο πιό ὑπάκουοι πρέπει νά εἶναι οἱ ἄνθρωποι...

9. Ἡ θεραπεία τοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου

Ὅταν κάποτε ὁ Ἰησοῦς μπῆκε στήν ὁμορφη Καπερναούμ, παρουσιάστηκε σ' αὐτόν ἕνας Ρωμαῖος ἑκατόνταρχος καί τοῦ εἶπε πώς ἔχει κατάκοιτο τό δοῦλο του. Τόν παρακαλοῦσε δέ νά τόν θεραπεύσει.

Ὁ ἑκατόνταρχος δέν ἦταν ἀπό τή γενιά τοῦ Ἰσραήλ. Ἦταν ἕνας ξένος. Κάτι χειρότερο: Ἦταν ἕνας κατακτητής γιά τούς Ἰσραηλίτες. Κι ὅμως συμπεριφέρεται πρός τό δοῦλο του καί πρός ὅλους σάν ἀδερφός.

Γι' αὐτό ὁ Χριστός τοῦ εἶπε πώς θά πάει στό σπίτι του καί θά γιατρέψει τόν ἄρρωστο.

Ἡ πίστη ὅμως τοῦ ἑκατόνταρχου εἶναι ἀπέραντη. Δέ νιώθει ἄξια τή στέγη του νά στεγάσει τό Θεό. Καί τοῦ λέει:

– Κύριε, δέν εἶμαι ἄξιος νά σέ δεχτῶ σπίτι μου. Πές ἕνα λόγο κι ὁ δοῦλος μου θά γιατρευτεῖ. Νά, ὅπως ἐγώ διατάζω τούς στρατιῶτες μου καί μέ ὑπακούουν, ἔτσι κι ἐσύ ἔχεις ἐξουσία ἀπό τό Θεό νά διατάζεις ὅ,τι θέλεις καί γίνεται.

Ὁ Ἰησοῦς θαύμασε τήν πίστη τοῦ ἑκατόνταρχου καί εἶπε πρός τό πλῆθος, πού εἶχε συγκεντρωθεῖ στό μεταξύ:

– Τέτοια πίστη δέ βρῆκα, οὔτε στόν ἐκλεκτό λαό τοῦ Θεοῦ, στούς Ἰσραηλίτες.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἔπειτα εἶπε στόν ἑκατόνταρχο: «Πήγαινε καί θά γίνει αὐτό, πού πιστεύεις».

Κι ἀπό τή στιγμή ἐκείνη θεραπεύτηκε ὁ δοῦλος.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Τί ἦταν ὁ ἑκατόνταρχος καί τί θαύμασε σ᾽ αὐτόν ὁ Χριστός, πράγμα πού περίμενε ἀπό τούς Ἰουδαίους;
- Πῶς πρέπει νά ζητοῦμε κάτι ἀπό τό Θεό;
- Ποιά ἄλλα ἀνάλογα περιστατικά γνωρίζετε;

10. Ἡ θεραπεία τῆς Χαναναίας

Κάποτε ὁ Χριστός βρέθηκε στά σύνορα τῶν δυό φοινικικῶν πόλεων Τύρου καί Σιδώνας. Ἤθελε νά διδάξει ἐκεῖ μέ τήν ἡσυχία του τούς μαθητές του.

Ἡ φήμη του ὅμως εἶχε φτάσει καί στά μέρη ἐκεῖνα καί παρόλο πού οἱ κάτοικοι ἦταν εἰδωλολάτρες, πολλοί ἔτρεξαν νά τόν δοῦν.

Πῆγε καί μιά Χαναναία καί τόν παρακαλοῦσε νά γιατρέψει τήν κόρη της, πού βασανιζόταν ἀπό πονηρά δαιμόνια.

Ὁ Ἰησοῦς θέλησε νά δοκιμάσει τήν πίστη της καί δέν τῆς ἀπάντησε.

Ἡ Χαναναία ὅμως δέ λύγισε ἀπ᾽ τή φαινομενική ἀδιαφορία τοῦ Ἰησοῦ. Πῆγε στούς μαθητές του καί τούς παρακάλεσε νά μεσιτέψουν στό Δάσκαλό τους γι᾽ αὐτήν.

Τό ἔκαμαν, λέγοντάς του:

– Κύριε, κάμε κάτι γι᾽ αὐτήν. Μᾶς ἐνοχλεῖ διαρκῶς.

Κι ὁ Χριστός τῆς εἶπε:

– Δέν εἶναι σωστό νά παίρνει κανείς ψωμί ἀπό τό στόμα τῶν παιδιῶν του καί νά τό δίνει στούς σκύλους.

Ἤθελε μέ τά λόγια αὐτά νά τῆς θυμίσει πώς οἱ Ἰουδαῖοι θεωροῦσαν τούς εἰδωλολάτρες ξένους γιά τό Θεό.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μέ ἀπέραντη ταπεινοφροσύνη ἡ Χαναναία δέχεται τήν παρομοίωσή της μέ σκύλο τοῦ σπιτιοῦ καί δέ γυρεύει ἀπό τό τραπέζι τοῦ Κυρίου παρά λίγα ψίχουλα.

Τά λόγια της συγκίνησαν τόν Κύριο. Ἡ γυναίκα αὐτή, ὁσαδήποτε εἴδωλα κι ἄν λάτρευε, ἔπρεπε νά βοηθηθεῖ. Μήπως κι ὁ ἴδιος ἦρθε νά σώσει μόνο τούς Ἰσραηλίτες; Δέν ἦρθε νά δημιουργήσει ἕνα καινούριο κόσμο πάνω ἀπό σύνορα κι ἀπό ἔθνη; Κι εἶπε στή Χαναναία:

– Γυναίκα, ἔχεις μεγάλη πίστη καί θά γίνει τό θέλημά σου!

Κι ἀπ᾽ τή στιγμή ἐκείνη θεραπεύτηκε ἡ κόρη της.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Ἡ ἐπιμονή πού ἔδειξε ἡ Χαναναία ἦταν μιά πράξη ἐπαινετή. Νομίζετε ὅτι ἡ ἐπιμονή μπορεῖ μερικές φορές νά εἶναι κακή; Πότε εἶναι προτέρημα καί πότε ἐλάττωμα;

– Γιατί μερικές φορές ὁ Θεός δέν ἀπαντάει ἀμέσως σέ ὅσα τοῦ ζητοῦμε;

11. Ἡ ἀνάσταση τοῦ γιοῦ τῆς χήρας στή Ναΐν

Ὁ Χριστός πήγαινε κάποτε στή μικρή πόλη Ναΐν. Μαζί του βάδιζαν οἱ μαθητές του, ἀρκετοί ὀπαδοί του καί ἄλλοι πολλοί.

Ὅπως κι ἄλλες πόλεις, ἔτσι κι ἡ Ναΐν εἶχε τεῖχος ὁλόγυρα, μέ πύλες ἐδῶ κι ἐκεῖ.

Ἐκεῖ, πού ὁ Κύριος πλησίαζε σέ μιά πύλη, συνάντησε μιά κηδεία. Τό νεκροταφεῖο βρισκόταν κι ἐδῶ ἔξω ἀπό τήν πόλη.

Μιά χήρα μητέρα κήδευε τό μοναχοπαίδι της μέ σπαρακτικές κραυγές καί τήν κηδεία συνόδευε ἀρκετό πλῆθος.

Ὁ Ἰησοῦς λυπήθηκε τή χαροκαμένη μάνα. Τήν πλησίασε καί τῆς εἶπε: «Μήν κλαῖς»!

Ἔπειτα πῆγε στό νεκρό ἀγοράκι κι ἄγγιξε τό νεκροκρέβα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

το. Τούς νεκρούς ἦταν ἀπαγορευμένο τότε νά ἐγγίζουν, γιατί τά σώματά τους τά θεωροῦσαν ἀκάθαρτα.

Οἱ ἄνθρωποι, πού κρατοῦσαν τό φέρετρο, σταμάτησαν. Ὁ Χριστός εἶπε στό νεκρό παιδάκι:

– Παιδί μου, σοῦ λέω νά σηκωθεῖς!

Μέ τή θεία ἐντολή τό νεκρό παιδί σηκώθηκε μπροστά στά ἔκπληκτα μάτια ὅλων.

Ὁ Ἰησοῦς πῆρε ἀπό τό χέρι τό παιδί καί τό ἔδωσε στή μητέρα του.. Ἐκείνη, μέ δάκρυα χαρᾶς κι εὐγνωμοσύνης, εὐχαρίστησε τόν Κύριο κι ἔφυγε καταχαρούμενη γιά τό σπίτι της.

Χαρά, ἀνακατεμένη μ᾽ εὐλάβεια καί φόβο, κατέλαβε κι ὅλους ὅσοι παρακολουθοῦσαν τήν κηδεία κι εἶδαν τό θαῦμα. Ὅλοι ἔμειναν ἐκπληκτοι μπροστά στή δύναμη τοῦ Χριστοῦ καί ἀνασταίνοντας τό νεκρό παιδί τοῦ χωριοῦ τους ἔδειξε ὅτι ἐξουσιάζει τή ζωή καί τό θάνατο.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Μέ τή φράση «μή κλαῖς» τί ἤθελε νά διδάξει ὁ Χριστός στή μητέρα τοῦ νεκροῦ καί σ᾽ αὐτούς πού τόν συνόδευαν;

– Πῶς πρέπει ὁ Χριστιανός νά βλέπει τό θάνατο;

12. Ἡ ἀνάσταση τῆς θυγατέρας τοῦ Ἰαείρου

Κάποτε ὁ Χριστός βρέθηκε στήν Καπερναούμ καί δίδασκε τόν κόσμο. Ξαφνικά ἔφτασε ἀνήσυχος ἕνας σεβάσμιος ἄνθρωπος. Ἦταν ὁ Ἰάειρος, ὁ ἀρχηγός τῆς Συναγωγῆς, πού ἐπέβλεπε γιά τήν τάξη μέσα σ᾽ αὐτή.

Ὁ Ἰάειρος εἶχε ἑτοιμοθάνατη τή μονάκριβη δωδεκάχρονη κόρη του. Ἔπεσε, λοιπόν, στά πόδια τοῦ Ἰησοῦ καί τόν θερμοπαρακαλοῦσε:

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὁ Χριστός ἀνασταίνει τή θυγατέρα τοῦ Ἰαείρου (Μωσαϊκό Καθεδρικοῦ Ναοῦ Μόντρεαλ).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

– Κύριε, τό κορίτσι μου πεθαίνει. Ἔλα νά βάλεις ἐπάνω του τό χέρι Σου καί εἶμαι βέβαιος πώς θά σωθεῖ καί θά ζήσει.

Ὁ Χριστός τόν λυπήθηκε. Πῆρε τούς μαθητές του καί ξεκίνησε μέ τόν Ἰάειρο γιά τό σπίτι του. Στό δρόμο ἕνας ὑπηρέτης ἔφερε στόν Ἰάειρο τή θλιβερή εἴδηση πώς τό κοριτσάκι πέθανε κι ἦταν ἀνώφελο νά κουράζουν ἄλλο τό Διδάσκαλο.

Ὁ δυστυχισμένος πατέρας ἔμεινε σάν ἀπολιθωμένος. Μά ὁ Χριστός τοῦ ψιθύρισε:

– Μή φοβᾶσαι. Πίστευε κι ἡ κόρη σου θά σωθεῖ.

Ὅταν ἔφτασαν στό σπίτι τοῦ Ἰαείρου, ὁ Χριστός μέ τρεῖς μαθητές του, τόν Πέτρο, τόν Ἰωάννη καί τόν Ἰάκωβο, προχώρησε ὡς τό δωμάτιο τῆς νεκρῆς, μαζί μέ τούς γονεῖς της.

Ὅλοι ἔκλαιαν ἐκεῖ μέσα καί μοιρολογοῦσαν τή νεκρή. Ὁ Χριστός τούς εἶπε:

– Μήν κλαῖτε, γιατί τό κοριτσάκι δέν πέθανε, ἀλλά κοιμᾶται.

Ἐκεῖνοι ὅμως κουνοῦσαν τό κεφάλι, γιατί ἤξεραν πώς πέθανε. Ὁ Χριστός τούς ἔβγαλε ἔξω, ἔπιασε τήν κόρη ἀπό τό χέρι καί τῆς εἶπε:

– Κόρη μου, σήκω!

Κι ἀμέσως ἡ ζωή θέρμανε τό παγωμένο σῶμα. Ἡ κόρη ἀναστήθηκε κι ὁ Χριστός εἶπε στούς γονεῖς της νά τῆς δώσουν φαγητό. Ὁ ὀργανισμός της λειτουργοῦσε κανονικά πιά..

Οἱ γονεῖς τῆς κόρης τά ἔχασαν, βλέποντας τή νεκραναστημένη. Ὁ Χριστός τούς σύστησε νά μήν ποῦν σέ κανένα τό τί συνέβη. Ἀρκεῖ, πού τούς ἔσωσε ἡ πίστη τους. Χωρίς αὐτή δέν μπορεῖ κανείς οὔτε νά γιατρευτεῖ, οὔτε νά δεχθεῖ τά θαύματα.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Γιατί ὁ Ἰάειρος ἦρθε καί παρακάλεσε τό Χριστό; Τί εἶχε ἀκούσει γι᾽ αὐτόν;

– Πῶς ἔγινε ἡ ἀνάσταση τῆς κόρης;

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

– Γιατί ὁ Χριστός σύστησε στούς γονεῖς νά μήν ἀνακοινώσουν τό θαῦμα;

ΔΙΔΑΓΜΑ:

– Πρέπει νά ἔχουμε ἀκλόνητη πίστη στή δύναμη τοῦ Θεοῦ.

13. Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου

Στή μικρή πόλη Βηθανία, κοντά στήν Ἱερουσαλήμ, ζοῦσε ὁ Λάζαρος μέ τίς ἀδελφές του Μάρθα καί Μαρία. Ὁ Λάζαρος ἦταν φίλος τοῦ Χριστοῦ κι οἱ ἀδελφές του ἦταν μαθήτριές του.

Ἡ ἔγερση τοῦ Λαζάρου (Μονή Διονυσίου).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κάποτε, πού ὁ Χριστός δίδασκε στίς χῶρες πού εἶναι πέρα ἀπό τόν Ἰορδάνη ποταμό, πῆρε μήνυμα ἀπό τίς ἀδελφές τοῦ Λαζάρου, ὅτι ὁ φίλος του ἦταν ἑτοιμοθάνατος. Γι᾽ αὐτό τόν παρακαλοῦσαν νά πάει καί νά τόν δεῖ.

Ὁ Χριστός εἶπε στούς μαθητές του: «Αὐτή ἡ ἀρρώστια δέ θά καταλήξει σέ θάνατο». Κι ἔμεινε στά μέρη ἐκεῖνα ἐπί δυό ἡμέρες. Τότε τούς εἶπε: «Ὁ φίλος μου ὁ Λάζαρος κοιμήθηκε. Πᾶμε νά τόν ξυπνήσω». Κι ἐπειδή οἱ μαθητές του δέν κατάλαβαν τά λόγια του, τούς τό εἶπε καθαρά: «Ὁ Λάζαρος πέθανε!» Καί ξεκίνησαν γιά τή Βηθανία.

Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, τό Λάζαρο τόν εἶχαν θάψει πιά. Κι ἡ Μάρθα, πού ἔτρεξε νά τόν ὑποδεχθεῖ, τοῦ εἶπε:

– Κύριε, ἄν ἤσουν ἐδῶ, ὁ ἀδελφός μου δέ θά πέθαινε... Ἀλλά καί τώρα, τό ξέρω, ὅ,τι νά ζητήσεις ἀπό τό Θεό, θά σοῦ τό δώσει.

Ὁ Κύριος τῆς εἶπε:

– Θά ἀναστηθεῖ ὁ ἀδελφός σου!

– Τό ξέρω πώς θά ἀναστηθεῖ τότε, πού θά ἀναστηθοῦν ὅλοι οἱ νεκροί! εἶπε ἡ Μάρθα.

– Μά ἐγώ εἶμαι ἡ Ἀνάσταση καί ἡ Ζωή – τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς. Ὅποιος πιστεύει σέ μένα κι ἄν πεθάνει, θά ζήσει. Τό πιστεύεις αὐτό;

– Κύριε, ἐγώ πιστεύω ὅτι Σύ εἶσαι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ.

Ἔφτασε καί ἡ Μαρία,πού ἔπεσε στά πόδια του κι ἔκλαιε μέ σπαραγμούς. Μαζί της ἔκλαιαν καί ὅλοι οἱ ἄλλοι, πού τήν εἶχαν ἀκολουθήσει.

Ἡ πένθιμη αὐτή σκηνή συγκίνησε τόσο τόν Κύριο, πού δάκρυσε κι αὐτός. Ὅλοι δέ μαζί προχώρησαν πρός τόν τάφο τοῦ Λαζάρου. Ἦταν ἕνα μικρό σπήλαιο, σκαλισμένο μέσα στό βράχο. Μιά μεγάλη πέτρα σκέπαζε τό στόμιό του.

Ὁ Χριστός εἶπε νά κυλήσουν τήν πέτρα, ἀλλά ἡ Μάρθα δίστασε γιά μιά στιγμή καί τοῦ εἶπε: «Κύριε, πέρασαν τώρα τέσσερις μέρες καί θά μυρίζει πιά...» Μά ὁ Χριστός τῆς θύμισε αὐτά, πού τῆς εἶχε πεῖ πρωτύτερα κι οἱ ἐλπίδες της ἄνθισαν πάλι.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μέ πολύ κόπο οἱ συγγενεῖς κύλισαν τό λίθο. Ὁ Χριστός προχώρησε, ἔκαμε θερμή προσευχή πρός τόν Οὐράνιο πατέρα του κι ἔπειτα εἶπε δυνατά:

– Λάζαρε, ἔβγα ἔξω!

Ὅλοι σταμάτησαν καί τήν ἀναπνοή τους ἀκόμα καί περίμεναν τό ἀποτέλεσμα. Καί τό θαῦμα ἔγινε! Ὁ νεκρός Λάζαρος βγῆκε μόνος του ἀπό τόν τάφο, παρόλο πού ἦταν δεμένος μέ τό λευκό σάβανο...

Ἔτρεξαν τότε καί τόν ἔλυσαν, τόν ἀγκάλιασαν καί τόν φιλοῦσαν. Γιά ἄλλη μιά φορά φάνηκε ἡ παντοδυναμία τοῦ Χριστοῦ πού νίκησε τό θάνατο. Αὐτό τό θαῦμα, πού ἔγινε λίγες ἡμέρες πρίν ἀπό τά πάθη τοῦ Χριστοῦ, ἦταν τό προανάκρουσμα γιά τήν τελική συντριβή τοῦ θανάτου πού ἔγινε μέ τή σταυρική θυσία τοῦ Χριστοῦ.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ συνομιλία τοῦ Χριστοῦ μέ τίς ἀδελφές τοῦ Λαζάρου γιά τή ζωή καί τό θάνατο;

– Πῶς καταλαβαίνετε τήν ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ «Ἐγώ εἶμαι ἡ ἀνάσταση καί ἡ ζωή»;

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ε΄ ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. Η παραβολή τοῦ σπορέα

Ὁ Χριστός συνήθιζε κατά τή διδασκαλία του νά χρησιμοποιεῖ τίς «παραβολές», γιά νά βοηθήσει τούς ἀκροατές του ὥστε νά νιώσουν τίς ἀλήθειες, πού ἔκρυβε τό κήρυγμά του.

Ἡ παραβολή εἶναι μιά διήγηση, πλεγμένη μέ διάφορες πράξεις, πού δέν ἔγιναν βέβαια, ἀλλά πού εἶναι δυνατό νά γίνουν. Ἔτσι ὁ Κύριος χρησιμοποιοῦσε σκηνές ἀπό τήν καθημερινή ζωή καί τίς διηγόταν σάν ἱστορίες. Μέ αὐτές δίδασκε τούς Ἰουδαίους, ἀλλά διδάσκει κι ὅλους τούς ἀνθρώπους.

Προκειμένου, νά διδάξει ὅτι δέν ἀρκεῖ ν᾽ ἀκοῦμε τό λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀλλά πρέπει νά κάνουμε καί τήν ψυχή μας γόνιμη γῆ γιά καλές πράξεις, εἶπε τήν ἑξῆς παραβολή:

Κάποτε ἕνας γεωργός φορτώθηκε στόν ὦμο τό σακίδιο μέ τό σπόρο καί πῆγε νά τόν σπείρει στό χωράφι του.

Ἐκεῖ, πού ἔσπερνε, μερικοί σπόροι ἔπεσαν στά σκληρά μονοπάτια, ἀπό τά ὁποῖα περνοῦν οἱ διαβάτες. Ἐκεῖ τούς ποδοπάτησαν οἱ περαστικοί ἤ τούς ἔφαγαν τά πεινασμένα πουλάκια.

Ἄλλοι πάλι σπόροι ἔπεσαν σέ χῶμα, πού ἀπό κάτω εἶχε πέτρινο στρῶμα. Ἔτσι οἱ σπόροι φύτρωσαν, ἀλλά, μή ἔχοντας ὑγρασία, δέν ἀπόκτησαν βαθιές ρίζες. Γρήγορα ὁ καυτερός ἥλιος ἔσβησε τό πράσινο χρῶμα τῆς ζωῆς καί τούς ἔδωσε τό κίτρινο τοῦ θανάτου.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἡ διήγηση τῆς παραβολῆς τοῦ σπορέα (Μονή Ἰβήρων)

Μερικοί σπόροι ἔπεσαν σέ καλό χῶμα. Ὅμως μαζί τους φύτρωσαν κι ἀγκάθια, πού μεγάλωσαν κι αὐτά καί στό τέλος τούς ἔπνιξαν.

Τέλος τό ὑπόλοιπο μέρος τοῦ σπόρου ἔπεσε στή γῆ τή μαλακή κι εὔφορη. Ὅταν φύτρωσε, ἔδωσε καρπό ἑκατό φορές περισσότερο ἀπό ὅτι ἦταν ὁ σπόρος.

Οἱ ἀκροατές τοῦ Κυρίου, δέν κατάλαβαν τό βαθύτερο νόημα τῆς παραβολῆς. Ἀρκέστηκαν μόνο στό ν᾽ ἀκούσουν τήν ὄμορφη ἱστορία. Οἱ μαθητές ὅμως τοῦ Χριστοῦ εἶχαν τή θεία Χάρη νά μαθαίνουν τά μυστικά τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Γι᾽ αὐτό ζήτησαν ἀπό τόν Κύριο νά τούς πεῖ τήν ἔννοια καί τή σημασία τῆς παραβολῆς.

Ὁ Κύριος τούς ἐξήγησε:

– Σπόρος εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Οἱ σπόροι, πού ἔπεσαν στό δρόμο εἶναι τά λόγια, πού ἄκουσαν καρδιές σκληρές ἀπό τήν ἁμαρτία. Ὁ Σατανάς δέν τίς ἀφήνει νά πιστέψουν καί νά σωθοῦν. Οἱ σπόροι, πού ἔπεσαν στήν πέτρα, εἶναι τά λόγια, πού ἄκουσαν μερικοί ἄνθρωποι μέ χαρά. Ὅμως δέν ριζοβόλησαν μέσα στήν ψυχή τους καί μέ τήν πρώτη δυσκολία τούς λησμόνησαν. Οἱ σπόροι, πού ἔπεσαν μέσα στ᾽ ἀγκάθια, εἶναι τά λόγια πού ἄκουσαν μερικοί ἄνθρωποι, ἀλλά οἱ ἔγνοιες τῆς ζωῆς, τά πλούτη κι οἱ διασκεδάσεις τούς τράβηξαν περισσότερο. Δέν τά ἄφησαν νά κατηφορίσουν μέσα τους. Τέλος οἱ σπόροι, πού ἔπεσαν σέ καρπερή γῆ, εἶναι τά λόγια πού ἄκουσαν ἄλλοι ἄνθρωποι μέ προθυμία καί ὑπομονή. Γι᾽ αὐτό καρποφόρησαν μέ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

σα στίς καρδιές τους. Ἔγιναν ἄνθρωποι, πού καί τόν ἑαυτό τους σώζουν καί τούς ἄλλους ὠφελοῦν.

Ἐξάλου μέ τήν παραβολή αὐτή ὁ Κύριος μᾶς φανέρωσε καί τά ἑξῆς, πολύ γενικότερα:

– Ὁ Χριστός κήρυξε στό λαό τοῦ Ἰσραήλ, πού δέθηκε μέ τό θεό. Εἶχε δεχθεῖ τίς ἐντολές Του. Ὁ Κύριος, μέ τό μήνυμά του, ἦρθε νά ξαναζωντανέψει τό «σύμφωνο τοῦ Σινᾶ». Νά τοῦ δώσει οὐσιαστικότερο νόημα. Μά ὁ λαός αὐτός γίνηκε ἡ πετρωμένη γῆ καί δέχτηκε τό «σπόρο».

– Ἔπειτα πολλοί Ἰουδαῖοι δέν εἶδαν τό Μεσσία στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ. Πολλοί ἄκουαν πρόσχαρα τό κήρυγμά του, ἀλλά ἡ πίστη τους δέν εἶχε «ρίζα». Ἡ ψυχή τους ἔμοιαζε μέ τήν ἄγονη γῆ, πού ἔκρυβε μέσα της τήν πέτρα κι ἐμπόδιζε κάθε βλάστηση. Οἱ ἄλλοι περίμεναν ἕνα Μεσσία-Βασιλέα, ἕναν «ἐλευθερωτή» ἀπό τή σκλαβιά τῶν Ρωμαίων.

– Ἀλλά καί οἱ μαθητές τοῦ Κυρίου δέν εἶχαν ἀκόμα τήν ἀσάλευτη πίστη. Ἦταν ἡ ἀβοτάνιστη γῆ, ὅπου τ᾽ ἀγκάθια ἔπνιγαν τό σπόρο. Εἶχαν ὅμως τή θεία Χάρη καί ζητοῦσαν ἀπό τόν Κύριο τή βοήθειά του.

– Τέλος «ἀγαθή γῆ» τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἦταν μερικές ψυχές, πού ἔτρεφε τό «μάννα» τῶν προφητῶν. Ἦταν ὁ Ἰωακείμ καί ἡ Ἄννα, ὁ Ζαχαρίας καί ἡ Ἐλισάβετ κ.τ.λ. Αὐτοί ζοῦσαν μέ τήν προσμονή τοῦ Μεσσία.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Πότε ἡ καρδιά μας μοιάζει μέ τό πέτρινο ἔδαφος; Μήπως ὅταν δέ συνομιλοῦμε μέ τό θεό κατά τήν προσευχή; Μήπως ὅταν δέν πηγαίνουμε στήν ἐκκλησία μέ τή θέλησή μας;

– Μέ ποιούς, ἀπό ὅσους τό θεῖο λόγο, πρέπει νά μοιάζουμε; Πῶς τούς λόγους αὐτούς θά τούς κάνουμε καλά ἔργα;

ΕΡΓΑΣΙΑ:

– Νά γράψετε μέ ὡραῖα γράμματα καί νά ἐξηγήσετε τά λόγια τοῦ Χριστοῦ:

«Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω...»

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὁ Καλός Ποιμένας

2. Ἡ παραβολή τοῦ προβάτου πού χάθηκε

Οἱ Φαρισαῖοι κατηγοροῦσαν συχνά τό Χριστό ἐπειδή συναναστρεφόταν ἁμαρτωλούς ἀνθρώπους. Ὁ Χριστός, γιά νά δείξει τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ σέ κάθε ἄνθρωπο καί τή φροντίδα του νά τόν σώσει, εἶπε τήν ἑξῆς παραβολή:

Ἕνας βοσκός πῆρε τό πρωί τά ἑκατό του πρόβατα καί τά πῆγε στή βοσκή. Ἐκεῖ, κάποια στιγμή, πρόσεξε πώς τοῦ ἔλειπε ἕνα. Τό πρόβατο αὐτό, πού ἔφυγε ἀπό τό κοπάδι, κινδύνευε ἀπό τό λύκο! Τί νά ἔκανε, γιά νά τό σώσει;

Ἐξασφάλισε κάπου τά ἄλλα του πρόβατα κι ἔτρεξε νά βρεῖ τό ἕνα, τό χαμένο. Ἔψαξε, φώναξε, ἀνησύχησε γι᾽ αὐτό. Ἐπί τέλους τό βρῆκε!

Ἡ χαρά του ἦταν τώρα ἀπερίγραπτη. Τό πῆρε στά χέρια του καί τό σήκωσε στούς ὤμους του. Καί τό βράδυ κάλεσε τούς φίλους του, νά χαροῦν ὅλοι μαζί γιά τή σωτηρία τοῦ χαμένου προβάτου...

Κι ὁ Ἰησοῦς κατέληξε:

– Σᾶς βεβαιώνω πώς παρόμοια χαρά γίνεται στόν οὐρανό

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

σέ κάθε μετάνοια ἁμαρτωλοῦ καί ὄχι ἐνενήντα ἐννιά δικαίων, πού δέν ἔχουν καμιά ἀνάγκη ἀπό μετάνοια.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:
- Τί δείχνει ἡ φροντίδα τοῦ Χριστοῦ γιά τό χαμένο πρόβατο;
- Ποιοί μοιάζουν μέ τό χαμένο πρόβατο τῆς παραβολῆς;
- Ποῦ μποροῦμε νά εἴμαστε βέβαιοι γιά τή σωτηρία τῆς ψυχῆς μας καί γιά ποιούς λόγους;

3. Ἡ παραβολή τοῦ Ἀσώτου

Ὁ Κύριος εἶπε τήν ἑξῆς παραβολή:

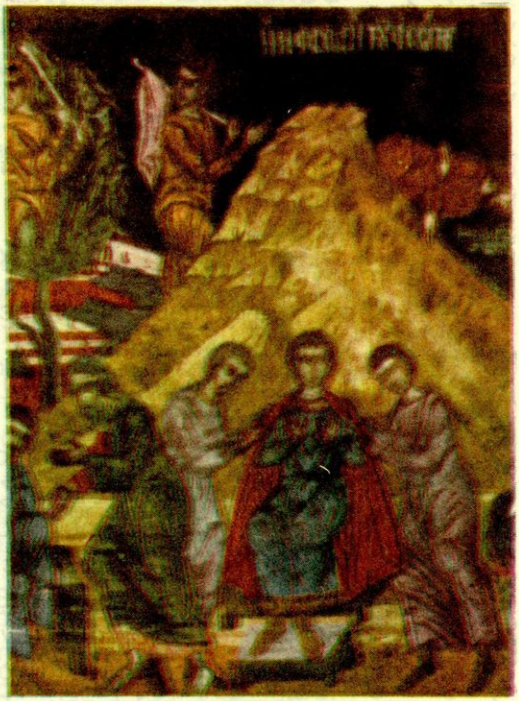
Ἕνας πατέρας εἶχε δυό γιούς καί τούς ἀγαποῦσε πολύ. Ἀλλά ὁ μικρότερος θέλησε νά φύγει ἀπό τό πατρικό σπίτι. Παρουσιάστηκε λοιπόν στόν πατέρα του καί τοῦ ζήτησε τό μερίδιό του ἀπό τήν περιουσία τους. Μέ πόνο καρδιᾶς ὁ πατέρας μοίρασε τήν περιουσία κι ἔδωσε στό παιδί του ὅ,τι τοῦ ἀναλογοῦσε. Ἐκεῖνο πῆρε τό μερίδιό του καί ξενιτεύθηκε σέ χώρα μακρινή. Ἐκεῖ βρῆκε φίλους καί σπατάλησε ὅλα του τά χρήματα σέ διασκεδάσεις καί γλέντια. Ἔπειτα τόν παράτησαν οἱ φίλοι του κι αὐτόν τόν θέριζε ἡ πείνα.

Ἀναγκάστηκε νά πιάσει δουλειά καί νά γίνει χοιροβοσκός. Πόσο λαχταροῦσε νά χορτάσει μέ τά χαρούπια, πού ἔτρωγαν οἱ χοῖροι! Ἀλλά οἱ ὑπηρέτες, πού τά μοίραζαν, ἔμειναν ἐκεῖ καί κοίταζαν νά τρέφονται οἱ χοῖροι μέ αὐτά καί ὄχι ὁ χοιροβοσκός.

Κάποια στιγμή ὁ ἄσωτος κατάλαβε ὅλο τόν ξεπεσμό του. Σκέφτηκε: «Πόσοι ὑπηρέτες στό σπίτι τοῦ πατέρα μου ἔχουν ἄφθονο ψωμί κι ἐγώ πεθαίνω ἀπό τήν πείνα. Θά σηκωθῶ, λοιπόν, θά πάω στόν πατέρα μου καί θά τοῦ πῶ: «Πατέρα, ἁμάρτη-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἡ ἐπιστροφή τοῦ ἀσώτου.

σα στό Θεό καί σέ σένα... Δέν ἀξίζω πιά νά λέγομαι γιός σου. Πάρε με κοντά σου σάν ἐργάτη σου...»

Τό εἶπε καί τό ἔκαμε. Ἀμέσως ἔφυγε γιά τόν πατέρα του.

Ὁ πατέρας του, πού πάντα τόν περίμενε, τόν εἶδε ἀπό μακριά νά ἔρχεται. Ἀμέσως ἔτρεξε νά τόν ὑποδεχτεῖ. Ἔπεσε στό λαιμό του, τόν ἀγκάλιασε καί τόν φιλοῦσε μέ πόνο καί μέ μεγάλη στοργή.

Κι ὁ ἄσωτος ἄρχισε νά τοῦ λέει:

– Πατέρα, ἁμάρτησα στό Θεό καί σέ σένα...

Μά ὁ πατέρας δέν τόν ἄφησε νά τοῦ πεῖ περισσότερα. Φώναξε τούς ὑπηρέτες καί τούς εἶπε:

– Βγάλτε τήν καλύτερη φορεσιά καί ντύστε τον. Περάστε καί στό χέρι του δαχτυλίδι, ὅπως ἔχουν οἱ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι. Νά τοῦ φορέσετε καί ὑποδήματα, νά μή βαδίζει ξυπόλητος σάν

σκλάβος. Νά σφάξετε καί τό καλύτερο μοσχάρι, πού ἔτρεφα γιά μιά ἐξαιρετική περίπτωση. Θά φᾶμε καί θά γλεντήσουμε, γιατί ὁ γιός μου αὐτός ἦταν νεκρός κι ἀναστήθηκε, ἦταν χαμένος καί βρέθηκε.

Ἀργότερα, ὁ μεγαλύτερος γιός γυρίζοντας ἀπό τά χωράφια, ἄκουσε χαρές καί τραγούδια στό σπίτι. Ρώτησε κι ἔμαθε τά καθέκαστα. Θύμωσε καί δέν ἤθελε νά μπεῖ στό σπίτι. Ἔτρεξε τότε ὁ πατέρας του νά τόν βρεῖ καί μέ τήν ἴδια στοργή τόν καλοῦσε στή γιορτή. Μά κεῖνος τοῦ εἶπε:

– Πατέρα, χρόνια τώρα σέ ὑπηρετῶ καί ποτέ δέν μοῦ ἔδωσες ἕνα κατσικάκι νά διασκεδάσω κι ἐγώ μέ τούς φίλους μου. Τώρα, πού γύρισε ὁ ἀδελφός μου ὁ ἄσωτος, τοῦ ἔσφαξες τό καλύτερο θρεφτάρι μας.

Κι ὁ πατέρας τοῦ ἐξήγησε μέ στοργή:

– Παιδί μου, ἐσύ ἤσουν πάντα μαζί μου κι ὅλα μου τά καλά εἶναι δικά σου. Ἔπρεπε νά χαρεῖς πού ὁ ἀδελφός σου ἦταν νεκρός κι ἀναστήθηκε, κι ἦταν χαμένος καί βρέθηκε...

Ὁ ἄσωτος γιός εἶναι βέβαια ὁ καθένας, πού πιστεύει πώς μπορεῖ νά ζήσει ἀποκομμένος ἀπό τόν οὐράνιο Πατέρα του. Κι ὁ Θεός περιμένει νά γυρίσει κοντά του ὁ κάθε ἁμαρτωλός νά τόν δεχτεῖ στή ζεστή ἀγκαλιά του. Ὁ μεγάλος καί φρόνιμος γιός ἐνσαρκώνει τούς Φαρισαίους, πού τηροῦν τό γράμμα τοῦ Νόμου, ἀλλά βρίσκονται μακριά ἀπ᾽ τό πνεῦμα του...

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Μπορεῖς νά χαρακτηρίσεις μέ λίγα λόγια τή συμπεριφορά τοῦ Πατέρα τῆς παραβολῆς;

– Τί σημαίνει στήν πράξη σήμερα «ἐπιστροφή τοῦ ἀσώτου»;

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

4. Ἡ κλήση τοῦ Ζακχαίου

Κάποτε ὁ Χριστός περνοῦσε ἀπό τήν Ἰεριχώ, πηγαίνοντας πρός τά Ἱεροσόλυμα. Μόλις μαθεύτηκε τοῦτο στήν πόλη, ἔτρεξαν πολλοί νά τόν δοῦν καί νά τόν θαυμάσουν.

Ἀνάμεσα σ' αὐτούς ἦταν κι ἕνας πλούσιος τελώνης, ὁ Ζακχαῖος. Ἦταν ὅμως μικρόσωμος καί γι' αὐτό ἔτρεξε πιό μπροστά κι ἀνέβηκε σέ μιά μουριά, πού ἦταν στό δρόμο ἀπ' ὅπου θά περνοῦσε ὁ Χριστός.

Πραγματικά, σέ λίγο ἔφτασε ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖ. Σήκωσε τά μάτια του πρός τόν Ζακχαῖο καί, χωρίς νά τόν γνωρίζει διόλου, τόν φώναξε μέ τ' ὄνομά του καί τοῦ εἶπε:

– Ζακχαῖε, ἔλα κάτω. Σήμερα θά μείνω στό σπίτι σου!

Ὁ κόσμος ἔμεινε κατάπληκτος μέ τήν ἀπόφαση αὐτή τοῦ Κυρίου. Ὅλοι γνώριζαν πώς ὁ Ζακχαῖος ἦταν ἁμαρτωλός, γιατί ὡς τελώνης, ἔπαιρνε περισσότερα ἀπό ὅσα ἔπρεπε γιά φόρο. Ὁ Ζακχαῖος ὅμως, πού εἶχε μετανοήσει εἰλικρινά, εἶπε μπροστά σέ ὅλους:

– Κύριε, δίνω τή μισή μου περιουσία ὡς ἐλεημοσύνη στούς φτωχούς. Κι ἄν εἶναι κάποιος πού τόν ἀδίκησα, ἄς ἔρθει νά τοῦ ἐπιστρέψω τά τετραπλάσια ἀπ' ὅσα τοῦ πῆρα.

Κι ὁ Χριστός εἶπε τότε:

– Σήμερα ἦρθε ἡ σωτηρία στό σπίτι αὐτό. Ἄλλωστε ὁ «Υἱός τοῦ ἀνθρώπου» δέν ἦρθε στόν κόσμο παρά γιά νά βρεῖ καί νά σώσει τόν κάθε ἁμαρτωλό...

Ὁ Ζακχαῖος δέν ἦταν κανένας ἄρρωστος πού περίμενε τό Χριστό νά τοῦ γιατρέψει τό σῶμα. Στήν καρδιά καί στήν ψυχή του ἦταν πού ἁπλώνονταν ἕνας βαρύς χειμώνας. Ἀποζητοῦσε ἕνα βλέμμα, πού σάν ἡλιαχτίδα θά ἔλειωνε τόν πάγο μέσα ἐκεῖ. Καί τό βλέμμα τοῦ Ἰησοῦ στάθηκε σάν δροσιά ἀγάπης, πού καρπός της ἦταν ἡ ἔμπρακτη ἐξομολόγηση καί ταπείνωση τοῦ τελώνη...

ΕΡΓΑΣΙΑ:

– Νά γράψετε στά τετράδιά σας τά διδάγματα πού βγαίνουν ἀπό τή διήγηση γιά τό Ζακχαῖο.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

5. Ὁ Χριστός εὐλογεῖ τά παιδιά

Τίς ὁμιλίες τοῦ Κυρίου τίς παρακολουθοῦσαν καί πολλές μητέρες, ἔχοντας στήν ἀγκαλιά τά παιδιά τους ἐπί ὁλόκληρες ὧρες. Πόσο λαχταροῦσαν νά τά εὐλογήσει ὁ Θεῖος Διδάσκαλος!

Ἡ εὐλογία ἦταν γιά τούς Ἰουδαίους πράγμα σημαντικό. Γι' αὐτό πλησίασαν τόν Ἰησοῦ καί περίμεναν νά τά εὐλογήσει. Ὅμως οἱ μαθητές του, πού στήν ἀρχή πίστευαν σάν τούς ἄλλους Ἰουδαίους πώς τά παιδιά δέν ἔχουν θέση στή Συναγωγή γιατί δέν γνωρίζουν τήν Ἁγία Γραφή, ἔτρεξαν νά τ' ἀπομακρύνουν.

– Φύγετε! Ὁ Κύριος δέν ἔχει καιρό γιά μικρά παιδιά!

Μά μιά γλυκιά φωνή ἀκούστηκε τότε:

– Ἀφῆστε τά παιδιά καί μήν τά ἐμποδίζετε νά ἔρθουν σέ μένα, γιατί σέ κείνους, πού θά γίνουν σάν αὐτά, ἀνήκει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Κι ὁ Ἰησοῦς τούς χαμογέλασε καί τ' ἀγκάλιασε. Τά σήκωσε ψηλά καί τούς μίλησε μέ καλοσύνη. Ἔπειτα ἔβαλε τά χέρια του πάνω στά κεφαλάκια τους καί τά εὐλόγησε ὅλα.

Τά παιδάκια ἦταν τόσο εὐτυχισμένα!

Ὁ Κύριος εὐλόγησε τά παιδιά νά γίνουν ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ. Κι εὐλόγησε ὄχι μονάχα τή σωματική, ἀλλά καί τήν πνευματική τους ἀνάπτυξη...

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Ποιά ἔννοια ἔχει ἡ εὐλογία τῶν παιδιῶν ἀπό τό Χριστό;

– Σήμερα πῶς δίνεται αὐτή ἡ εὐλογία; Τί κάνετε ὅταν βλέπετε ἕνα κληρικό;

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὁ Ἰησοῦς μιλώντας μέ τή Σαμαρείτισσα στό πηγάδι τοῦ Ἰακώβ. Μικρογραφία τοῦ 11ου αἰ. σέ Εὐαγγελιστάριο τῆς Μονῆς Διονυσίου τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

6. Ὁ διάλογος τοῦ Κυρίου καί τῆς Σαμαρείτιδας

Οἱ Ἰουδαῖοι δέν περνοῦσαν ἀπό τή Σαμάρεια, πού βρίσκεται ἀνάμεσα στή Γαλιλαία καί τήν Ἰουδαία. Κι αὐτό τό ἔκαναν ἐπειδή θεωροῦσαν τούς Σαμαρεῖτες ὡς ἁμαρτωλούς, μιά καί λάτρευαν τό Θεό στό Ὄρος Γαριζίν κι ὄχι στό Ναό τοῦ Σολομώντα ὅπως αὐτοί. Μάλιστα φοροῦσαν καί ροῦχα διαφορετικά ἀπό τούς Σαμαρεῖτες. Παλιές θρησκευτικές καί φυλετικές δια-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

φορές ἔκαναν τούς Ἰουδαίους καί τούς Σαμαρεῖτες νά μισοῦνται μεταξύ τους.

Ὁ Ἰησοῦς δέν μποροῦσε νά τηρήσει αὐτή τήν ἔχθρα καί πέρασε μέσα ἀπό τή Σαμάρεια. Κουρασμένος, ὅπως ἦταν, σταμάτησε νά ξεκουρασθεῖ κοντά στήν πόλη Συχέμ. Ἐκεῖ ἦταν ἕνα παλιό πηγάδι τοῦ Ἰακώβ. Σ᾽ αὐτό ἔμεινε ὁ Ἰησοῦς ἐνῶ οἱ μαθητές του πῆγαν στήν πόλη ν᾽ ἀγοράσουν τρόφιμα.

Σέ λίγο ἔφτασε μιά Σαμαρείτιδα μέ τή στάμνα στόν ὦμο. Χωρίς νά δώσει σημασία στό Χριστό, πού ἀπό τά ροῦχα τόν γνώρισε πώς ἦταν Ἰουδαῖος, ἄρχισε νά βγάζει νερό ἀπό τό πηγάδι.

Ὁ Ἰησοῦς, διψασμένος ἀπό τήν ὁδοιπορία, τήν παρακάλεσε νά τοῦ δώσει λίγο νερό. Ἐκείνη ἀπόρησε καί τόν ρώτησε:

– Πῶς ἐσύ, ἕνας Ἰουδαῖος, ζητᾶς νερό ἀπό μιά Σαμαρείτιδα;

Κι ὁ Χριστός τῆς ἐξήγησε πώς αὐτός δέν εἶναι ἕνας ὁποιοσδήποτε Ἰουδαῖος, ἀλλά ἕνας πού δίνει ἄλλου εἴδους νερό. Ζητᾶ λίγο γήινο νερό γιά νά δώσει «ζωντανό νερό», ἱκανό νά ξεδιψάσει τόν ἄνθρωπο μιά γιά πάντα..

Ἡ Σαμαρείτιδα δέν κατάλαβε τή σημασία πού εἶχαν τά λόγια αὐτά τοῦ Κυρίου. Σκέφτηκε ἀνθρώπινα καί τοῦ εἶπε:

– Τό πηγάδι εἶναι βαθύ καί σύ, Κύριε, δέν ἔχεις κουβά νά τραβήξεις τό νερό. Πῶς, λοιπόν ἔχεις τ᾽ ἀστείρευτο νερό; Μήπως εἶσαι μεγαλύτερος ἀπό τόν πατέρα μας τόν Ἰακώβ, πού μᾶς χάρισε αὐτό τό πηγάδι; Οἱ πατέρες μας προσκύνησαν τό Θεό σέ τοῦτο τό βουνό. Σεῖς πάλι λέτε πώς στήν Ἱερουσαλήμ εἶναι ὁ τόπος, ὅπου πρέπει νά τόν προσκυνοῦμε...

Ὁ Ἰησοῦς βρῆκε τήν εὐκαιρία νά τῆς διδάξει πώς ὁ Θεός εἶναι πνεῦμα καί δέν ἔχει καμιά σημασία ἄν τόν λατρεύουμε στό ὄρος Γαριζίν, ἤ στό Ναό τοῦ Σολομώντα ἤ ὁπουδήποτε ἀλλοῦ. Ὁ Θεός δέν περιορίζεται σέ τόπους. Ἀφοῦ εἶναι πνεῦμα, θέλει νά τόν λατρεύουν οἱ ἄνθρωποι μέ τίς πνευματικές τους δυνάμεις, μέ τήν ἀληθινή ἀφοσίωση τοῦ νοῦ καί τῆς καρδιᾶς τους πρός Αὐτόν. Τελικά τῆς φανέρωσε πώς εἶναι ὁ Μεσσίας.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἡ Σαμαρείτιδα συγκινήθηκε πολύ. Ἄφησε τή στάμνα κι ἔτρεξε στήν πόλη νά πεῖ σέ ὅλους πώς ἦρθε ὁ Μεσσίας καί βρίσκεται στό πηγάδι τοῦ Ἰακώβ. Τότε πολλοί ἔτρεξαν νά τόν δοῦν.

Στό μεταξύ γύρισαν κι οἱ μαθητές του μέ τά τρόφιμα. Ὅμως ὁ Κύριος δέν εἶχε ὄρεξη γιά φαγητό. Καί τούς εἶπε:

– Τροφή δική μου εἶναι νά κάνω το θέλημα τοῦ Οὐράνιου Πατέρα μου καί νά ὁλοκληρώσω τό ἔργο Του.

Τότε ἔφτασαν κι οἱ Σαμαρεῖτες κι ἄρχισε τή διδασκαλία του. Τόσο πολύ ἔμειναν εὐχαριστημένοι, πού ὁ Κύριος ἔμεινε μαζί τους ἐπί δυό ἡμέρες νά τούς διδάσκει.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Ποιές μεγάλες ἀλήθειες φανέρωσε ὁ Χριστός στή Σαμαρείτιδα καί σ᾽ ὅλο τόν κόσμο;
- Μπορεῖτε νά μάθετε τί ἀπέγινε ἡ Σαμαρείτιδα μετά τό διάλογό της μέ τό Χριστό;

7. Ἡ παραβολή τοῦ ἄφρονα πλουσίου

Ἕνας πλούσιος εἶχε πολλά χωράφια. Τά καλλιεργοῦσε μέ μεγάλη φροντίδα κι εἶχε πάντα καλή σοδειά. Μιά χρονιά ὅμως ἡ καρποφορία ἦταν ἀνέλπιστη! Κι αὐτή ἡ ἀφθονία, ἀντί νά γεννήσει στήν ψυχή του τή χαρά, τόν ἔριξε σέ μεγάλες σκέψεις. Κι ἔλεγε:

– Τί νά κάμω, πού οἱ ἀποθῆκες μου δέ χωροῦν ἄλλο καρπό; Ποῦ νά βάλω τήν τόση σοδειά μου;

Ἔμεινε ἀγρυπνος καί βασάνιζε τό μυαλό του νά βρεῖ κάποια λύση, γιατί νοιαζόταν μονάχα γιά τήν καλοπέρασή του.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

δέν ἔβλεπε γύρω του φτωχούς νά τούς μοιράσει τά περισσευούμενα, οὔτε πεινασμένους νά τούς χορτάσει.

Γι' αὐτό πῆρε τήν κακή ἀπόφαση:

– Νά, τί θά κάμω: Θά γκρεμίσω τίς ἀποθῆκες μου καί θά χτίσω ἄλλες μεγαλύτερες. Μέσα σ' αὐτές θά μαζέψω τήν πλούσια σοδειά μου καί τότε θά πῶ: «Ψυχή μου, ἔχεις τόσα πολλά ἀγαθά, πού σοῦ φτάνουν νά περάσεις μ' αὐτά χρόνια πολλά. Ξεκουράσου, λοιπόν, φάγε, πιές, γλέντα...»

Μέ ὅλα αὐτά τά σχέδια ἔπεσε νά κοιμηθεῖ ξένσιαστος! Μά ὁ Θεός, πού ὁρίζει τή ζωή τοῦ κάθε ἀνθρώπου, τοῦ εἶπε:

– Ἄμυαλε κι ἀνόητε ἄνθρωπε, αὐτή τή νύχτα πεθαίνεις. Κι αὐτά, πού ἑτοιμάζεις, τί θ' ἀπογίνουν;

Στό τέλος τῆς παραβολῆς ὁ Χριστός εἶπε στά πλήθη:

– Τά ἴδια θά πάθει, κι αὐτό τό τέλος θά ἔχει, κι ὁ καθένας πού θησαυρίζει γιά τόν ἑαυτό του ἀπό τά ἀγαθά τῆς γῆς κι ὄχι ἀπό καλά ἔργα, πού ἀρέσουν στό Θεό...

8. Ἡ παραβολή τοῦ Τελώνη καί τοῦ Φαρισαίου

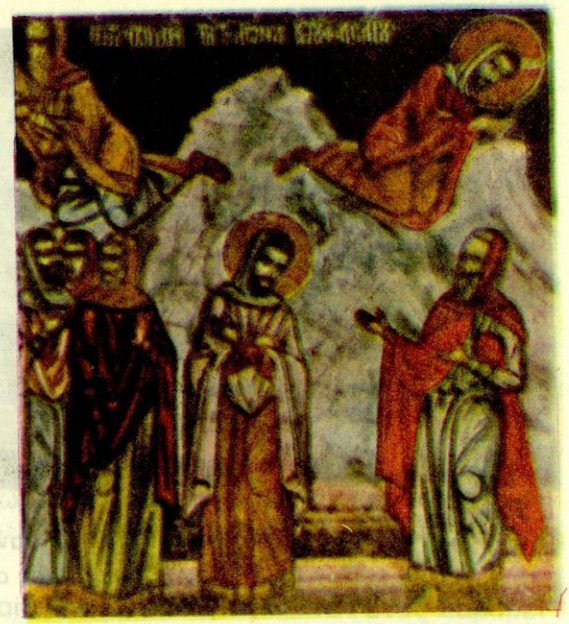
Μιά μέρα ἀνέβηκαν στό Ναό δυό ἄνθρωποι γιά νά προσευχηθοῦν. Ὁ ἕνας ἦταν Φαρισαῖος κι ὁ ἄλλος τελώνης.

Ὁ Φαρισαῖος ὡς νομοδιδάσκαλος τοῦ ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, ἀλλά ὑποκριτής καί βουτηγμένος στήν ἁμαρτία, στάθηκε στή μέση τοῦ Ναοῦ γιά νά τόν βλέπουν ὅλοι. Μέ περηφάνεια σήκωσε τά χέρια πρός τόν οὐρανό καί εἶπε:

– Σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου, πού δέν εἶμαι σάν τούς ἄλλους ἀνθρώπους. Γιατί αὐτοί εἶναι κλέφτες, ἄδικοι καί αἰσχροί. Οὔτε φορτωμένος στήν ἁμαρτία σάν αὐτόν ἐδῶ τόν τελώνη. Νηστεύω δυό φορές τή βδομάδα κι ἀπ' ὅσα κερδίζω, δίνω τό ἕνα δέκατο στούς φτωχούς.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὁ ὑψῶν ἑαυτόν ταπεινωθήσεται καί ὁ ταπεινῶν ἑαυτόν ὑψωθήσεται. (Λουκ. κη 14). (Τοιχογραφία, Καισαριανή. 17ος αἰ.).

Κι ἀφοῦ πρόσθεσε στίς ἄλλες ἁμαρτίες του τή μεγαλύτερη, τήν ἀλαζονεία, ἔφυγε εὐχαριστημένος.

Ὁ Τελώνης στάθηκε μακριά ἀπό τό θυσιαστήριο. Ἔχοντας συνείδηση τῶν ἁμαρτιῶν του, δέν τολμᾶ νά σηκώσει τό βλέμμα του πρός τά ὕψη, ὅπου δεσπόζει ὁ Κύριος. Κοιτάζει κάτω τή γῆ, μέ τήν ὁποία εἶναι δεμένες ὅλες οἱ πράξεις του. Ξέρει πώς οἱ εὐχαριστίες πρός τό Θεό δέ γίνονται μέ λόγια ἀλλά μέ ἔργα. Γι᾽ αὐτό, χτυπώντας τό στῆθος του, κάνει τήν προσευχή του μιά παράκληση:

– Θεέ μου, λυπήσου με τόν ἁμαρτωλό καί συγχώρα με!

Καί μέ τήν εἰλικρινή του αὐτή μετάνοια, ἔνιωσε τήν ψυχή του ξαλαφρωμένη.

Κι ὁ Χριστός ἐξήγησε:

– Σᾶς βεβαιώνω, ὅτι ἀπό τούς δυό αὐτούς συγχωρέθηκε ἀπό τό Θεό ὁ Τελώνης κι ὄχι ὁ Φαρισαῖος. Διότι ὅποιος ὑψώνει τόν ἑαυτό του, θά ταπεινωθεῖ. Κι ὅποιος τόν ταπεινώνει, θά ὑψωθεῖ καί θά τιμηθεῖ ἀπό τόν Θεό...

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὁ Καλός Σαμαρείτης. Τοιχογραφία τοῦ Μ. Πανσέληνου στό Πρωτάτο τοῦ Ἁγίου Ὄρους, 14ος αἰ.

9. Ἡ παραβολή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη

Ὁ Μωσαϊκός Νόμος ὅριζε, κοντά στά ἄλλα, πώς ἔπρεπε οἱ Ἰουδαῖοι νά ἀγαπᾶνε καί τόν «πλησίον» σάν τόν ἑαυτό τους. Δέν ξεκαθάριζε ὅμως ποιός εἶναι ὁ «πλησίον». Γι᾽ αὐτό οἱ Ἰουδαῖοι ἀγαποῦσαν τούς συμπατριῶτες τους καί μερικούς ξένους, πού ζοῦσαν μεταξύ τους.

Ἕνας νομοδιδάσκαλος, λοιπόν, ρώτησε τό Χριστό νά τοῦ πεῖ ποιός εἶναι ὁ «πλησίον» Κι ὁ Χριστός, ἀντί γιά ἀπάντηση, εἶπε τήν ἑξῆς παραβολή:

Μιά φορά ἕνας ἄνθρωπος κατέβαινε ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ πρός τήν Ἱεριχώ. Σέ ἕνα σημεῖο ὁ δρόμος περνοῦσε ἀπό βουνά καί χαράδρες. Ἐκεῖ τόν περίμεναν ληστές. Τοῦ πῆραν τά χρήματα, τόν ἔγδυσαν, τόν πλήγωσαν κι ἔπειτα τόν παράτησαν ἐκεῖ μισοπεθαμένο. Ἐκεῖνοι ἔφυγαν κι αὐτός εἶχε ἀνάγκη ἀπό ἄμεση βοήθεια.

Σέ λίγο πέρασε ἕνας ἱερέας τῶν Ἑβραίων. Εἶχε τελειώσει

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τά ἱερατικά του καθήκοντα στό Ναό καί ἐπέστρεφε στήν Ἰεριχώ, πού εἶχε τό σπίτι του. Φαινόταν εὐχαριστημένος, πού ὁ Θεός τόν ἀξίωσε νά τόν ὑπηρετεῖ μέ θυσίες καί νά τόν ὑμνεῖ μέ ψαλμούς.

Ξαφνικά εἶδε τόν πληγωμένο καί τόν γνώρισε πώς ἦταν συμπατριώτης του. Σύμφωνα μέ τό Νόμο ἔπρεπε νά τοῦ δείξει τήν ἀγάπη του. Κινδύνευε ὅμως ἀπό τούς ληστές νά πάθει κι αὐτός τά ἴδια καί χειρότερα. Σκέφτηκε τότε πώς ὁ Νόμος ἀπαγορεύει νά πλησιάζουμε πεθαμένους. Κι αὐτός ἐκεῖ ὁ αἱμόφυρτος ἄνθρωπος ἴσως νά εἶχε πεθάνει. Τάχυνε τότε τό βῆμα του καί τόν προσπέρασε ψυχρός κι ἀδιάφορος.

Ἔπειτα πέρασε κι ἕνας Λευίτης. Σάν βρέθηκε μπροστά στό δρόμο τοῦ πληγωμένου, σκέφτηκε μονάχα τόν ἑαυτούλη του καί βιάστηκε νά προχωρήσει, γιά νά βρεθεῖ μακριά ἀπό κάθε κίνδυνο.

Τέλος φάνηκε καί τρίτος ὁδοιπόρος. Ἦταν ἕνας Σαμαρείτης. Εἶδε κι αὐτός τόν πληγωμένο καί τόν γνώρισε ὅτι ἦταν Ἰουδαῖος, δηλ. ὁ χειρότερος ἐχθρός του. Ἔπρεπε νά χαρεῖ γιά τό πάθημά του. Ὅμως νίκησε μέσα του τό καθῆκον τῆς ἀγάπης. Πλησίασε τόν ἐχθρό κι ἔσκυψε ἐπάνω του. Τοῦ ἔπλυνε τίς πληγές μέ λάδι καί κρασί, τά φάρμακα τῆς ἐποχῆς. Τοῦ ἔδεσε τά τραύματα μέ πρόχειρους ἐπιδέσμους. Τόν ἀνέβασε στό ζῶο του καί τόν μετέφερε στό μοναδικό πανδοχεῖο τῆς περιοχῆς. Ἔδωσε δυό δηνάρια στόν ξενοδόχο καί τόν παρακάλεσε νά περιποιηθεῖ τόν τραυματία. Τοῦ ὑποσχέθηκε μάλιστα, στό γυρισμό του, νά τοῦ ἔδινε κι ὅσα ἄλλα θά ξόδευε ἐπί πλέον.

Τελειώνοντας τήν παραβολή ὁ Χριστός, ρώτησε τό νομικό ποιός ἀπό τούς τρεῖς, κατά τή γνώμη του, ἔκαμε τό καθῆκον του πρός τόν «πλησίον»;

Κι ἐκεῖνος ἀπάντησε: «Μά αὐτός, πού τόν συμπόνεσε.

Ἔτσι ὁ Χριστός δίδαξε πώς χρειάζεται, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ἡ ἀγάπη πρός τό Θεό, γιά ν' ἀνθίσει ἔπειτα κι ἡ ἀγάπη πρός τόν «πλησίον». Ν' ἀγκαλιάσει ὁ ἄνθρωπος τόν ὁποιονδήποτε δι-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

πλανό του. Τόν ἄγνωστο λαβωμένο καί ληστεμένο.

Δέ σημαίνει τίποτα τό νά τήν ἔχει κανείς τήν ἀγάπη αὐτή γραμμένη στό νοῦ του ἤ νά τήν μνημονεύει πρωί καί βράδυ στήν προσευχή του. Εἶναι ἀνάγκη νά τήν ἐξασκεῖ στή ζωή του.

ΣΥΜΒΟΛΙΚΑ:

Τραυματίας: εἶναι τό ἀνθρώπινο γένος, πού ἔφυγε ἀπό τό δρόμο τοῦ Θεοῦ καί βασανίζεται ἀπό τήν ἁμαρτία. Ἱερέας καί **Λευίτης** εἶναι οἱ Γραμματεῖς κι οἱ Φαρισαῖοι. **Σαμαρείτης** εἶναι ὁ Χριστός, πού θυσιάστηκε νά σώσει τό ἀνθρώπινο γένος καί φεύγοντας ἄφησε τόν ἄνθρωπο σέ σίγουρο καταφύγιο, τήν Ἐκκλησία. Δύο δηνάρια εἶναι ἡ Παλαιά καί ἡ Καινή Διαθήκη.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Ἐξήγησε τήν παραβολή μέ τήν συμβολική της ἑρμηνεία. Πῶς κι ἐσύ θά γίνεις ἕνας καλός Σαμαρείτης μέσα στό σπίτι σου κι ἔξω στήν κοινωνία;

10. Ἡ παραβολή τῶν κακῶν γεωργῶν τοῦ ἀμπελώνα

Σέ μιά ἄλλη εὐκαιρία ὁ Χριστός εἶπε τήν παρακάτω παραβολή:

Ἕνας κτηματίας φύτεψε ἕνα μεγάλο ἀμπέλι. Τό ἔφραξε ὁλόγυρα μέ φράχτη κι ἔφτιαξε μέσα πατητήρι γιά νά πατοῦν τά σταφύλια. Ἔχτισε κι ἕνα πύργο γιά νά μένουν οἱ φύλακες κι οἱ ἐργάτες. Ἔπειτα τό νοίκιασε σέ γεωργούς κι ἔφυγε γιά ξένη χώρα.

Ὅταν ἦρθε ἡ ἐποχή τοῦ τρύγου, ἔστειλε τούς ἀνθρώπους του νά εἰσπράξουν ὅτι τοῦ ἀνῆκε ἀπό τή σοδειά. Οἱ γεωργοί

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἔπιασαν αὐτούς τούς ἀνθρώπους κι ἄλλους ἔδειραν, ἄλλους λιθοβόλησαν κι ἄλλους σκότωσαν.

Ὁ κτηματίας ἔστειλε ὕστερα περισσότερους ἀνθρώπους του, μά κι αὐτοί ἔπαθαν τά ἴδια. Τέλος ἔστειλε καί τό γιό του. «Αὐτόν τουλάχιστον θά τόν ντραποῦν», εἶπε.

Οἱ κακοί γεωργοί ὅμως εἶπαν μεταξύ τους: «Νά, κι ὁ κληρονόμος!. Ἄς τόν σκοτώσουμε, γιά νά κληρονομήσουμε ἐμεῖς τά κτήματα». Τό εἶπαν καί τό ἔκαμαν!

Κι ὁ Χριστός ρώτησε τούς ἀκροατές του:

– Ὅταν γυρίσει ὁ κτηματίας, τί πρέπει νά κάμει τούς κακούς γεωργούς;

Καί τοῦ ἀποκρίθηκαν:

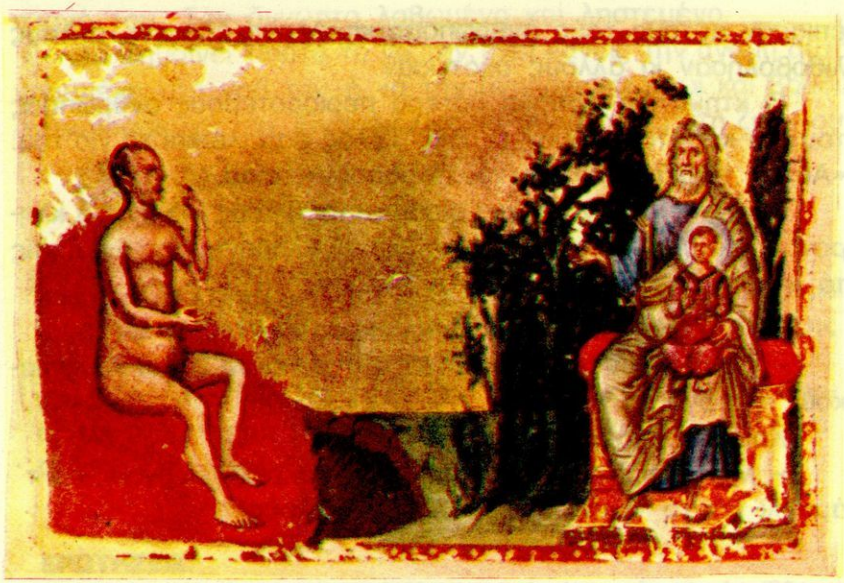
– Μά θά τιμωρήσει αὐστηρά τούς κακούς γεωργούς καί τ' ἀμπέλι θά τό νοικιάσει σέ ἄλλους, καλούς.

ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ:
Κτηματίας εἶναι ὁ Θεός καί **ἀμπέλι** ὁ ἰουδαϊκός λαός. **Γεωργοί** εἶναι οἱ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων. **Ἄνθρωποι τοῦ κτηματία** εἶναι οἱ προφῆτες. **Γιός** εἶναι ὁ Χριστός, τόν ὁποῖο ἐσταύρωσαν. Γι' αὐτό ὁ Θεός τιμώρησε τούς Ἰουδαίους, ἐπιτρέποντας στούς Ρωμαίους νά τούς σκλαβώσουν. Παρέδωσε δέ τό «ἀμπέλι» στούς Ἀποστόλους καί τούς διαδόχους τους γιά μιά καρποφόρα καλλιέργεια.

11. Ἡ παραβολή τοῦ πλούσιου καί τοῦ Λαζάρου

Οἱ Φαρισαῖοι δίδασκαν καί πίστευαν πώς ὁ Θεός ἀνταμείβει τούς δικαίους μέ πλούτη στήν τωρινή ζωή καί μέ τόν παράδεισο στή μέλλουσα. Τό ἀντίθετο κάνει γιά τούς ἁμαρτωλούς: δυστυχία τώρα, κόλαση κατόπιν. Οὔτε ν' ἀκούσουν ἤθελαν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

«Ὁ πλούσιος καί ὁ πτωχός Λάζαρος»

πώς εἶναι δυνατό νά σωθεῖ ἕνας ἁμαρτωλός. Ὁ Χριστός, γιά νά τούς βγάλει ἀπό τήν πλάνη αὐτή, εἶπε τήν ἑξῆς παραβολή:

Ζοῦσε κάποτε ἕνας πολύ πλούσιος ἄνθρωπος. Εἶχε ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε ἡ καρδιά του. Ντυνόταν τά πιό πολυτελέστερα ροῦχα. Ἦταν καμωμένα ἀπό τά καλύτερα λινά ὑφάσματα, βαμμένα ἀπό χρώματα πού ἔβγαιναν ἀπό τά ἀκριβότερα καί σπανιότερα κογχύλια.

Ζοῦσε κι ἕνας φτωχός, ὁ Λάζαρος, πού μέ τό σῶμα γεμάτο πληγές εἶχε συρθεῖ στήν αὐλόπορτα τοῦ πλούσιου καί προσπαθοῦσε νά γελάσει τήν πείνα του μέ τά ψίχουλα, πού ἔπεφταν ἀπό τό τραπέζι τοῦ πλούσιου. Κανένας δέν τόν συμπονοῦσε. Κι οἱ σκύλοι ἔγλειφαν τίς πληγές του κι ἔτσι μεγάλωναν τό μαρτύριό του.

Τό μόνο, πού ἀπόμενε στό φτωχό, ἦταν ἡ ἐλπίδα του πρός τό Θεό κι αὐτή ἔτρεφε τήν ὑπομονή του.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Καί δέ γελάστηκε.

Ὁ θάνατος, πού τόν βρῆκε, ἦταν γι᾽ αὐτόν μιά πραγματική λύτρωση ἀπό τά βάσανα τῆς ζωῆς. Ἡ ψυχή του πῆγε στήν ἀγκαλιά τοῦ Ἀβραάμ, στό βασίλειο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, πού τοῦ τήν ἀρνήθηκαν οἱ ἄνθρωποι.

Πέθανε κι ὁ πλούσιος σέ ὥρα πού οὔτε τήν περίμενε. Ἄφησε τά πλούτη καί τήν εὐτυχισμένη ζωή γιά νά πάει σέ μιά ἄλλη, πολύ βασανισμένη.

Ἀπό κεῖ, πού βασανιζόταν εἶδε τό Λάζαρο νά εἶναι τρισευτυχισμένος στήν ἀγκαλιά τοῦ Ἀβραάμ. Καί φώναξε:

– Πατέρα Ἀβραάμ, λυπήσου με καί στεῖλε τό Λάζαρο νά βρέξει τό δακτυλάκι του στό νερό καί νά δροσίσει λιγάκι τή γλώσσα μου, γιατί ὑποφέρω πολύ μέσα σ᾽ αὐτό τό καμίνι, πού βρίσκομαι.

Κι ὁ Ἀβραάμ τοῦ ἀποκρίθηκε:

– Παιδί μου, σύ χάρηκες ὅλα τά καλά στή ζωή σου κι ὁ Λάζαρος δοκίμασε ὅλες τίς στερήσεις. Τώρα αὐτός ἀπολαμβάνει κι ἐσύ ὑποφέρεις... Ἐξάλλου, τό βλέπεις, μεταξύ μας ὑπάρχει τόσο μεγάλο χάσμα, ὥστε οὔτε μεῖς νά μποροῦμε νά ἔρθουμε αὐτοῦ, οὔτε σεῖς νά ἔρθετε ἐδῶ...

Ὁ Πλούσιος παρακάλεσε τότε:

– Πατέρα Ἀβραάμ, ἔχω στή ζωή ἄλλους πέντε ἀδελφούς. Στεῖλε τοὐλάχιστο τό Λάζαρο σ᾽ αὐτούς, γιά νά τούς πεῖ τί πρέπει νά κάμουν γιά νά μήν πάθουν κι αὐτοί τά ἴδια μέ μένα.

Κι ὁ Ἀβραάμ τοῦ ἀπάντησε:

– Μά ἔχουν τά βιβλία τοῦ Μωυσῆ καί τῶν προφητῶν. Ἄς κάνουν αὐτά, πού γράφουν ἐκεῖνα.

Ὁ πλούσιος πάλι εἶπε:

– Ὄχι, πατέρα Ἀβραάμ. Δέν εἶναι τό ἴδιο. Μονάχα ἄν πάει σ᾽ αὐτούς κάποιος ἀπό τούς νεκρούς καί τούς τό πεῖ, τότε θά μετανοήσουν καί θά πιστέψουν.

Ἀλλά ὁ Ἀβραάμ τοῦ εἶπε γιά τελευταία φορά:

– Ἄν δέν ἀκοῦνε τό Μωυσῆ καί τούς προφῆτες, οὔτε κι ἄν ἀναστηθεῖ κάποιος πεθαμένος θά τόν ἀκούσουν.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

12. Ἡ παραβολή τῶν δέκα παρθένων

Ἄλλοτε ὁ Κύριος εἶπε αὐτή τήν παραβολή:

Κάποτε γινόταν ἕνας γάμος καί – κατά τήν παλιά συνήθεια – δέκα παρθένες πῆραν τά λυχνάρια τους γιά νά ὑποδεχτοῦν τό γαμπρό. Θά ἐρχόταν τή νύχτα νά πάρει τή νύφη.

Ἀπό τίς δέκα παρθένες, οἱ πέντε ἦταν προνοητικές καί πῆραν λάδι καί σέ ἰδιαίτερο δοχεῖο. Οἱ ἄλλες ἦταν ἀσυλλόγιστες καί δέν τό σκέφτηκαν αὐτό. Ὁ γαμπρός ὅμως ἀργοῦσε νά ἔρθει κι οἱ παρθένες νύσταξαν κι ἀποκοιμήθηκαν.

Κατά τά μεσάνυχτα ἄκουσαν μιά φωνή: «Νά, ὁ γαμπρός ἔρχεται. Ἐλᾶτε νά τόν ὑποδεχτεῖτε». Ξύπνησαν οἱ παρθένες κι εἶδαν τά λυχνάρια τους νά τρεμοσβήνουν. Οἱ φρόνιμες χρησιμοποίησαν τό λάδι, πού εἶχαν στά δοχεῖα. Οἱ ἄλλες ζητοῦσαν ἀπ' αὐτές λάδι. Ἀλλά πῆραν τήν ἀπάντηση, πώς τό ἔχουν λιγοστό καί ἴσως δέ φτάσει γιά τίς ἴδιες. Τίς ἔστειλαν λοιπόν στήν ἀγορά γιά λάδι.

Ὁ γαμπρός ὅμως ἦρθε, μπῆκε στήν αἴθουσα τοῦ γάμου μαζί μέ τίς φρόνιμες παρθένες κι ἔκλεισαν οἱ πόρτες. Τότε ἔφτασαν κι οἱ μωρές παρθένες, ἀλλά ἄδικα χτυποῦσαν τήν πόρτα. Κανένας δέν τούς ἄνοιξε. Ἔμειναν ἔξω ἀπό τή διασκέδαση τοῦ γάμου.

Κι ὁ Χριστός εἶπε πρός ὅλους:

– Νά εἶστε πάντα ἕτοιμοι, σάν τίς φρόνιμες παρθένες, γιατί δέν ξέρετε τή μέρα, οὔτε τήν ὥρα, πού θά ἔρθει ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου (Χριστός) νά σᾶς κρίνει...

ΕΡΓΑΣΙΑ:

– Νά βρεῖτε τί συμβολίζουν τά πρόσωπα καί τά περιστατικά τῆς παραβολῆς.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

13. Ἡ παραβολή τοῦ μεγάλου δείπνου

Ὁ Χριστός εἶπε κι αὐτή τήν παραβολή:

Ἕνας ἄνθρωπος ἑτοίμασε πλούσιο τραπέζι καί κάλεσε πολλούς. Ὅταν ὅλα ἦταν ἕτοιμα, ἔστειλε τόν ὑπηρέτη του νά εἰδοποιήσει τούς καλεσμένους. Καί τότε, σάν νά ἦταν συνεννοημένοι, ἄρχισαν νά βρίσκουν διάφορες δικαιολογίες γιά νά μήν πᾶνε.

Ὁ πρῶτος καλεσμένος εἶπε: «Ξέρεις, ἀγόρασα ἕνα χωράφι καί πρέπει νά πάω νά τό ἰδῶ. Γι᾽ αὐτό, παρακαλῶ, μή μέ λογαριάζεις ἀνάμεσα στούς καλεσμένους».

Ὁ ἄλλος εἶπε: «Ἀγόρασα πέντε ζευγάρια βόδια καί πάω νά τά δοκιμάσω. Γι᾽ αὐτό πρέπει νά θεωρήσεις δικαιολογημένη τήν ἀπουσία μου».

Ὁ τρίτος εἶπε: «Ξέρεις παντρεύτηκα... Κι ὅπως καταλαβαίνεις δέν μπορῶ νά ἔρθω».

Πῆγε ὁ ὑπηρέτης καί τά εἶπε αὐτά στόν κύριό του. Κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε ὀργισμένος: «Ἔβγα πάλι στίς πλατεῖες καί στούς δρόμους τῆς πόλεως καί φέρε ἐδῶ ὅλους τούς φτωχούς, τούς ἀνάπηρους, τούς τυφλούς καί κουτσούς, πού θά βρεῖς».

Ἔτσι ἔγινε, μά τό τραπέζι εἶχε ἀκόμα χῶρο καί γιά ἄλλους. Γι᾽ αὐτό ὁ κύριος εἶπε στόν ὑπηρέτη του: «Ἔβγα πάλι στούς δρόμους καί στούς φράχτες τῶν κτημάτων κι ὅσους βρεῖς, φέρε τους ἐδῶ γιά νά γεμίσει τό τραπέζι». Γιατί, σᾶς βεβαιώνω, πώς κανένας ἀπ᾽ τούς καλεσμένους μου δέ θά γευθεῖ πιά τέτοιο δεῖπνο...»

Κι ὅλα αὐτά τά εἶπε ὁ Χριστός, ἐννοώντας τούς «καλεσμένους» ἄρχοντες καί λαό τοῦ Ἰσραήλ, πού ἀπορροφημένοι ἀπό τά ὑλικά τους συμφέροντα, ἀρνήθηκαν τήν πρόσκληση τοῦ Κυρίου. Ἔτσι ἀπέκλεισαν τόν ἑαυτό τους ἀπό τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἐνῶ οἱ περιφρονημένοι ἀπό αὐτούς ἁμαρτωλοί καί εἰδωλολάτρες, δέχτηκαν μέ εὐγνωμοσύνη καί ταπείνωση τήν τιμητική πρόσκληση. Κι ἔγιναν αὐτοί πιά τά δοξασμένα μέλη τῆς οὐράνιας Βασιλείας.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΣΤ΄

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΤΑ ΠΑΘΗ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ

1. Η Μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου

Κάποτε ὁ Κύριος βρέθηκε μέ τούς μαθητές του στό ὄρος Θαβώρ, κοντά στή Ναζαρέτ. Ἐκεῖ ξεπλήρωσε μιά ὑπόσχεση, πού τούς εἶχε δώσει, ὅτι «μερικοί ἀπό αὐτούς, πρίν πεθάνουν, θά τόν ἰδοῦν ἐρχόμενον ἐν τῇ βασιλείᾳ Αὐτοῦ».

Πῆρε, λοιπόν τούς τρεῖς ἀγαπημένους του μαθητές, τόν Πέτρο, τόν Ἰωάννη καί τόν Ἰάκωβο κι ἀνέβηκε στήν κορυφή Ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς ἀπομακρύνθηκε λίγο νά προσευχηθεῖ.

Οἱ μαθητές εἶδαν ξαφνικά τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ νά λάμπει σάν τόν ἥλιο. Τά ροῦχα του ἔγιναν κάτασπρα κι ἀστραφτερά, σάν νά μήν ἦταν ὑφασμένα ἀπό βαμπάκι ἤ μαλλί, ἀλλά ἀπό κάποια ἄλλη ἄγνωστη οὐσία, ἁπαλή καί φωτεινή.

Ὁ Κύριος τούς ἔδειχνε λίγη μόνο λάμψη, ὅση μποροῦσαν νά δοῦν ὡς ἄνθρωποι, ἀπό τήν αἰώνια θεϊκή του δόξα. Καί τά λευκά σάν φῶς ροῦχα του φανέρωναν πώς καί ἡ ὕλη ἀκόμα μεταμορφώνεται κοντά του καί παίρνει τήν παλιά της ὁμορφιά, πού εἶχε προτοῦ τήν χάσει ἀπό τήν ἁμαρτία τοῦ ἀνθρώπου.

Πρίν συνέρθουν ἀπό τή μεγάλη ἔκπληξη, ξεχώρισαν οἱ μαθητές κοντά στόν Κύριο, δυό γνωστές μορφές τῆς Παλαιᾶς

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Διαθήκης: τό Μωϋσῆ καί τόν Ἠλία. Ἔτσι ὁ Χριστός φανερώθηκε ὡς Κύριος ζωντανῶν καί νεκρῶν.

Οἱ μαθητές τά εἶχαν ὁλότελα χαμένα καί μοναχά ὁ Πέτρος βρῆκε τό θάρρος νά πεῖ:

– Κύριε, καλά εἶναι νά μείνουμε ἐδῶ. Νά κάνουμε καί τρεῖς σκηνές: Μιά γιά σένα, μιά γιά τό Μωϋσῆ καί μιά γιά τόν Ἠλία.

Ἀλλά τήν ἴδια στιγμή τούς σκέπασε ὅλους μιά νεφέλη. Καί μέσα ἀπό αὐτή ἀκούστηκε μιά φωνή, πού ἔλεγε:

– «Οὗτός ἐστίν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, αὐτοῦ ἀκούετε»...

Δηλαδή: «Αὐτός εἶναι ὁ ἀγαπημένος μου γιός. Σ' αὐτόν νά ὑπακούετε...»

Τότε ἦταν πού οἱ μαθητές τρόμαξαν ἀκόμα περισσότερο κι ἔπεσαν κάτω μέ τό πρόσωπο πρός τή γῆ.

Ἀλλά ὁ Ἰησοῦς τούς πλησίασε. Τούς ἔδωσε τό χέρι του καί τούς εἶπε νά μή φοβοῦνται.

Σηκώθηκαν, ἀλλά δέν εἶδαν τίποτε ἄλλο ἐκτός ἀπό τή γνωστή μορφή τοῦ Διδασκάλου τους.

Κατεβαίνοντας ἀπό τό βουνό ὁ Κύριος τούς σύστησε νά μήν εἰποῦν τίποτε σέ κανένα προτοῦ ἀναστηθεῖ. Ὑπῆρχε φόβος, ἄν τά μάθαιναν οἱ ἄλλοι μαθητές, νά ξαναγυρίσουν στίς γήινες ἀντιλήψεις τους, πού εἶχαν γιά τό Μεσσία.

Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει μέ λαμπρότητα τή Μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου στίς 6 Αὐγούστου.

2. Ἡ θριαμβευτική εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ στά Ἱεροσόλυμα

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου ἔγινε γνωστή στά μεγάλα πλήθη πού εἶχαν κιόλας μαζευτεῖ στά Ἱεροσόλυμα γιά τήν πασχαλινή γιορτή. Ἐξάλλου εἶχαν φτάσει ἐκεῖ καί ἄλλοι ἀπό τή Βηθανία, πού εἶχαν δεῖ τό θαῦμα. Ἡ πίστη τοῦ λαοῦ πρός τό νικητή τοῦ θανάτου ἐκδηλωνόταν μέ κάθε τρόπο. Κι ὅταν ἔμαθαν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἡ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ στά Ἱεροσόλυμα.

πώς ὁ Ἰησοῦς θά ἐρχόταν στά Ἱεροσόλυμα, σκέφτηκαν νά τοῦ ἑτοιμάσουν μιά θεαματική ὑποδοχή.

Πραγματικά δέ ὁ Ἰησοῦς, τήν ἄλλη μέρα, ξεκίνησε μέ τά πόδια ἀπό τή Βηθανία γιά τήν κοντινή Ἱερουσαλήμ. Εἶχε μαζί καί τούς μαθητές του. Περνώντας ἀπό τό χωριό Βηθσφαγή ὁ Κύριος εἶπε σέ δυό μαθητές του:

– Νά πᾶτε στό ἀπέναντι χωριό. Στήν εἴσοδό του θά βρεῖτε ἕνα γαϊδουράκι δεμένο, πού στή ράχη του δέν κάθισε ἀκόμα κανένας. Νά τό λύσετε καί νά τό φέρετε. Σ᾽ ὅποιον σᾶς ζητήσει τό λόγο, νά τοῦ πεῖτε πώς ὁ Κύριος τό χρειάζεται.

Οἱ μαθητές ἔφεραν τό ζῶο κι ἔριξαν στή ράχη του τά ἐξωτερικά τους ἐνδύματα. Ὁ Ἰησοῦς κάθισε πάνω σ᾽ αὐτό καί ξεκίνησαν.

Μόλις ὁ Κύριος ἀντίκρυσε τήν ἁγία πόλη, ἔκλαψε πικρά γιά τίς συμφορές, πού τήν περίμεναν: «Θά ἔρθουν ἡμέρες πού οἱ ἐχθροί σου θά σέ περικυκλώσουν, ἄμοιρη πόλη... Θά τά ἰσοπεδώσουν ὅλα καί δέ θ᾽ ἀφήσουν λιθάρι πάνω σέ λιθάρι. Κι

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ὅλα αὐτά θά γίνουν γιατί δέν κατάλαβες τίποτα τόν καιρό πού σέ ἐπισκέφτηκε ὁ Θεός...»

Ἀλλά τώρα ὁ λαός βγῆκε σύσσωμος νά τόν ὑποδεχτεῖ. Ἀνάμεσα στούς μεγάλους καί τά παιδιά, τά ὁποῖα μέ πολλή χαρά καί ἐνθουσιασμό ἔψελναν ὕμνους ἀπό τήν Π. Διαθήκη καί ζητωκραύγαζαν τό Χριστό, τό βασιλέα τοῦ Ἰσραήλ. Πολλοί ἔστρωναν τά ἐξωτερικά τους ἐνδύματα γιά νά περάσει. Ἄλλοι ἔκοβαν κλαδιά ἀπό τίς φοινικιές, τά ἔσειαν καί φώναζαν θριαμβευτικά:

– Ὡσαννά τῷ υἱῷ Δαυίδ· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις!

Δηλαδή: «Δόξα σέ σένα, πού κατάγεσαι ἀπό τό Δαβίδ· εὐλογημένος σύ, πού ἔρχεσαι ἀπό τό Θεό· σῶσε μας, σῶσε μας»

Ὁ λαός τόν ζητωκραύγαζε ὡς βασιλέα, γιατί πίστευε πώς θά ἀναστηλωθεῖ ἡ βασιλεία τοῦ Δαβίδ, τοῦ δοξασμένου βασιλιᾶ.

Ὅλοι πανηγύριζαν καί μοναχά οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι πίσω ἀπό τά μισόκλειστα παράθυρά τους, παρακολουθοῦσαν μέ μίσος ὅλα ὅσα συνέβαιναν. Τώρα πιά δέν ἔπαιρνε ἄλλη ἀναβολή τό πράγμα. Ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νά τόν πιάσουν καί νά τόν θανατώσουν. Ἄφησαν μονάχα νά ξεθυμάνει ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ λαοῦ. Ἔπειτα στό χέρι τους ἦταν νά μεταλλάξουν αὐτή τήν παραφορά μέ τό «Ὡσαννά» μέ μιά ἄλλη ἀντίθετη, μέ τό «Σταύρωσον αὐτόν!»

Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τή θριαμβευτική εἴσοδο τοῦ Ἰησοῦ στά Ἱεροσόλυμα τήν Κυριακή τῶν Βαΐων. Τότε στίς ἐκκλησιές μοιράζουν βάγια σέ ἀνάμνηση τῶν κλαδιῶν, μέ τά ὁποῖα ὁ λαός ὑποδέχτηκε τόν Κύριο στά Ἱεροσόλυμα.

Ἀπολυτίκιο:

Τήν κοινήν ἀνάστασιν πρό τοῦ σοῦ πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἤγειρας, τόν Λάζαρον, Χριστέ ὁ θεός. Ὅθεν καί ἡμεῖς ὡς οἱ παῖδες τά τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοί τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν. Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

3. Ὁ Ἰησοῦς συγχωρεῖ τήν ἁμαρτωλή γυναίκα

Ἕνας Φαρισαῖος, ὁ Σίμωνας, πού εἶχε ἀκούσει πολλά γιά τό Χριστό, θέλησε νά τόν γνωρίσει καί τόν προσκάλεσε σέ τραπέζι. Ὁ Κύριος δέχτηκε τήν πρόσκληση.

Ὅταν πῆγε στό σπίτι τοῦ Σίμωνα, ἐκεῖνος τόν ὑποδέχτηκε χωρίς νά τηρήσει τίς συνήθειες γιά τούς καλεσμένους. Δηλ. δέν ἀγκάλιασε καί δέ φίλησε τόν καλεσμένο, οὔτε ἔβαλε τούς ὑπηρέτες νά τοῦ πλύνουν τά πόδια καί νά τόν ἀρωματίσουν.

Ἐκεῖ, πού κάθισαν στό τραπέζι, μπῆκε ξαφνικά μιά γυναίκα. Κρατοῦσε ἕνα ἀλαβάστρινο δοχεῖο, γεμάτο μύρο. Ἔπεσε στά πόδια τοῦ Ἰησοῦ καί, καθώς σκεπτόταν τίς πολλές ἁμαρτίες της, ξέσπασε σέ κλάματα. Μέ τά ἄφθονα δάκρυά της ἔβρεχε τά πόδια τοῦ Χριστοῦ καί τά σκούπιζε μέ τά μαλλιά της. Ἔπειτα τά φίλησε μ' εὐλάβεια καί τά ἄλειψε μέ τό μύρο.

Ὁ Σίμωνας, πού τά ἔβλεπε ὅλα αὐτά, σκεφτόταν: «Τάχα δέν γνωρίζει ὁ Ἰησοῦς πόσο ἁμαρτωλή εἶναι αὐτή ἡ γυναίκα; Τί προφήτης τότε εἶναι; Καί πῶς ἀφήνει νά τόν ἐγγίζει μιά ἁμαρτωλή πού εἶναι χειρότερη κι ἀπό λεπρή;»

Ὁ Χριστός ἀπάντησε στίς σκέψεις του αὐτές μέ τήν ἑξῆς ἱστορία:

«Δυό ὀφειλέτες χρωστοῦσαν σέ κάποιον χρήματα. Ὁ ἕνας τοῦ χρωστοῦσε πεντακόσια δηνάρια κι ὁ ἄλλος πενήντα. Οὔτε ὁ ἕνας ὅμως, οὔτε ὁ ἄλλος εἶχαν νά τοῦ ἐπιστρέψουν τά χρήματα. Καί κεῖνος τούς τά χάρισε. Ποιός ἀπό τούς δυό ὀφειλέτες πρέπει νά τόν ἀγαπήσει περισσότερο;»

Ὁ Σίμωνας ἀπάντησε:

– Θά τόν ἀγαπήσει περισσότερο ἐκεῖνος, πού τοῦ χάρισε τά πιό πολλά δανεικά...

Κι ὁ Κύριος τοῦ εἶπε:

Σωστά ἀπάντησες. Πρόσεξε τώρα τή γυναῖκα αὐτή. Μπῆκα στό σπίτι σου καί δέν μοῦ ἔριξες νερό νά πλύνω τά πόδια μου, ἐνῶ αὐτή τά ἔβρεξε μέ τά δάκρυά της καί τά σκούπισε μέ τά μαλλιά της. Ἐσύ δέν μέ φίλησες οὔτε στό πρόσωπο, ἐνῶ αὐτή μοῦ καταφίλησε τά πόδια. Ἐσύ δέν μοῦ ἄλειψες τό κεφάλι

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὁ Κύριος συγχωρεῖ τήν ἁμαρτωλή γυναίκα. Μωσαϊκό στό Μονρεάλε τῆς Σικελίας (12ος αἰ.)

οὔτε μέ τό τόσο φτηνό λάδι, ἐνῶ αὐτή ἄλειψε τά πόδια μου μέ τό πιό ἀκριβό μύρο. Ἐσύ μοιάζεις μέ τόν ὀφειλέτη, πού τοῦ χάρισαν τά λίγα δηνάρια καί δείχνεις μικρότερη ἀγάπη γιά μένα. Αὐτή μοιάζει μέ τόν ἄλλο ὀφειλέτη, πού τοῦ χάρισαν τά πολλά δηνάρια. Γι᾽ αὐτό δείχνει σέ μένα καί μεγαλύτερη ἀγάπη, ἐπειδή κι οἱ ἁμαρτίες της, πού θά τῆς συγχωρήσω, εἶναι τόσο πολλές...

Ἔπειτα γύρισε πρός τή γυναίκα καί τῆς εἶπε:

– Εἶναι συγχωρεμένες οἱ ἁμαρτίες σου. Ἡ πίστη σου σέ ἔσωσε...

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Θυμᾶσθε ἄλλες περιπτώσεις, πού ὁ Χριστός συγχώρεσε ἁμαρτίες; Τοῦ τό ζήτησε κανένας ἄλλος αὐτό; Ὄχι, γιατί ὅλοι πῆγαν νά τοῦ ζητήσουν ὑλικά καί γήινα ὀφέλη, ἐνῶ αὐτή ἡ ἁμαρτωλή γυναίκα – καί μονάχα αὐτή – σήκωσε πρώτη τό βλέμμα της πρός τόν οὐρανό καί ζήτησε τή σωτηρία τῆς ψυχῆς της.

– Πῶς κι ἐμεῖς θά καθαρίσουμε τήν ψυχή μας ἀπό τήν ἁμαρτία γιά νά δεχθοῦμε τόν Κύριο;

4. Ὁ Ἰησοῦς ἐλέγχει τήν κακία τῶν Φαρισαίων

Οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι, ἐνοχλήθηκαν πολύ μέ τή θριαμβευτική εἴσοδο τοῦ Ἰησοῦ στά Ἱεροσόλυμα. Ἐξάλλου δέν ἔπαψε ποτέ νά τούς ἐλέγχει. Γι' αὐτό θέλησαν νά τόν κάμουν ὥστε νά μιλήσει ἔτσι πού νά ἀπογοητεύσει τό λαό ἤ καί ἐναντίον τῶν Ρωμαίων. Ὁ Χριστός ὅμως ἔδινε πάντα ἀποστομωτικές ἀπαντήσεις.

Τέλος ὅμως ἄφησε τόν ἔλεγχο μέ τίς παραβολές καί τούς τά εἶπε «κατά πρόσωπον», ἐνῶ τά πλήθη τόν θαύμαζαν κι ἐκεῖνοι σιωποῦσαν:

– Στό θρόνο τοῦ Μωϋσῆ κάθισαν οἱ Γραμματεῖς κι οἱ Φαρισαῖοι. Εἶναι λοιπόν συνεχιστές τοῦ ἔργου του καί διδάσκαλοι τοῦ λαοῦ. Ὅσα διδάσκουν πώς πρέπει νά κάνετε, νά τά κάνετε. Νά μήν τούς μιμηθεῖτε ὅμως στά ἔργα τους, γιατί ἄλλα λένε κι ἄλλα κάνουν. Κι ἄν κάποτε κάμουν καμιά καλή πράξη, θά τήν κάμουν γιά ἐπίδειξη. Γι' αὐτό τούς βλέπετε νά πιάνουν τίς πρῶτες θέσεις στά δεῖπνα καί τά πρῶτα καθίσματα στίς Συναγωγές..

Ἔπειτα στράφηκε πρός τούς κατάπληκτους Γραμματεῖς καί Φαρισαίους καί τούς εἶπε:

– Ἀλίμονό σας, Γραμματεῖς καί Φαρισαῖοι ὑποκριτές, πού κατατρώγετε τά σπίτια καί τίς περιουσίες ἀπό τίς χῆρες καί τά ὀρφανά κι ἔπειτα κάνετε προσευχές μεγάλες...

– Ἀλίμονο σέ σᾶς, πού προσφέρετε τό δέκατο ἀπό τό δυόσμο καί τό ἄνηθο, ἀλλά παραλείπετε τά σπουδαιότερα: τή δικαιοσύνη, τό ἔλεος καί τήν πίστη... Πού στραγγίζετε ἀπό τό κρασί τό κουνούπι, ὡς ἀκάθαρτο κατά τό Νόμο, ἀλλά καταπίνετε τήν καμήλα κι ἄς εἶναι κι αὐτή ἀκάθαρτη... Πού καθαρίζετε ἀπ' ἔξω τό ποτήρι καί τό πιάτο, πού ὅμως εἶναι μέσα γεμάτο ἀπό τροφές, οἱ ὁποῖες προέρχονται ἀπό τήν ἀδικία καί τήν ἁρπαγή..

– Ἀλίμονο σέ σᾶς, πού μοιάζετε μέ τάφους ἀσπρισμένους ἀπ' ἔξω, γιά νά φαίνονται ὡραῖοι, ἐνῶ μέσα εἶναι γεμάτοι ἀπό κόκκαλα νεκρῶν καί κάθε λογῆς ἀκαθαρσία...

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Φίδια ἐσεῖς, γεμάτα κακία καί δηλητήριο, πῶς θ᾽ ἀποφύγετε τήν κόλαση, πού σᾶς περιμένει;

Κι ὁ Χριστός πῆρε τούς μαθητές του κι ἔφυγε ἀπό τό Ναό, καί ἐκεῖνοι πῆραν τήν ἀπόφαση νά τόν θανατώσουν.

5. Τό ᾽Ανώτατο Συμβούλιο καί ἡ προδοσία τοῦ ᾽Ιούδα

Τό κατηγορητήριο τοῦ ᾽Ιησοῦ κατά τῶν Φαρισαίων τρομοκράτησε ὅλους τούς ἄρχοντες τῶν ᾽Ιουδαίων. Φοβήθηκαν μήπως ὁ λαός στραφεῖ ἐναντίον τους. Γι᾽ αὐτό ὁ Μέγας ᾽Αρχιερέας κάλεσε σέ σύσκεψη τό ᾽Ανώτατο Συμβούλιο. Αὐτό τό ἀποτελοῦσαν ὅσοι εἶχαν χρηματίσει ἀρχιερεῖς τά προηγούμενα χρόνια, οἱ γραμματεῖς, οἱ πρεσβύτεροι κι ἄλλοι ἐπίσημοι ᾽Ιουδαῖοι, κάπου 71 ἄτομα.

᾽Ο Καϊάφας, πού ἦταν ὁ ἀρχιερέας αὐτῆς τῆς χρονιᾶς, μέ δραματικό ὕφος τόνισε στούς συνέδρους πώς «συμφέρει νά θυσιασθεῖ ἕνας γιά χάρη τῶν πολλῶν».

Χωρίς πολλές συζητήσεις τό Συμβούλιο ἀποφάσισε νά συλληφθεῖ ὁ ᾽Ιησοῦς τό ταχύτερο καί νά θανατωθεῖ. ᾽Η σύλληψή του ὅμως ἔπρεπε νά γίνει κρυφά κι ἡ θανάτωσή του γρήγορα, προτοῦ ἀντιληφθεῖ καλά-καλά ὁ λαός γιά ποιό πράγμα πρόκειται. ᾽Η μόνη δυσκολία τώρα ἦταν τό ποῦ θά τόν εὕρισκαν, διότι ὁ ᾽Ιησοῦς ἔφευγε κάθε βράδυ ἀπό τήν ᾽Ιερουσαλήμ.

᾽Από τήν ἀμηχανία αὐτή τούς ἔβγαλε ὁ ᾽Ιούδας ὁ ᾽Ισκαριώτης, ὁ μαθητής τοῦ Χριστοῦ. ᾽Ηρθε ἀκάλεστος στό Συμβούλιο κι εἶπε:

–Γνωρίζω γιατί συνεδριάζετε. Τί θά μοῦ δώσετε γιά νά σᾶς τόν παραδώσω; Εἶμαι πάντα μαζί του καί θά σᾶς ὁδηγήσω σ᾽ αὐτόν χωρίς νά γίνει θόρυβος.

– Θά ἔχεις τριάντα ἀργύρια! τοῦ εἶπε ὁ ἀρχιερέας κι ἔβγαλε ἕνα πουγγί μέ τά χρήματα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

– Δέχομαι!.. εἶπε ὁ φιλάργυρος μαθητής.

Ἄρπαξε τά χρήματα, τά ἔκρυψε στόν κόρφο του κι ἔφυγε.

Ἀπό τότε ζητοῦσε τήν εὐκαιρία γιά νά προδώσει τό Δάσκαλό του. Νά, ποῦ ὁδηγοῦν τόν ἄνθρωπο τό μίσος, ὁ φθόνος κι ἡ φιλαργυρία!..

6. Ὁ Μυστικός Δεῖπνος καί ἡ παράδοση τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας

Οἱ γιορτές τοῦ Πάσχα ἄρχιζαν ἀπό τό βράδυ τῆς Παρασκευῆς. Σημαντικό μέρος τῆς γιορτῆς ἦταν τό πασχαλινό τραπέζι, ὅπου ἔτρωγαν ψητό ἀρνί, πικρά χόρτα, ἄζυμο ψωμί κι ἔπιναν κρασί.

«Εἰ οὖν ἐγώ ἔνιψα ὑμῶν τούς πόδας, ὁ Κύριος καί ὁ Διδάσκαλος καί ὑμεῖς ὀφείλετε ἀλλήλων νίπτειν τούς πόδας» Μονή Διονυσίου.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Οἱ μαθητές ρώτησαν τόν Ἰησοῦ, πού βρισκόταν στή Βηθανία:

– Κύριε, ποῦ θέλεις νά ἑτοιμάσουμε τό πασχαλινό τραπέζι;

Ὁ Χριστός ἔστειλε τόν Πέτρο καί τόν Ἰωάννη στήν Ἱερουσαλήμ καί τούς ἔδωσε ὁδηγίες πῶς θά γιορτάσουν τό Πάσχα. Τό βράδυ πῆγε κι ὁ ἴδιος αὐτός μέ τούς ἄλλους μαθητές του καί κάθισαν στό Μυστικό αὐτό Δεῖπνο.

Πρίν ἀπό τό φαγητό συνήθιζαν τότε νά τούς πλύνουν τά πόδια οἱ ὑπηρέτες. Ἐδῶ ὑπηρέτης δέν ὑπῆρχε κι οὔτε κανένας ἀπό τούς μαθητές σκέφτηκε νά κάμει τήν ἐργασία αὐτή. Τό σκέφτηκε ὅμως ὁ Κύριος καί θέλησε νά τούς δώσει ἕνα παράδειγμα ταπεινοφροσύνης.

Πῆρε λοιπόν μιά λεκάνη μέ νερό, ἔζωσε στή μέση μιά πετσέτα κι ἄρχισε νά πλύνει τά πόδια τῶν μαθητῶν καί νά τά σκουπίζει.

Ὅταν ὁ Χριστός τέλειωσε τήν ἐργασία αὐτή, τούς εἶπε:

– Σᾶς ἔπλυνα τά πόδια γιά νά σᾶς δείξω ὅτι καί σεῖς ὀφείλετε νά ὑπηρετεῖτε τούς ἄλλους, στήν ἀνάγκη δέ νά θυσιάζετε καί τή ζωή σας γι' αὐτούς, ὅπως θά κάμω ἐγώ γιά ὅλους.

Ἔπειτα πῆγε στή θέση του καί μέ ταραγμένη φωνή εἶπε:

– Ἀλήθεια σᾶς λέω, ὅτι ἕνας ἀπό σᾶς θά μέ προδώσει.

Ὅλοι ταράχτηκαν κι ἤθελαν νά μάθουν τόν προδότη. Ὁ Χριστός εἶπε στόν Ἰωάννη: «Εἶναι αὐτός, πού θά τοῦ δώσω τό ψωμί, βουτηγμένο στό κοινό πιάτο μας».

Ἡ προσφορά αὐτή ἦταν τότε τιμή τοῦ οἰκοδεσπότη πρός τόν πιό ἀγαπητό του καλεσμένο. Μέ τήν προσφορά αὐτή ὁ Ἰησοῦς ἔδειχνε τήν ἀγάπη του καί πρός τό χειρότερο μαθητή του. Ὁ Ἰούδας ὅμως διώχνει τήν ἀγάπη αὐτή. Δέ μετανοεῖ. Κι εἶναι ἀποφασισμένος νά προδώσει, φεύγει.

Το πασχαλινό τραπέζι τώρα πῆρε τό χαρακτῆρα μιᾶς λατρευτικῆς γιορτῆς. Ὁ Χριστός πῆρε τό ψωμί, τό εὐλόγησε, τό ἔκοψε σέ κομμάτια κι ἔδωσε ἀπό αὐτά στούς μαθητές του λέγοντας:

– Λάβετε, φάγετε... Τοῦτο εἶναι τό σῶμα μου...

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὁ Μυστικός Δεῖπνος. Τοιχογραφία τοῦ 11ου αἰ. στή Μονή Διονυσίου τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Ἔπειτα πῆρε καί τό ποτήρι μέ τό κρασί, τό εὐλόγησε κι αὐτό κι ἀφοῦ εὐχαρίστησε τό Θεό, ἔδωσε στούς μαθητές νά πιοῦν, λέγοντας:

– Πιέτε ἀπό αὐτό ὅλοι. Τοῦτο εἶναι τό αἷμα μου..

Ὁ Ἰησοῦς τούς εἶπε πώς λίγον καιρό θά εἶναι ἀκόμα μαζί τους. Τότε ὁ Πέτρος τόν διέκοψε γιά νά τοῦ πεῖ:

– Κύριε, ὅπου καί νά πᾶς, θά ἔρθω κι ἐγώ μαζί σου. Κι ἄν χρειασθεῖ, θά θυσιάσω καί τή ζωή μου ἀκόμα...

Ἀλλά ὁ Χριστός τοῦ εἶπε:

– Πέτρο, ἀλήθεια σοῦ λέω πώς ἀπόψε, πρίν λαλήσει ὁ πετεινός, θά μέ ἀρνηθεῖς τρεῖς φορές...

Ἐπειδή κι οἱ ἄλλοι μαθητές εἶχαν στενοχωρηθεῖ, τούς εἶπε νά μή λυποῦνται, πού θά μείνουν μόνοι. Αὐτός θά εἶναι πάντα κοντά τους. Θά τούς προστατεύει καί θά τούς στείλει τό Ἅγιο

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Πνεῦμα γιά νά τούς φωτίζει καί νά τούς δυναμώνει...

Ἔτσι ὁ Κύριος παρέδωσε τό μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας (Θείας Κοινωνίας) στήν Ἐκκλησία μας. Εἶπε δέ στούς μαθητές του νά ἐπαναλαμβάνουν συχνά τήν ἱερή αὐτή μυσταγωγία γιά νά ἑνώνονται μέ Αὐτόν. Τήν ἴδια σημασία ἔχει καί γιά μᾶς ἡ Μετάληψη ἤ θεία Κοινωνία.

Τό πασχαλινό δεῖπνο τελείωσε μέ ὕμνους, πού ἔψαλαν ὅλοι μαζί γύρω ἀπό τό τραπέζι, γιά τελευταία φορά μέ τόν Κύριο.

Ἔπειτα ἔφυγαν γιά τόν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ, ὅπου ὁ Ἰησοῦς συνήθιζε νά προσεύχεται.

7. Ἡ ἀγωνία τοῦ Κυρίου στή Γεθσημανῆ καί ἡ σύλληψή του

Ὁ Ἰησοῦς ἔφτασε στόν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ. Ἄφησε τούς ἄλλους κοντά στήν εἴσοδο νά τόν περιμένουν καί μέ τόν Πέτρο τόν Ἰωάννη καί τόν Ἰάκωβο προχώρησε μέσα στά καταπρασινα δέντρα.

– Ἡ ψυχή μου εἶναι περίλυπη. Μείνετε ἐδῶ καί ἀγρυπνεῖστε.

Ἔπειτα προχώρησε πιό πέρα. Σάν Υἱός τοῦ Θεοῦ, γνώριζε καλά τήν ἀποστολή του κι ἦταν ἕτοιμος νά θυσιασθεῖ. Σάν ἄνθρωπος ὅμως, πῶς νά ὑποφέρει τό φρικτό μαρτύριο; Γι' αὐτό, περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη φορά, τώρα εἶχε ἀνάγκη νά προσευχεῖ. Γονάτισε, λοιπόν, ἔπεσε μέ τό πρόσωπο στή γῆ καί εἶπε..

– Πατέρα μου, ἄν γίνεται, ἄς μήν πιῶ αὐτό τό πικρό ποτήρι. Ὅμως ἄς γίνει μονάχα τό θέλημά Σου...

Δυό φορές ἦρθε στούς τρεῖς μαθητές του καί τίς δύο τούς βρῆκε κοιμισμένους. Ἔφευγε γιά νά συνεχίσει τήν προσευχή:

– Πατέρα μου, παρέδωσα τό λόγο Σου καί τό εὐαγγέλιό

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

«Πάτερ μου... παρελθέτω ἀπ ἐμοῦ τό ποτήριον τοῦτο...» (Ματθ. καζτ'39)
Μονή Διονυσίου

Σου σ᾽ αὐτούς, πού μοῦ ἔδωσες γιά μαθητές μου, πού ὅμως δέν παύουν νά εἶναι καί δικοί σου. Γιατί ὅλα ὅσα εἶναι δικά μου εἶναι καί δικά Σου. Κι ὅλα ὅσα εἶναι δικά Σου, εἶναι καί δικά μου, ἀφοῦ ἔχουμε οἱ δυό μας τήν ἴδια οὐσία. Ὅσο ἤμουνα στόν κόσμο, τούς φύλαξα καί δέ χάθηκε ἄλλος ἀπό τόν προδότη Ἰούδα. Τώρα, πού ἔρχομαι σέ Σένα, ἁγίασέ τους καί φώτισέ τους. Διότι, ὅπως Σύ ἔστειλες ἐμένα στόν κόσμο, ἔτσι κι ἐγώ στέλνω αὐτούς γιά νά συνεχίσουν τό ἔργο μου...

Ἡ προσευχή τοῦ Κυρίου γινόταν ὅλο καί πιό θερμή. Ἀπό τήν ἀγωνία του δέ ὁ ἱδρώτας ἔσταζε ἀπό τό πρόσωπό του στή γῆ σά σταγόνες ἀπό αἷμα..

Τότε ὁ Οὐράνιος πατέρας τοῦ ἔστειλε ἕναν ἄγγελο γιά νά τόν ἐνθαρρύνει. Μέ γαληνεμένη ψυχή πιά ἐπέστρεψε στούς μαθητές του. Τούς βρῆκε κοιμισμένους καί τούς ξύπνησε:

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

– Κοιμᾶσθε κι ἀναπαύεσθε... Σηκωθεῖτε... Νά, ἔρχεται ἐκεῖνος πού θά μέ προδώσει...

Οἱ μαθητές ξύπνησαν ἔντρομοι. Κοιτάζοντας μέσα ἀπό τά φυλλώματα τῶν δέντρων, εἶδαν ἀνθρώπους νά πλησιάζουν μέ δαυλούς, φανάρια καί ὅπλα. Ἦταν οἱ ὑπηρέτες τοῦ Συμβουλίου, πού τούς συνόδευαν Ρωμαῖοι στρατιῶτες. Μπροστά ἀπ' ὅλους ὁ Ἰούδας τούς ὁδηγοῦσε. Κι ὅταν πλησίασαν, ὁ Ἰούδας ἔδωσε τό σύνθημα: Φίλησε τόν Ἰησοῦ καί τοῦ εἶπε: «Χαῖρε Διδάσκαλε...»

Οἱ δήμιοι ἔπιασαν τόν Ἰησοῦ, τόν ἔδεσαν καί τόν ὁδήγησαν στό Συνέδριο.

Οἱ ἄλλοι μαθητές σκορπίστηκαν ἐδῶ κι ἐκεῖ καταφοβισμένοι. Καί μοναχά ὁ Πέτρος κι ὁ Ἰωάννης παρακολουθοῦσαν ἀπό μακριά ποῦ τόν πήγαιναν...

8. Ἡ δίκη τοῦ Κυρίου

Ἡ συνοδεία, μέ δεμένο τόν Ἰησοῦ, ἔφτασε στήν Ἱερουσαλήμ. Πέρασε κρυφά ἀπό τούς ἔρημους δρόμους καί σταμάτησε στό Ναό, ὅπου ἔμεναν οἱ ἀρχιερεῖς.

Πρῶτα ἔφεραν τόν Κύριο στόν Ἄννα. Αὐτός ἦταν ἀρχιερέας τήν προηγούμενη χρονιά καί πεθερός τοῦ τωρινοῦ ἀρχιερέα Καϊάφα. Ἦταν τώρα ὁ ἀρχηγός τῆς σπείρας γιά τήν ἐξόντωση τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Ἄννας ἔκαμε πρόχειρη ἀνάκριση, θέλοντας νά μάθει τί καί ποῦ δίδασκε ὁ Χριστός. Ὁ Κύριος τοῦ ἀπάντησε:

– Ἐγώ ποτέ δέ δίδαξα κρυφά. Μιλοῦσα στό Ναό καί στίς Συναγωγές, ὅπου ἦταν τόσοι Ἰουδαῖοι. Αὐτούς ρώτησε νά μάθεις...

Ὁ Ἄννας, μιά καί δέν ἦταν πιά ἀρχιερέας, τόν ἔστειλε στόν Καϊάφα. Ἐκεῖνος ἄλλωστε δέν ἔμεινε ἀργός κατά τή θλιβερή ἐκείνη νύχτα. Ἡ καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ ἦταν βέβαια ἀποφασιμένη. Ἔπρεπε ὅμως νά τηρηθεῖ τό γράμμα τοῦ Μω-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

σαϊκοῦ Νόμου, πού ὅριζε νά μή γίνονται δίκες τή νύχτα καί ὅτι, γιά ὁποιαδήποτε καταδίκη, ἔπρεπε νά βρεθοῦν δυό μάρτυρες, πού νά ποῦν τήν ἴδια ἀκριβῶς κατηγορία.

Ὁ Καϊάφας, λοιπόν, κάλεσε τό Ἀνώτατο Συμβούλιο γιά τό πρωί καί στό μεταξύ αὐτό ἔψαξε γιά ψευδομάρτυρες.

Πρωί-πρωί ὅλα τά μέλη τοῦ Συνεδρίου εἶχαν πιάσει τίς θέσεις τους, ἔχοντας στή μέση τόν Καϊάφα. Ἐξέτασαν τούς ψευδομάρτυρες καί εἶπαν αὐτά πού τούς εἶχαν ὁρμηνέψει. Ρώτησαν καί τό Χριστό χωρίς νά πάρουν καμιά ἀπάντηση.

Στό τέλος ὁ Καϊάφας τοῦ λέει:

– Σέ ἐξορκίζω στό ὄνομα τοῦ Θεοῦ νά μᾶς πεῖς ἄν ἐσύ εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ.

Κι ὁ Θεάνθρωπος Κύριος, πού νόμισε ὅτι εἶχε ἔρθει ἡ ὥρα νά ἀποκαλύψει καθαρά τή μεγάλη ἀλήθεια ὅτι εἶναι Θεός, τοῦ ἀπάντησε:

– Τήν ἀλήθεια εἶπες. Εἶμαι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ.

Τότε ὁ Καϊάφας ξέσχισε – κατά τήν ἰουδαϊκή συνήθεια – τά ροῦχα του γιά νά δείξει τήν ἱερή του τάχα ἀγανάκτηση, καί εἶπε:

– Ἀκούσατε τί εἶπε; Βλαστήμησε τό Θεό, γιατί κάνει τόν ἑαυτό του Υἱό τοῦ Θεοῦ. Τί μᾶς χρειάζονται πιά οἱ μάρτυρες μιά κι ὁμολόγησε; Ποιά τιμωρία, νομίζετε, ὅτι τοῦ ἀξίζει;

– Εἶναι ἔνοχος θανάτου! ἀπάντησαν.

Κι ἡ πιό ἄδικη δίκη ὅλων τῶν αἰώνων τελείωσε, μέσα σέ λίγη ὥρα, τό πρωί τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς. Ὁ Ἰησοῦς δικάστηκε καί καταδικάστηκε. Σάν κατάδικος πιά παραδόθηκε στούς «ἀνόμους», γιά νά ὑποστεῖ ὅλα τά μαρτύρια, πρίν ἀπό τό φρικτό του πάθος.

Τόν βρίζανε καί τόν ἔφτυναν στό πρόσωπο. Τόν χτυποῦσαν καί τοῦ ἔλεγαν:

– Προφήτεψε, λοιπόν, Χριστέ, ποιός σέ χτύπησε;

Κι ὁ Κύριος ὑπέφερε ὅλα αὐτά μέ ὑπομονή κι ἀνεξικακία.

Τέλος τόν ἔκλεισαν στή φυλακή, μέχρι ὅτου νά ξημερώσει γιά καλά..

 Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

9. Ἡ ἄρνηση τοῦ Πέτρου, ἡ μετάνοιά του καί τό τέλος τοῦ Ἰούδα

Ὁ Ἰωάννης καί ὁ Πέτρος, πού παρακολουθοῦσαν ἀπό μακριά τόν Ἰησοῦ, ἔφτασαν κι αὐτοί ὡς τήν κατοικία τοῦ ἀρχιερέα. Ὁ Ἰωάννης ἦταν γνωστός στόν Καϊάφα, γι᾽ αὐτό κανένας δέν τόν ἐμπόδισε νά μπεῖ στήν ἐσωτερική αὐλή τῆς κατοικίας του. Ὁ Πέτρος ὅμως ἦταν ἄγνωστος καί μέ τή μεσολάβηση τοῦ Ἰωάννη μπόρεσε νά περάσει μέσα.

Ἡ θυρωρός τόν εἶδε καταφοβισμένο καί τόν ρώτησε:

– Μήπως καί σύ εἶσαι μαθητής τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ;

Ὁ Πέτρος ἀρνήθηκε κατηγορηματικά: «Ὄχι, ὄχι, δέν εἶμαι!». Κι ἔμεινε στήν αὐλή μαζί μέ τούς ὑπηρέτες, πού εἶχαν ἀνάψει φωτιά γιά νά ζεσταθοῦν.

Τή στιγμή, πού πήγαιναν τόν Ἰησοῦ ἀπό τόν Ἄννα στόν Καϊάφα, ἄλλος ὑπηρέτης τοῦ ἔκαμε τήν ἴδια ἐρώτηση. Ὁ Πέτρος πάλι τό ἀρνήθηκε καί – καλοῦ-κακοῦ – ἀπομακρύνθηκε ἀπό ἐκεῖ.

Μετά τήν καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ ὁ Πέτρος ἔβλεπε τά ὅσα ὑπέφερε ὁ Ἰησοῦς ἀπό τούς φρουρούς. Τότε κάποιος ὑπηρέτης τόν ρώτησε κι αὐτός μήπως εἶναι ὀπαδός τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πέτρος πάλι τό ἀρνήθηκε γιά τρίτη φορά.

Τήν ὥρα ἐκείνη ἀκούστηκε τό λάλημα κάποιου πετεινοῦ. Τό μυαλό τοῦ Πέτρου ξεκαθάρισε. Θυμήθηκε αὐτό, πού τοῦ εἶπε ὁ Χριστός τήν προηγούμενη ἡμέρα, ὅταν ὁ Πέτρος τόν βεβαίωνε πώς θά τόν ἀκολουθήσει κι ὡς τό θάνατο: «Προτοῦ λαλήσει ὁ πετεινός, κατά τά ξημερώματα σήμερα, θά μέ ἀρνηθεῖς τρεῖς φορές». Ἔνιωσε ἀνέκφραστη λύπη καί ταραχή. Πῆγε σέ ἕνα ἀπόμερο μέρος κι ἔχυσε πικρά δάκρυα ἀληθινῆς μετανοίας.

Ὁ Ἰούδας δέν πίστευε νά φτάσει τό Συνέδριο ὡς τήν καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ σέ θάνατο. Κι ὅταν τό ἔμαθε, ἔτρεξε στούς Ἀρχιερεῖς, τούς πέταξε τά τριάντα ἀργύρια καί τούς εἶπε:

– Ἁμάρτησα, γιατί σᾶς παρέδωσα ἕναν ἀθῶο!

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

– Τί μᾶς νοιάζει ἐμᾶς; τοῦ εἶπαν. Σύ θά δώσεις λόγο..

Ὅλοι θέλουν τήν προδοσία, ἀλλά περιφρονοῦν τόν προδότη. Κι ὁ Ἰούδας, κατρακυλώντας στό γκρεμό τῆς ἁμαρτίας, οὔτε πού σκέφτηκε νά ζητήσει συγχώρηση ἀπό τό Θεό. Ἀπελπισμένος, ὅπως ἦταν, πῆγε καί κρεμάστηκε.

Οἱ ἀρχιερεῖς πάλι μέ τά τριάντα ἀργύρια τοῦ Ἰούδα, ἀγόρασαν ἕνα χωράφι γιά νά θάβουν ἐκεῖ τούς ξένους.

10. Ὁ Κύριος μπροστά στόν Πιλάτο

Γιά νά ἐκτελεστεῖ ἡ ποινή τοῦ Ἰησοῦ, ἔπρεπε νά ἐγκριθεῖ ἀπό τό Ρωμαῖο ἐπίτροπο, τόν Πόντιο Πιλάτο. Γι' αὐτό οἱ ἀρχιερεῖς ἔφεραν τόν Ἰησοῦ στό Πραιτώριο (Διοικητήριο).

Ὁ Πιλάτος, ὅταν ἔμαθε τί θέλουν, τούς εἶπε νά δικάσουν οἱ ἴδιοι τόν Χριστό, σύμφωνα μέ τό Νόμο τους.

– Ἐμεῖς δέν ἔχομε δικαίωμα νά τόν θανατώσουμε, ὅπως τοῦ ἀξίζει! τοῦ εἶπαν. Εἶναι ψευδοπροφήτης καί λαοπλάνος. Ξεσηκώνει τό λαό νά ἐπαναστατήσει κατά τῶν Ρωμαίων. Καί πάνω ἀπό ὅλα αὐτά, λέει πώς εἶναι καί βασιλιᾶς..

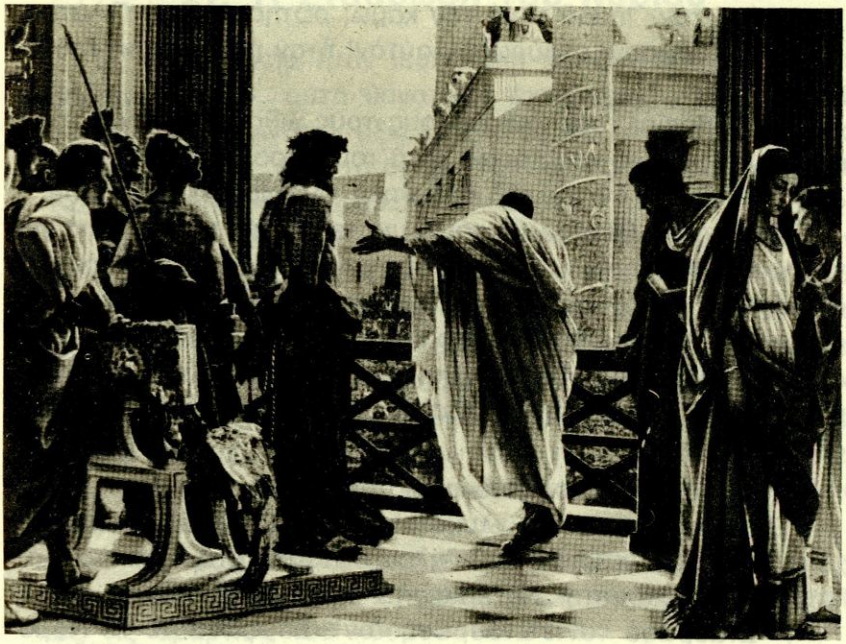
Ὁ Πιλάτος ρώτησε τόν Ἰησοῦ, ἄν πραγματικά λέει πώς εἶναι βασιλιᾶς τῶν Ἰουδαίων. Κι ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἐξήγησε:

– Ἡ βασιλεία ἡ δική μου δέν ἔχει καμιά σχέση μέ τή γῆινη. Ἄν ἦταν αὐτό θά ἔβαζα τούς ὑπηρέτες μου νά πολεμήσουν, ὥστε νά μήν παραδοθῶ.. στούς Ἰουδαίους.

Ὁ Πιλάτος εἶπε στούς ἀρχιερεῖς πώς δέ βρίσκει καμιά αἰτία γιά νά τόν καταδικάσει. Ἐκεῖνοι ὑποστήριξαν τότε πώς ξεσήκωσε τό λαό σέ ἐπανάσταση κατά τῶν Ρωμαίων ἀπό τή Γαλιλαία ὡς ἐδῶ. Ἀκούοντας ὁ Πιλάτος πώς ὁ Ἰησοῦς εἶναι Γαλιλαῖος, βρῆκε ἀφορμή καί τόν ἔστειλε στόν ἄρχοντα τῆς Γαλιλαίας τόν Ἡρώδη Ἀντύπα, πού ἦταν στά Ἱεροσόλυμα γιά τίς γιορτές τοῦ Πάσχα.

Ὁ Ἡρώδης ρώτησε τό Χριστό, ἄν ἀληθεύουν οἱ κατηγορίες τῶν ἀρχιερέων, ἀλλά δέν πῆρε καμιά ἀπάντηση. Ἄρχισε νά

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

«...ἴδε ὁ ἄνθρωπος... (Ἰω. ιβ 5) Εἰκόνα Ἀναγεννήσεως.

τόν ἐμπαίζει κι αὐτός κι ἀφοῦ τοῦ φόρεσε ἕνα κόκκινο ἔνδυμα ψευτομεσσία τόν ἔστειλε πάλι στόν Πιλάτο.

Στό μεταξύ τό Πραιτώριο γέμισε ἀπό κόσμο. Ὁ Πιλάτος κατά τή συνήθεια πού εἶχε, νά δίνει χάρη σέ ἕνα κατάδικο γιά τό Πάσχα πίστεψε πώς βρῆκε τόν τρόπο νά σώσει τόν Ἰησοῦ γιατί ἦταν βέβαιος γιά τήν ἀθωότητά του. Παρουσίασε λοιπόν στό πλῆθος τόν Ἰησοῦ, γαλήνιο καί πράο, καί τό ληστή Βαρραβᾶ, πού εἶχε τρομοκρατήσει τό τόπο μέ τίς ληστεῖες καί τούς φόνους του. Ἔπειτα ρώτησε τόν ὄχλο ποιόν προτιμᾶ νά ἀπολύσει: τόν Ἰησοῦ ἤ τόν Βαρραβᾶ;

Οἱ ἀρχιερεῖς ὅμως κι οἱ ἄλλοι ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων εἶχαν ἐξαγριώσει τό λαό κι ὅλοι μ᾽ ἕνα στόμα ἀπάντησαν στόν Πιλάτο: «Τόν Βαρραβᾶ!.»

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

– Καί τόν Ἰησοῦ τί νά τόν κάμω; ρώτησε πάλι ὁ Πιλάτος.

– Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν! ἦταν ἡ ἀπάντηση τοῦ ὄχλου.

Οἱ Ἑβραῖοι τούς κακούργους τούς λιθοβολοῦσαν ἤ τούς ἔπνιγαν. Τό μίσος τους ὅμως κατά τοῦ Ἰησοῦ ἦταν τέτοιο πού ζήτησαν γι' αὐτόν τήν πιό ἀτιμωτική τιμωρία, τή σταύρωση.

Ὁ Πιλάτος θέλησε νά κάνει μιά τελευταία προσπάθεια γιά νά σώσει τόν Ἰησοῦ. Ἔβαλε τούς στρατιῶτες του νά τόν μαστιγώσουν, νά τοῦ φορέσουν μιά κόκκινη χλαμύδα σάν βασιλικό ἔνδυμα, καί νά τοῦ βάλουν στό κεφάλι στεφάνι ἀπό ἀγκάθια ὡς στέμμα. Τέλος τοῦ ἔδωσαν ἕνα καλάμι νά τό κρατάει σάν σκῆπτρο. Ἔτσι, σ' αὐτή τήν κατάσταση, τόν ἔδειξε στούς Ἰουδαίους καί εἶπε:

– Νά, ὁ ἄνθρωπος πού παριστάνετε γιά κακοῦργο...

Στό ἀντίκρυσμα τοῦ γλυκύτατου Ἰησοῦ τό μίσος τῶν ἀρχόντων κι ὁ φανατισμός τοῦ ὄχλου ἔφτασαν στό κατακόρυφο. Μυριόστομη ἀκούστηκε ἡ κραυγή:

– Σταύρωσέ τον!. Σταύρωσέ τον!. Σύμφωνα μέ τό Νόμο μας ὀφείλει νά πεθάνει, ἐπειδή λέει πώς εἶναι Υἱός τοῦ Θεοῦ. Ἄν τόν ἀπολύσεις, δέ θᾶσαι φίλος τοῦ Καίσαρα, ἀφοῦ αὐτός κάνει τόν ἑαυτό του βασιλιᾶ.. Ἐμεῖς δέν ἔχουμε ἄλλο βασιλιᾶ, ἐκτός ἀπό τόν Καίσαρα...

Ὁ Πιλάτος φοβήθηκε τώρα γιά τή θέση του. Ἐξάλλου πείστηκε πώς ἄδικα βασάνιζε τόν Ἰησοῦ. Ζήτησε τότε μιά λεκάνη μέ νερό, ἔπλυνε σ' αὐτή τά χέρια του καί εἶπε:

– Ἐγώ εἶμαι ἀθῶος ἀπό τό αἷμα τοῦ δικαίου αὐτοῦ ἀνθρώπου. Σεῖς εἶστε οἱ ὑπεύθυνοι..

Καί ὁ ὄχλος φώναξε:

– Τό αἷμα του ἄς πέσει ἐπάνω μας κι ἐπάνω στά παιδιά μας! Ὁ Πίλάτος τότε ἀπόλυσε τό Βαρραβᾶ καί παρέδωσε τό Χριστό νά τόν σταυρώσουν! Ἡ ὥρα ἦταν ἐννέα τό πρωί τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς...

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

11. Ἡ Σταύρωση τοῦ Κυρίου

Ἡ Ἱερουσαλήμ ἦταν ἱερή πόλη καί δέν ἐπιτρεπόταν νά γίνονται μέσα σ' αὐτή θανατικές ἐκτελέσεις. Ἡ Σταύρωση τοῦ Κυρίου θά γινόταν ἔξω ἀπό τά τείχη, πάνω σ' ἕνα λόφο. Ὁ λόφος αὐτός εἶχε τό σχῆμα κρανίου καί γι' αὐτό λεγόταν «Κρανίου τόπος» ἤ ἑβραϊκά «Γολγοθάς».

Σύμφωνα μέ τό Νόμο πάλι ἔπρεπε ὁ καταδικασμένος σέ θάνατο νά μεταφέρει ὁ ἴδιος τό σταυρό του ὡς τό μέρος τοῦ μαρτυρίου του. Κι ὁ Χριστός, ἐξαντλημένος ἀπό τό μαρτύριο, φορτώθηκε τό σταυρό του καί τόν ἔσυρε πρός τό Γολγοθά. Τόν ἀκολουθοῦσαν δυό φοβεροί ληστές, φορτωμένοι κι αὐτοί τό σταυρό τους. Σέ κάθε σταυρό ὑπῆρχε καί μιά πινακίδα, πού ἔγραφε τό ἔγκλημά του. Ἡ πινακίδα τοῦ Χριστοῦ ἔγραφε σέ τρεῖς γλῶσσες (ἑλληνική, ἀραμαϊκή καί ρωμαϊκή) τίς λέξεις: «Ἰησοῦς Ναζωραῖος, βασιλεύς τῶν Ἰουδαίων».

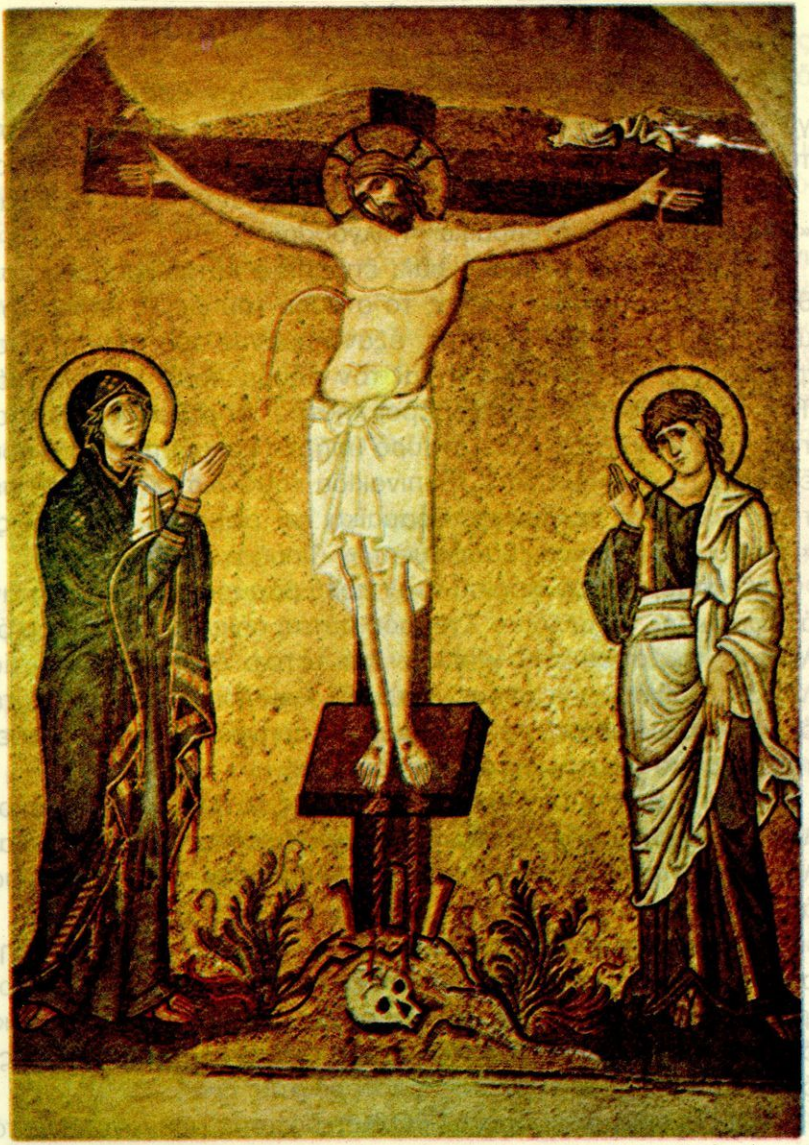
Ὁ σταυρός τοῦ Κυρίου ἦταν πολύ βαρύς κι ὁ δρόμος ἦταν ἀνηφορικός. Ἐξάλλου ὁ Σταυρός αὐτός σήκωνε ἐπάνω του ὅλες τίς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου. Μέ τέτοιο ἀβάστακτο φορτίο λύγισε ὁ Ἰησοῦς κι ἔπεσε κάτω. Οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶτες τότε ἔβαλαν ἕνα διαβάτη, τό Σίμωνα τόν Κυρηναῖο, νά ἀνακουφίσει τό σωματικό μαρτύριο τοῦ Κυρίου.

Ἔτσι ἡ φρικτή συνοδεία βάδιζε πρός τό Γολγοθά. Τήν ἀκολουθοῦσε πλῆθος περιέργων. Πολλές γυναῖκες τῆς Ἱερουσαλήμ ἔκλαιγαν, μοιρολογοῦσαν καί χτυποῦσαν τά στήθη τους ἀπό λύπη.

Φτάνοντας στό Γολγοθά οἱ στρατιῶτες ξέντυσαν τόν Ἰησοῦ κι ἅπλωσαν τό ἄχραντο σῶμα του πάνω στό σταυρό. Κάρφωσαν χέρια καί πόδια μέ σιδερένια καρφιά στό σταυρό κι ἔπειτα τόν ὕψωσαν. Κοντά του κάρφωσαν καί τούς ληστές, ἕναν στά δεξιά κι ἕναν στ' ἀριστερά του.

Οἱ πόνοι ἦταν ἀφόρητοι. Ὁ Κύριος τούς ὑπέμενε, ἐνῶ τά ἅγια χείλη του ψιθύρισαν πρός τόν Οὐράνιο Πατέρα του τήν παράκληση νά συγχωρήσει τούς σταυρωτές του: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γάρ οἴδασι τί ποιοῦσι...»

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἡ Σταύρωση. Μονή Δαφνιοῦ 1100 μ.Χ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Οἱ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων βλέπουν ὑψωμένο στό σταυρό τό θύμα τους καί τό περιπαίζουν: «Ἄν εἶσαι βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων, σῶσε τόν ἑαυτό σου...» Κι οἱ ἀρχιερεῖς ἔλεγαν μέ σατανικό χαμόγελο: «Ἄλλους ἔσωσε, ἀλλά τόν ἑαυτό του δέν μπορεῖ νά σώσει».

Ὁ ἕνας ληστής τόν βλαστημᾶ: «Ἄν εἶσαι ὁ Χριστός, σῶσε τόν ἑαυτό σου σωσε καί μᾶς». Ὁ ἄλλος τοῦ λέει: «Δέ φοβᾶσαι τό Θεό; Ἐμεῖς δίκαια τιμωρούμαστε, αὐτός ὅμως δέν ἔκαμε τίποτα τό κακό κι ἄδικα πάσχει». Ἔπειτα ἔστρεψε τό βλέμμα του πρός τόν Ἰησοῦ καί τόν παρακάλεσε: «Κύριε, θυμήσου με, ὅταν ἔλθεις στή βασιλεία σου». Κι ὁ Κύριος τόν βεβαίωσε:

– Ἀλήθεια σοῦ λέω, σήμερα θά εἶσαι μαζί μου στόν παράδεισο.

Πλάϊ στό σταυρό παρακολουθοῦσε ἡ Θεοτόκος, μαζί μέ ἄλλες γυναῖκες τό μαρτύριο τοῦ γιοῦ της. Ἡ θλίψη ἔσφιγγε τήν ψυχή της. Τήν εἶδε κι ὁ Ἰησοῦς καί ταράχτηκε. Μέ τό βλέμμα τῆς ἔδειξε τόν Ἰωάννη καί τῆς εἶπε: «Μητέρα, νά ὁ γιός σου». Ἔπειτα εἶπε καί στόν Ἰωάννη: «Ἰωάννη, νά ἡ μητέρα σου». Κι ἀπό τή στιγμή ἐκείνη ὁ Ἰωάννης πῆρε τήν ἁγια μητέρα τοῦ Ἰησοῦ καί τή φρόντιζε σά δική του μητέρα.

Ἦταν μεσημέρι τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, ὅταν σταυρώθηκε ὁ Χριστός. Ἀπό τήν ὥρα κείνη ἕνα σκοτάδι σκέπασε τή γῆ καί κράτησε καθ' ὅλη τή διάρκεια τοῦ μαρτυρίου του.

Κάποια στιγμή ἀπό τά χείλη τοῦ Κυρίου βγῆκε τό παράπονο:

– Ἠλί, Ἠλί λαμᾶ σαβαχθανί;

Δηλαδή: «Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μέ ἐγκατέλειψες;..»

Σέ λίγο ψιθύρισε: «Διψῶ» κι ἕνας στρατιώτης βούτηξε ἕνα σφουγγάρι μέσα σέ χολή καί ξίδι, τό ἔβαλε σέ καλάμι καί τό πλησίασε στά χείλη του. Ἦταν κάτι, σάν ἀναισθητικό. Μά ὁ Χριστός δέν ἤπιε, ἀποφασισμένος νά ὑποφέρει τό μαρτύριό του. Μόνο ἔγυρε τό κεφάλι καί εἶπε: «Τετέλεσται!» Δηλαδή: «Τέλειωσαν ὅλα ὅσα εἶχα νά κάμω γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων». Κι ἔπειτα φώναξε: «Πατέρα μου, στά χέρια σου παραδίδω τό πνεῦμα μου» καί ξεψύχησε...

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Τή στιγμή κείνη ἡ γῆ ταράχτηκε ἀπό φοβερό σεισμό. Τό καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ σχίστηκε στή μέση. Οἱ βράχοι ξεκόλλησαν. Τά μνήματα τῶν νεκρῶν ἄνοιξαν καί πολλά σώματα ἁγίων ἀνθρώπων ἀναστήθηκαν.

Ὁ ἑκατόνταρχος, πού ἦταν ἐπικεφαλῆς τῶν Ρωμαίων στρατιωτῶν, τρόμαξε καί εἶπε: «Πραγματικά ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἦταν γιός τοῦ Θεοῦ».

Οἱ Ἰουδαῖοι, πού ἦταν ἀκόμα ἐκεῖ, χτυποῦσαν τά στήθη τους γιά τήν ἁμαρτία, πού ἔκαμαν καί γύρισαν γρήγορα-γρήγορα στήν Ἱερουσαλήμ.

Ἀντίφωνο τῆς Ἀκολουθίας τῶν Ἁγίων Παθῶν

Σήμερον κρεμᾶται ἐπί ξύλου
ὁ ἐν ὕδασι τήν γῆν κρεμάσας

Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται
ὁ τῶν ἀγγέλων Βασιλεύς
Ψευδῆ πορφύραν περιβάλλεται

ὁ περιβάλλων τόν οὐρανόν
ἐν νεφέλαις.
Ράπισμα κατεδέξατο

ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας
τόν Ἀδάμ
Ἥλοις προσηλώθη
ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας

Λόγχῃ ἐκεντήθη
ὁ Υἱός τῆς Παρθένου
Προσκυνοῦμέν σου τά πάθη,
Χριστέ
Δεῖξον ἡμῖν καί τήν ἔνδοξόν
σου ἀνάστασιν.

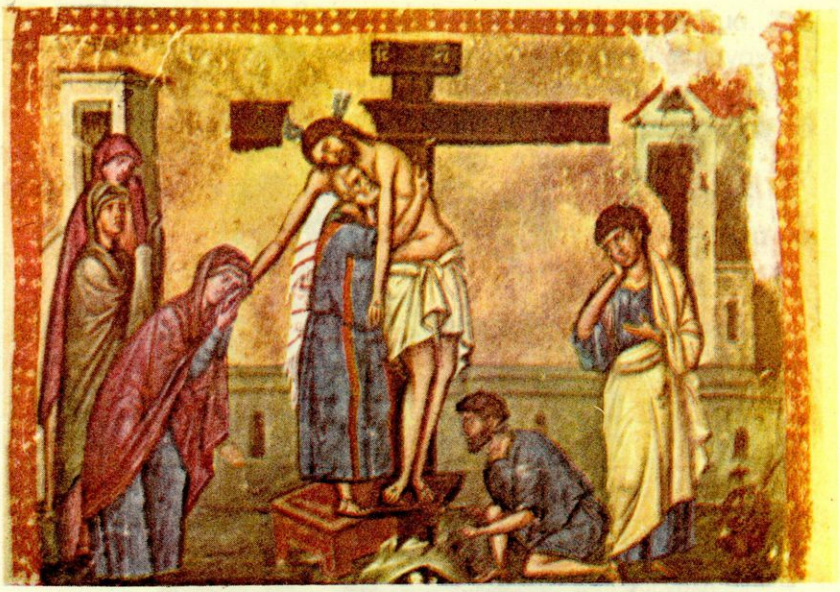
Κρεμιέται σήμερα στό ξύλο
Κεῖνος πού κρέμασε τή γῆ
στά νέφη τῶν ὑδάτων.

Στεφάνι ἀγκάθινο φορεῖ
τριγύρω στό κεφάλι Του
ὁ Βασιλιάς τῶν Ἀσωμάτων
Πορφύρα ψεύτικη τυλίγεται

Κεῖνος πού ντύνει μέ νεφέλες τά οὐράνια.
Χτύπημα καταδέχτηκε στό
πρόσωπο
Ἐκεῖνος πού ἐλευθέρωσε
τόν ἄνθρωπο
στά ρεῖθρα τά Ἰορδάνια
Μέ τά καρφιά καρφώθηκε
τῆς Ἐκκλησίας ὁ Νυμφίος

Μέ τή λόγχη κεντήθηκε
τῆς Παρθένου ὁ Υἱός.
Χριστέ, τ᾽ ἅγια Σου Πάθη
προσκυνοῦμε.
Δῶσε μας καί τήν ἔνδοξή
Σου Ἀνάσταση νά δοῦμε.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἡ Ἀποκαθήλωση (Μονή Ἰβήρων)

12. Ἡ ταφή τοῦ Κυρίου

Ἡ ἑπόμενη ἡμέρα ἦταν Σάββατο καί Πάσχα, δηλαδή διπλή γιορτή γιά τούς Ἰουδαίους. Δέν ἔπρεπε, λοιπόν, νά μείνουν τά σώματα τῶν σταυρωμένων πάνω στούς σταυρούς. Γι' αὐτό οἱ Ἰουδαῖοι παρακάλεσαν τόν Πιλάτο νά διατάξει τή θανάτωσή τους καί τήν ταφή τους. Ὁ Πιλάτος ἔδωσε τή σχετική ἐντολή κι οἱ στρατιῶτες του σύντριψαν τά σκέλη τῶν δύο ληστῶν, γιά νά πεθάνουν.

Ὁ Χριστός ὅμως εἶχε πιά πεθάνει. Μά ἕνας στρατιώτης, ἤθελε νά βεβαιωθεῖ. Κέντησε τότε μέ τή λόγχη του τά πλευρά τοῦ Κυρίου, ὁπότε ἔτρεξε αἷμα καί νερό ἀπό τήν πληγή. Αὐτό ἦταν ἀπόδειξη ὅτι ὁ Χριστός εἶχε πεθάνει.

Τά σώματα ὅσων σταυρωνόταν τά ἔβαζαν σέ ἰδιαίτερα

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἡ ταφή τοῦ Κυρίου (Μονή Διονυσίου)

μνημεῖα ἤ τά ἔριχναν στή χαράδρα τοῦ Ἐννώμ (δυτικά τῆς Ἱερουσαλήμ) νά τά φᾶνε τά ὄρνια. Γιά τό Χριστό ὅμως βρέθηκε ἄνθρωπος νά τόν ἐνταφιάσει. Ἦταν ὁ Ἰωσήφ ἀπό τήν Ἀριμαθαία, πού ἦταν μέλος τοῦ Συνεδρίου καί κρυφός μαθητής τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἰωσήφ πῆγε στόν Πιλάτο καί τοῦ ζήτησε τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ἐκεῖνος τοῦ τό ἐδώρησε. Κατόπιν πῆγε κι ἀγόρασε καθαρό σιντόνι κι ἀνέβηκε στό Γολγοθά. Ἐκεῖ βρῆκε τό Νικόδημο, ἄλλον ἐπίσημο Ἰουδαῖο, πού εἶχε φέρει ἀρώματα.

Οἱ δυό τους τότε ξεκάρφωσαν καί κατέβασαν ἀπό τό Σταυρό τό ἄχραντο σῶμα τοῦ Κυρίου. Τό ἄλειψαν μέ ἀρώματα, τό τύλιξαν μέ τό σιντόνι καί τό ἔβαλαν στόν τάφο τοῦ Ἰωσήφ, πού

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

εἶχε σκαλίσει μέσα σέ βράχο σ᾽ ἕνα γειτονικό του κτῆμα. Στό στόμιο τοῦ τάφου κύλισαν ἕνα μεγάλο λιθάρι κι ἔφυγαν.

Οἱ ἀρχιερεῖς, πάντα καχύποπτοι, ζήτησαν ἀπό τόν Πιλάτο νά σφραγιστεῖ ὁ τάφος καί νά μπεῖ φρουρά ἀπ᾽ ἔξω. Εἶχαν τό φόβο μήπως οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ κλέψουν τό σῶμα τοῦ δασκάλου τους καί διαδώσουν ὕστερα πώς ἀναστήθηκε.

Δέν ἡσύχασαν δέ παρά μονάχα ὅταν ἔγιναν ὅλα αὐτά μέ τήν ἀδιάκοπη ἐπίβλεψή τους.

ΤΑ ΕΓΚΩΜΙΑ

ΣΤΑΣΙΣ Α΄

Ἡ ζωή ἐν τάφῳ, κατετέθης, Χριστέ, καί ἀγγέλων στρατιαί ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τήν σήν.

Σένα, Χριστέ, πού εἶσαι ἡ ζωή, σ᾽ ἀποθέσανε στόν τάφο κι οἱ στρατιές τῶν ἀγγέλων παραξενεύονταν καί δόξαζαν τήν μεγάλη σου ταπείνωση.

Ἡ ζωή πῶς θνήσκεις; πῶς καί τάφῳ οἰκεῖς; τοῦ θανάτου τό βασίλειον λύεις δέ τοῦ ἅδου τούς νεκρούς ἐξανιστᾶς.

Σύ, πού εἶσαι ἡ ζωή, πῶς πεθαίνεις; Πῶς μένεις σέ τάφο; Τό βασίλειο τοῦ θανάτου τό κατέλυσες ὅμως, ἀνασταίνοντας τοῦ ἅδη τούς νεκρούς.

ΣΤΑΣΙΣ Β΄

Ἄξιόν ἐστι μεγαλύνειν σε τόν Ζωοδότην, τόν ἐν τῷ Σταυρῷ τάς χείρας ἐκτείναντα καί συντρίψαντα τό κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀξίζει νά δοξάζουμε Ἐσένα τό Ζωοδότη, πού ἁπλώνοντας τά χέρια στό Σταυρό σύντριψες τή δύναμη τοῦ διαβόλου.

Ἄξιόν ἐστι μεγαλύνειν σε τόν πάντων Κτίστην. Τοῖς γάρ σοῖς, Χριστέ, παθήμασιν ἔσχομεν τήν ἀπάθειαν, ρυσθέντες τῆς φθορᾶς.

Ἀξίζει νά δοξάζουμε Ἐσένα πού ἔκτισες τά πάντα. Γιατί μέ τά δικά Σου πάθη Χριστέ ἀποκτήσαμε ἐμεῖς τήν ἀπάθεια καί σωθήκαμε ἀπό τή φθορά.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΣΤΑΣΙΣ Γ΄

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσφέρουσι, Χριστέ μου.

Χριστέ μου, ὅλες οἱ γενιές ὑμνοῦν τήν ταφή Σου.

Καθελών τοῦ ξύλου, ὁ Ἀριμαθείας ἐν τάφῳ σέ κηδεύει.

Ὁ Ἰωσήφ ἀπό τήν Ἀριμαθαία σέ ξεκρέμασε ἀπό τό ξύλο τοῦ Σταυροῦ καί σέ κήδεψε στόν τάφο.

13. Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου

Τήν Ταφή τοῦ Κυρίου παρακολουθοῦσαν ἀπό μακριά ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Μαρία τοῦ Κλωπᾶ καί ἡ Σαλώμη. Κι ἀφοῦ ἔτσι ἔμαθαν τόν Τάφο τοῦ Κυρίου, πῆγαν στήν ἀγορά κι ἀγόρασαν ἀρώματα. Περίμεναν ὅμως νά περάσει τό Σάββατο, πού δέν ἐπιτρεπόταν καμιά ἐργασία, καί τήν Κυριακή πρωί-πρωί ἔτρεξαν πρός τόν τάφο τοῦ Κυρίου, γιά νά ἀρωματίσουν τό σῶμα του.

Καθώς πλησίαζαν, ἔλεγαν μεταξύ τους: «Ποιός θά μᾶς κυλίσει τή βαριά πέτρα ἀπό τή θύρα τοῦ μνημείου;». Μά ὅταν ἔφτασαν στόν τάφο, εἶδαν πώς ἡ πέτρα εἶχε κυλίσει ἀπό τό στόμιό του. Ἡ ἔκπληξή τους ἔγινε μεγάλος φόβος, ὅταν μπῆκαν μέσα στόν τάφο. Ἀντί νά βροῦν τό ἄχραντο σῶμα τοῦ Κυρίου, εἶδαν ἕναν ἄγγελο νά κάθεται στά δεξιά τοῦ τάφου. Τό πρόσωπό του ἔλαμπε σάν τόν ἥλιο καί τά ροῦχα του ἦταν κάτασπρα σάν τό χιόνι.

Ὁ λευκοφορεμένος ἄγγελος τίς καθησύχασε, λέγοντας:

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἡ Ἀνάσταση (Μονή Διονυσίου)

– Γιατί ζητᾶτε τό ζωντανό ἀνάμεσα στούς νεκρούς; Δέν εἶναι ἐδῶ, ἀλλά ἀναστήθηκε. Νά κι ὁ τόπος, πού τόν εἶχαν βάλει. Πηγαίνετε νά πεῖτε στούς μαθητές του, ὅτι θά τούς περιμένει στή Γαλιλαία.

Τί εἶχε συμβεῖ;

Τά μεσάνυχτα τοῦ Σαββάτου πρός τά ξημερώματα τῆς Κυριακῆς ὁ Κύριος, ζωντανός κι ὁλόσωμος, ἀναστήθηκε. Ἔπειτα κατέβηκε ἄγγελος ἀπό τόν οὐρανό καί κύλισε τό λίθο ἀπό τήν εἴσοδο τοῦ τάφου. Τό ἔκαμε γιά τίς Μυροφόρες γυναῖκες, πού ἔπρεπε νά ἰδοῦν τόν τάφο ἄδειο.

Κατά τό σεισμό καί τήν Ἀνάσταση οἱ φρουροί στρατιῶτες ἔπεσαν κάτω μέ τό πρόσωπο πρός τό χῶμα ἀπό τό φόβο τους.

Ὅταν συνήλθαν οἱ στρατιῶτες, ἔτρεξαν πρός τούς ἀρχιε-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Οἱ Μυροφόρες στό μνημεῖο (Μονή Διονυσίου)

ρεῖς καί τούς διηγήθηκαν τά συμβάντα. Ἐκεῖνοι οὔτε καί τότε πίστεψαν. Μόνο τούς ἔδωσαν χρήματα γιά νά μήν ποῦν σέ κανένα πώς ἀναστήθηκε ὁ Χριστός. Νά ποῦν πώς πῆγαν οἱ μαθητές του κι ἔκλεψαν τό σῶμα του τήν ὥρα πού ἀθέλητα κοιμήθηκαν. Ἀνέλαβαν μάλιστα νά μεσολαβήσουν αὐτοί στόν Πιλάτο, ὥστε νά μήν τούς τιμωρήσει, ἐπειδή κοιμήθηκαν.

Στό μεταξύ οἱ Μυροφόρες γυναῖκες ἔτρεξαν γιά νά ἀναγγείλουν στούς μαθητές τοῦ Κυρίου τό χαρμόσυνο ἄγγελμα. Ἐνῶ ὅμως προχωροῦσαν, εἶδαν μπροστά τους τόν ἀναστημένο Χριστό...

Τόν πλησίασαν μέ χαρά καί φόβο. Γονάτισαν καί τόν προσκύνησαν.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἐκεῖνος τούς ἔδωσε θάρρος, λέγοντας:

– Μή φοβᾶσθε! Πηγαίνετε νά πεῖτε στούς μαθητές μου νά πᾶνε στή Γαλιλαία. Ἐκεῖ θά συναντηθοῦμε!

Πραγματικά δέ οἱ ἔντεκα πιά μαθητές πῆγαν στή Γαλιλαία. Τόν βρῆκαν, τόν προσκύνησαν καί τόν ἄκουσαν νά τούς λέει:

– «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.»

Δηλαδή: «Πηγαίνετε νά κηρύξετε τό Εὐαγγέλιο σέ ὅλους τούς εἰδωλολάτρες. Θά τούς βαπτίζετε στό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ:

«Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωήν χαρισάμενος».

Δηλαδή: «Ὁ Χριστός ἀναστήθηκε ἀπό τούς νεκρούς, ἀφοῦ μέ τό θάνατό του νίκησε τό θάνατο καί χάρισε τή ζωή στούς νεκρούς πού ἦταν στά μνήματα».

«Τό φαιδρόν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα ἐκ τοῦ ἀγγέλου μαθοῦσαι αἱ τοῦ Κυρίου μαθήτριαι καί τήν προγονικήν ἀπόφασιν ἀπορρίψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις, καυχώμεναι ἔλεγον: Ἐσκύλευται ὁ θάνατος, ἠγέρθη Χριστός ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος».

Δηλαδή: «Τή χαρούμενη εἴδηση γιά τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἔμαθαν οἱ μαθήτριές του ἀπό τόν ἄγγελο κι ἀπαλλαγμένες πιά ἀπό τό προγονικό ἁμάρτημα, ἔλεγαν στούς Ἀποστόλους καυχώμενες ὅτι ὁ θάνατος κατατροπώθηκε, γιατί ἀναστήθηκε ὁ Χριστός ὁ Θεός καί χάρισε στόν κόσμο τό μεγάλο ἔλεός του...».

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΜΕΡΟΣ Β

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ, ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ, ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΓΙΑΤΙ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΙ:

– Ἂν ἤμουν φτερωτό πουλί
μέ τή λαλιά τήν πιό καλή
τό Σύμπαν θά ξυπνοῦσα.

Ἂν ἤμουνα μιά λουλουδιά
τήν πιό γλυκιά μου μυρωδιά
στό Σύμπαν θά σκορποῦσα.

Εἶμαι παιδάκι γνωστικό
κι ἔχω ψυχή καί λογικό
κι ἔχω καρδιά μέ πίστη.

Γι᾽ αὐτό πλαγιάζω ἤ ξυπνῶ,
προσεύχομαι καί ἀνυμνῶ
τοῦ Σύμπαντος τόν Κτίστη.

(Γ. Βιζυηνός)

Ὅταν μέ εὐλάβεια τό παιδί
λέει τήν προσευχή του,
τ᾽ ἀηδόνι κόβει τή φωνή
κι ὁ ἀγέρας τήν ὁρμή του

Καί τ᾽ ἀγγελούδια τ᾽ οὐρανοῦ
βάζουν αὐτί κι ἀκοῦνε
τά λόγια τοῦ μικροῦ παιδιοῦ
πρίν στό Θεό ἀνεβοῦνε.

(Τ. Μωραϊτίνης)

ΣΤΟ ΘΕΟ:

Εἴμαστε, Θεέ, παιδιά Σου.
Ἄνοιξε τήν ἀγκαλιά Σου

Πατέρα, στεῖλε μας Ἐσύ,
τό Ἅγιο τό φῶς Σου,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

σάν ζεστή ἀγκαλιά γονιοῦ,
σάν φωλιά χελιδονιοῦ.

Θεέ, τήν προσευχή μας
τώρα τήν πρωϊνή,
πού μέσ' ἀπ' τήν ψυχή μας
μ' εὐλαβική φωνή,

Σοῦ στέλνουμε ἐπάνω
στόν οὐρανό ψηλά,
ἄκου, παρακαλοῦμε,
καί ἔχε μας καλά.

νά μᾶς φωτίζει τήν ψυχή
στό δρόμο τό δικό Σου.

Καί ὅλη τήν ἡμέρα
μήν πάψεις, Ἀγαθέ,
νά μᾶς βοηθᾶς, Πατέρα,
τοῦ κόσμου βοηθέ.

Γιατί χωρίς ἐσένα
κανένας δέν μπορεῖ
νά ζεῖ ἀναπαυμένα,
τόν κόσμο νά χαρεῖ.

(Ἀλ. Ἀργυρόπουλος)

Σύ, πού κόσμους κυβερνᾶς
καί ζωή παντοῦ σκορπᾶς,
ἄκου τούτη τή στιγμή
τῶν παιδιῶν Σου τή φωνή.

Φώτιζέ μας τήν ψυχή,
στό καλό στήν ἀρετή,
δίνε μας ἀπό ψηλά
θάρρος, δύναμη, χαρά,

Γιά νά ζοῦμε ἐδῶ στή γῆ
μέ γαλήνη, μέ τιμή.
καί νά ὑμνοῦμ' αἰώνια Σέ,
Πάνσοφε Δημιουργέ.

(Ἀ. Ἀργυρόπουλος)

ΣΤΗ ΘΕΟΤΟΚΟ:

Ἐσύ, ταπεινή κόρη τῆς Βηθλεέμ, Ἅγια Μητέρα τοῦ Θεοῦ, Κυρία τῶν ἀγγέλων, κάμε τήν ψυχή μας νά πλημμυρίσει μέ τό θεϊκό Σου ἄρωμα καί ν' ἀσκεῖ τίς ἀρετές.

Κάμε με ἄξιο παιδί νά γευτῶ τόν παράδεισο, πού μοῦ στέρησε ἡ παρακοή.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΣΤΟΝ ΠΡΟΔΡΟΜΟ:

Ἐσύ, πού προφήτεψες κι ἑτοίμασες τό δρόμο νά ἔρθει ὁ Σωτήρας, ἑτοίμασε καί τήν ψυχή μου γιά τό βάπτισμα τοῦ Ἰορδάνη τῶν ἀρετῶν.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ:

Ἄγια Νύχτα, σέ προσμένουν
μέ χαρά οἱ Χριστιανοί
καί μέ πίστη ἀνυμνοῦνε,
τό Θεό δοξολογοῦνε
μ᾽ ἕνα στόμα μιά φωνή.

Ἡ ψυχή μας φτερουγίζει
πέρα στ᾽ ἅγια τά βουνά,
ὅπου ψέλνουν οἱ ἀγγέλοι
ἀπ᾽ τά οὐράνια θεῖα μέλη
στό Σωτῆρα «Ὡσαννά».

Στῆς Βηθλεέμ ἐλᾶτε ὅλοι
τά βουνά τά ἱερά
καί μ᾽ εὐλάβεια μεγάλη
κεῖ, πού τ᾽ ἅγιο φῶς προβάλλει,
προσκυνῆστε μέ χαρά
ναί, μέ χαρά.

(Γκροῦμπερ-Παπαδημητρίου)

Οἱ ποιμένες γονατίζουν
ταπεινά καί προσκυνοῦν
κι οἱ ἀγγέλοι φτερουγίζουν
μέ χαρά καί τραγουδοῦν:

Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις!
Τ᾽ οὐρανοῦ καί γῆς ὁ κτίστης
ἐγεννήθηκε στή γῆ
μέσ᾽ στῆς νύχτας τή σιγή...
Ἄς χαρεῖ κάθε πιστός,
ἐγεννήθη ὁ Χριστός.

(Μέντελσον)

ΧΡΙΣΤΕ ΜΟΥ:

Σύ, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, πού θεμέλιωσες τή γῆ καί τή σκεπάζεις μέ νέφη ἀντί γιά σπάργανα, κάμε νά γίνει κι ἡ ψυχή μου

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

φάτνη ταπεινή καί νά δεχτεῖ τή Χάρη Σου...

Σύ, πού ταπεινώθηκες, σάν νά ἤσουν πλάσμα, γιά νά μᾶς σώσεις ὅσους σοῦ τό ζητοῦν, σῶσε κι ἐμένα, πού τό θέλω καί Σοῦ τό ζητῶ...

Κάμε ν᾽ ἀποκτήσω ὅλους τούς θησαυρούς, πού ὁδηγοῦν στή Βασιλεία Σου καί ὄχι ἐκείνους τοῦ ἄφρονα πλούσιου, πού μένουν στή γῆ.

Δυνάμωσε τήν ἀγάπη μου γιά Σένα γιά ν᾽ ἀνθίσει στήν ψυχή μου κι ἡ ἀγάπη πρός τόν «πλησίον».

Κάμε νά ζοῦμε ὅλοι ἀδελφωμένοι ἐδῶ στή γῆ καί νά θεμελιώσουμε τήν ἅγια Σου Κοινότητα, τήν Ἐκκλησία, ὥστε νά γίνεται τό θέλημά Σου πάνω στή γῆ, ὅπως γίνεται στόν οὐρανό...

Κάμε νά μπορέσω νά ὑψώσω τό βλέμμα μου στά ὕψη, πού κατοικεῖς, πιό ταπεινό ἐγώ κι ἀπ᾽ τόν Τελώνη. Νά διαπεράσει ἡ ματιά Σου σάν ἡλιαχτίδα τό «εἶναι» μου, ὅπως διαπέρασε καί τοῦ Ζακχαίου.

Σέ δοξάζω, Σωτήρα, μαζί μέ τούς Μάγους. Ἀξίωσέ με νά φέρω σάν βάγια τίς ἀρετές ,τῆς ψυχῆς μου καί νά τ᾽ ἁπλώσω μπροστά Σου, ὥστε νά πάρω μιά θέση δεξιά Σου κάποτε...

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ

Ἀφῆστε τά παιδιά νά ἔρθοῦν σέ μένα,
φτωχῶν ἀθῶα καί ταπεινῶν.
Ἀφῆστε τα νά παίξουνε σιμά μου.
Γι᾽ αὐτά εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Τά χέρια μου ἄς ἁπλώσω νά εὐλογήσω,
τά ὁλόσγουρα ἄς χαϊδέψω τά μαλλιά...

Τί ξέρετε ὅμως τάχα, ἕναν καιρό
γιά μέ, γιά τήν ἀλήθεια, ἄν δέν φορέσουν
στεφάνι μαρτυρίου ἀγκαθερό...

(Στ. Σπεράντσας)

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ Α'

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Α' Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΜΑΡΙΑ

1. Ἡ Γέννηση τῆς Θεοτόκου..... Σελ 5
2. Ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου..... » 9
3. Ἡ Κοίμηση τῆς Θεοτόκου..... » 12

Β' ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

1. Ἡ γέννηση τοῦ Προδρόμου..... » 16
2. Ἡ ζωή καί τό κήρυγμα τοῦ Προδρόμου στόν Ἰορδάνη..... » 19
3. Ἀποκεφάλιση τοῦ Προδρόμου..... » 21

Γ' ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ..... » 24
2. Ἡ προσκύνηση τῶν Μάγων..... » 28
3. Ἡ φυγή στήν Αἴγυπτο καί ἡ σφαγή τῶν νηπίων.. » 30
4. Ὁ Ἰησοῦς 12 χρονῶν στό Ναό..... » 32
5. Ἡ Βάπτιση τοῦ Κυρίου..... » 35
5. Ἡ ἐκλογή καί τό ἔργο τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου. » 37

Δ' ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. Ὁ γάμος στήν Κανά..... » 40
2. Ἡ θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν..... » 42
3. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου τῆς Βηθεσδᾶ..... » 44
4. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου τῆς Καπερναούμ... » 47
5. Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ τῆς Ἰεριχοῦς..... » 49
6. Ἡ θεραπεία τοῦ «ἐκ γενετῆς» τυφλοῦ..... » 50
7. Ὁ χορτασμός τῶν «πεντακισχιλίων»..... » 54
8. Ὁ Ἰησοῦς βαδίζει ἐπάνω στή θάλασσα..... » 56
9. Ἡ θεραπεία τοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου..... » 57

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

10. Ἡ θεραπεία τῆς Χαναναίας ..... Σελ. 58
11. Ἡ ἀνάσταση τοῦ γιοῦ τῆς χήρας στή Ναΐν ..... » 59
12. Ἡ ἀνάσταση τῆς θυγατέρας τοῦ Ἰαείρου ..... » 60
13. Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου ..... » 63

Ε' ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. Ἡ παραβολή τοῦ σπορέα ..... » 66
2. Ἡ παραβολή τοῦ προβάτου πού χάθηκε ..... » 69
3. Ἡ παραβολή τοῦ Ἀσώτου ..... » 70
4. Ἡ κλήση τοῦ Ζακχαίου ..... » 73
5. Ὁ Χριστός εὐλογεῖ τά παιδιά ..... » 74
6. Ὁ διάλογος τοῦ Κυρίου καί τῆς Σαμαρείτιδας ... » 75
7. Ἡ παραβολή τοῦ ἄφρονα πλουσίου ..... » 77
8. Ἡ παραβολή τοῦ Τελώνη καί τοῦ Φαρισαίου .... » 78
9. Ἡ παραβολή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη ..... » 80
10. Ἡ παραβολή τῶν κακῶν γεωργῶν τοῦ ἀμπελώνα » 82
11. Ἡ παραβολή τοῦ πλούσιου καί τοῦ Λάζαρου .... » 83
12. Ἡ παραβολή τῶν δέκα παρθένων ..... » 86
13. Ἡ παραβολή τοῦ μεγάλου δείπνου ..... » 87

ΣΤ' ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΤΑ ΠΑΘΗ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ

1. Ἡ Μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου ..... » 88
2. Ἡ θριαμβευτική εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ στά Ἱεροσόλυμα ..... » 89
3. Ὁ Ἰησοῦς συγχωρεῖ τήν ἁμαρτωλή γυναίκα .... » 92
4. Ὁ Ἰησοῦς ἐλέγχει τήν κακία τῶν Φαρισαίων .... » 94
5. Τό Ἀνώτατο Συμβούλιο καί ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα ..... » 95
6. Ὁ Μυστικός Δεῖπνος καί ἡ παράδοση τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας ..... » 98
7. Ἡ ἀγωνία τοῦ Κυρίου στή Γεθσημανῆ καί ἡ σύλληψή του ..... » 99
8. Ἡ δίκη τοῦ Κυρίου ..... » 101
9. Ἡ ἄρνηση τοῦ Πέτρου, ἡ μετάνοιά του καί τό τέλος τοῦ Ἰούδα ..... » 103
10. Ὁ Κύριος μπροστά στόν Πιλάτο ..... » 104
11. Ἡ Σταύρωση τοῦ Κυρίου ..... » 107
12. Ἡ ταφή τοῦ Κυρίου ..... » 111
13. Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου ..... » 115

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΜΕΡΟΣ Β'

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ. ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ. ΠΟΙΗΜΑΤΑ

— Γιατί προσεύχομαι (Τ. Μωραϊτίνη)..... 118
— Στό Θεό (Α. 'Αργυροπούλου)..... 119
— Στή Θεοτόκο..... 119
— Στόν Πρόδρομο..... 120
— Χριστούγεννα (Γκρούμπερ Παπαδημητρίου).... 120
— Χριστέ μου..... 120
— 'Ο Χριστός καί τά παιδιά (Στ. Σπεράντα)..... 121

Εἰκόνα ἐξωφύλλου

'Η Παναγία γύρω στό 1500. Ναός Χριστοῦ Δημαρχίας (λεπτομέρεια). 'Από τό Βιβλίο τοῦ Μανώλη Χατζιδάκη «Εἰκόνες τῆς Πάτμου» τῆς 'Εθνικῆς Τράπεζας τῆς 'Ελλάδος.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

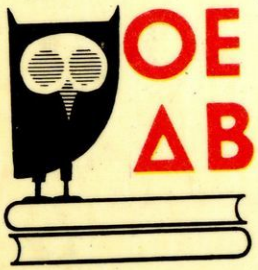
Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΕΚΔΟΣΗ Α' 1979 (VIII). ΑΝΤΙΤΥΠΑ 235.000 - ΣΥΜΒΑΣΗ 3194/15-3-197
ΕΚΤΥΠΩΣΗ — ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: ΧΡΥΣ. ΠΑΠΑΧΡΥΣΑΝΘΟΥ Α.Ε.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής